

Giới thiệu *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới*

Linh Nhi là đứa con của thần linh, cô sở hữu năng lực phi thường là biến kim loại thành vang chỉ bằng cách chạm vào chúng. Linh Nhi hạ phàm với mục đích giúp đỡ những người đói khổ. Cô trở thành con của một gia đình nhà nông nhưng vì bị phát hiện ra năng lực mà cô bị bắt cóc, quên đi ký ức của mình. Gia đình cô cũng vì chuyện này mà rời bỏ quê hương.

Hoàng Khánh là một sinh viên vô cùng giỏi võ, anh có ác cảm với tất cả người giàu bởi quá khứ của anh đã trải qua nhiều bất công. Anh vô tình làm vệ sĩ của Linh Nhi. Trải qua nhiều chuyện, tình cảm chớm nở trong anh và anh nhận ra không ai khác Linh Nhi chính là người bạn lúc nhỏ, ân nhân của gia đình anh, hơn hết là người anh đem lòng yêu mến và hứa hẹn "Bảo vệ suốt đời".

Hoàng Tuấn là cậu bạn đẹp trai cùng lớp với Linh Nhi, dù giàu có nhưng cậu chưa bao giờ để lộ thân phận của mình.

Ông Hoàng, Ba của Hoàng Khánh, là đại ca xã hội đen và cũng là người bắt cóc Linh Nhi khi cô 5 tuổi. Sau 10 năm ở tù, ông ta vô tình tìm thấy Linh Nhi và lên kế hoạch cho những mưu đồ bất chính.

Linh Nhi sẽ ra sao với những kế hoạch nham hiểm của ông Hoàng. Cô sẽ đón nhận tình cảm của ai Hoàng Khánh vệ sĩ của cô hay Hoàng Tuấn người luôn lo lắng chăm sóc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chạm mặt và định mệnh

(Để các bạn dễ đọc thì mình sẽ sơ lược về nội dung của các chương.

Từ chương 1 đến chương 7 gồm là những tình huống hiểu lầm, giúp đỡ để giúp các nhân vật nảy sinh tình yêu, nó không có quá nhiều những tình huống kịch tính, lãng mạn, mà chỉ là những rung cảm đầu tiên cho những tình cảm từ sau chương 8 thôi, nhưng vẫn có chút tình huống ngôn tình thoáng qua vì vậy với những bạn muốn tìm hiểu cụ thể hơn về tình tiết vì sau họ thích nhau thì có thể đọc từ đầu.

Với các bạn có sở thích về những tình huống lãng mạn, dễ thương thì có thể đọc từ chương 8.

Cảm ơn và chúc mọi người đọc vui vẻ.)

Reng...reng....

Tiếng chuông báo thức vang lên. Cô gái với thân hình nhỏ nhắn, mái tóc dài thướt tha, hàng mi cong vút tựa mình rồi quơ tay tứ tung tìm gì đó, mắt nhắm nghiền đó là Linh Nhi. thực ra cô đang tìm nguồn gốc của cái âm thanh phá hồng giấc ngủ của mình, đã tìm được mục tiêu cô hí mắt lấy tay vuốt màn hình con để lựa được cô gái cho chiếc ộp lưng xanh ngọc.

* Phịch*

Quăng sang một bên ngủ thiếp đi...

Mười lăm phút sau, một cô gái vừa xinh xắn lại có vẻ hiền, nữ tính khó tả từ phòng tắm bước ra, lại bên giường vừa lay vừa gọi.

- Linh Nhi à.... dậy mau... sắp trễ học mất rồi.

Vẫn cố thủ trong chiếc chăn, nhỏ chẳng thèm nghe lời gì cả.

- Dậy đi! Bà không dậy thì tui ăn hết phần cho bà nhìn đói luôn nghe. - giọng lém lỉnh.

Đồ ăn, hai từ “đồ ăn” làm nhỏ Nhi tỉnh hồn, cô bật phát dậy.

- Dậy. dậy rồi.

Rồi phóng như tên bay đi chuẩn bị, chưa đầy 10 phút tất cả đã hoàn tất, Nhi chạy hót ha, hót hải xuống bếp.

- Thanh Vy ơi! Đồ ăn... đồ ăn của tui đâu. - Mắt chớp chớp làm vẻ đáng yêu.

- Ai biểu dậy trễ tui ăn hết rồi.

- Hà? - nhỏ biếu môi mặt tiết nuôi.
- Hi... đây... đồ ăn của bà.
- Woa!!! Thương bà nhất trên đời- mắt nhỏ long lanh dòm đĩa đồ ăn thèm thuồng.
- Ăn nhanh đi rồi còn đi học nữa.
- Vâng! Tuân lệnh. – Ăn hết với tốc độ ánh sáng.

Hôm nay là ngày đầu tiên hai đứa đi học ở môi trường mới (Đại học), cả hai là bạn từ nhỏ, Linh Nhi là con của một gia đình giàu có, còn Thanh Vy lại là con của gia đình nghèo. Nhưng giữa họ không có sự phân biệt nào. Hơn 3 tiếng đồng hồ ngồi học, giờ thì họ chuẩn bị ra về. Đang lui cui cất mớ giáo trình mới mua thì một cô gái về ngoài sang chánh, quý phái bước lại, mở lời chào với nụ cười thân thiện.

- Chào cậu! Chúng ta lại học cùng lớp rồi.
- À.. chào cô Ngọc Anh. – Nhi cười nhạt, lộ rõ vẻ khó chịu.
- Sao thế? Cậu có vẻ khó chịu?

Nhi không thèm trả lời, cô làm như có thù hằn gì với người ta vậy “ kẻ thù không đội trời chung”, làm lơ rồi quay ngoắt sang Thanh Vy.

- Về thôi! tui đói quá rồi. Nay nấu gì ngon ngon hé.

Bị lơ đi Ngọc Anh bậm môi bực dọc nhưng vẫn cố làm về tội nghiệp.

- Xin lỗi! Đã làm phiền cậu rồi.
- Tôi không thích cô. Tránh xa tôi ra. - Liệt xéo mắt nhìn Ngọc Anh đe dọa.
- Xin lỗi cậu mà. - Bước đến bên cạnh vuốt vuốt cánh tay Nhi làm như thân thiết lắm.
- Tôi đã nói tránh ra.- đưa tay đẩy nhẹ Ngọc Anh.
- Á! - Ngọc Anh ngã ra nền gạch.

Nhi mở tròn xoe mắt vì bất ngờ cô không đẩy mạnh đến nỗi nhỏ Ngọc Anh phải té đến vậy. Chưa kịp định thần thì mấy nhỏ bạn của Ngọc Anh chạy lại.

- Cậu có sao không?
- Không sao... không sao – quơ quơ tay lắc đầu, đứng dậy ôm lấy tay tỏ ra đau đớn.
- Cậu không sao thật đấy chứ! (quay sang Linh Nhi là về hăng học) – sau cậu quá đáng vậy? Cậu ấy làm gì mà cậu đẩy người ta thế này?
- Thôi không sao mà? – Ngọc Anh vừa nói vừa can lại.

Linh Nhi cũng chẳng biết nói gì. Sự việc đã vậy nhưng thật tình là quá ám ức. “Rõ ràng cô ta muốn kiếm chuyện đây mà”. Chẳng thể kiềm lòng.

- Tự cô ta té. Tôi không đẩy?
- Cậu nói sau bọn tôi thấy rõ ràng? - Mấy đứa bạn Ngọc Anh tỏ vẻ bất bình.

Chuyện chẳng thể nói khác được. Rõ ràng nhỏ Ngọc Anh ngã sau cái đẩy của cô. Thấy mọi chuyện không ổn Thanh Vy lên tiếng.

- Bọn tớ xin lỗi! Chuyện chắc có hiểu lầm. Linh Nhi không cố ý đâu. - Cuối người 90 độ.
- Tui không sai sau bà phải xin lỗi. – Kéo Thanh Vy về phía sao, rồi liết sang Ngọc Anh biếu môi – Cô đang giả bộ sao?
- Cậu nói gì vậy? - Mấy nhỏ bạn Ngọc Anh tỏ vẻ bất bình muốn cho Linh Nhi một trận, cái tội hách dịch.
- Đừng mà! Ngọc Anh ngăn đám bạn - Tớ không sao, bỏ qua đi mình về thôi.
- Đừng nghĩ giàu rồi muốn làm gì làm? Đám bạn Ngọc Anh giọng cay nghiệt, như muốn đè bẹp đi Linh Nhi, vừa nói vừa diu Ngọc Anh về.

Câu chuyện giữa họ đã hết nhưng xung quanh là bao ánh nhìn, bao luồng ám khí, bao lời xầm xì to nhỏ.

- Bạn đó kỳ quá hé? Đẩy người ta còn không chịu xin lỗi.

- Bạn đó chắc nhà giàu lắm, ức hiếp người ta quá kìa.

- Cô ta con cái nhà ai mà đánh đá vậy?

Đang gồng người giận rung, nhưng vẫn cố mỉm cười híp mắt, nụ cười gượng gạo quay sang Thanh Vy.

- Về thôi bà! Trễ rồi.

Rồi từ đâu một bước ra một chàng trai dáng người cao to, Nhi chỉ đứng tới vai mặt dù nhỏ đã mang đôi bata độn gót gần cả tất. Anh ta lướt sang Linh Nhi lăm bằm giọng đầy vẻ khó chịu.

- Mới buổi đầu tiên mà làm chị đại rồi à? Con ông cháu cha có khác? Được gửi vào chắc?

“Trời ơi! Thăng cha này” Từng lời nói của anh ta làm Linh Nhi chẳng thể chịu được, nhỏ nuốt ừng ực con giận vào lòng. Nhi phải thức ngày thức đêm học cố gắng 12 năm trời mà hần bảo lót tiền vào.

- Đứng lại đó! – Anh ta đứng lại, chẳng thể chịu được nữa Nhi cúi mặt bước thật nhanh về tên hách dịch mới xuất hiện. Hít một hơi thật dài.

Ba... hai... một... quát thẳng vào mặt.

- BIẾT CÁI GÌ MÀ NÓI. - Tuyệt chiêu sư tử hống thất truyền tái xuất.

Anh ta không nói gì, rồi bỏ đi, như kiểu không để tâm đến loại người như cô. Sau khi người giận cô mới nhớ ra là thẻ sinh viên K39, khóa trên của cô “mặt kệ ai biểu anh ta kiểm chuyện chứ” cô cũng thấy hơi quá nhưng chỉ biết nhủ lòng, dù gì chuyện cũng vậy rồi.

Ngày học đầu tiên đã hết, mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát, bạn bè hiểu lầm rồi dính cho cái biệt danh là “Chị đại”, còn thêm quát vào mặt người khóa trên nữa... Hazzzi... Nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ tới chút nào.

Tềng... tềng... tềng...

Điện thoại reo lên, cô quơ vội chiếc điện thoại, mặt hí hửng.

- Con nghe đây mẹ.

- Chào con gái. – giọng nói ấm áp làm sao, chỉ giọng thôi cũng đủ biết mẹ Linh Nhi hiền từ, dịu dàng đến mức nào rồi.

- Con nhớ mẹ quá... hà..- những nhoe không thể chịu nổi.

- Nịnh vừa thôi cô! Đã ăn uống gì chưa con?

- Dạ! Rồi ạ.

- Ở đó thế nào? Tốt không con?

- Vâng! Tốt hết mẹ ạ..

- À! Bố mẹ muốn tìm cho con một vệ sĩ con thấy sao?

Đang nằm la liệt trên giường, Nhi giật mình ngồi dậy. Giọng ngạc nhiên.

- Dạ? Vệ... vệ... sĩ...

- Ba mẹ đang rất lo cho con nên muốn tìm một vệ sĩ để an tâm hơn. con thấy sao?

- Dạ.... dạ.... Chuyện đó.... có quá nghiêm trọng không. Đầu cần tới mức thuê vệ sĩ.

- Con đó hả? Ba đây. - Tiếng bên kia giờ là một người nam. – Ba nhất định thuê vệ sĩ rồi. Không được cãi ba. - Cạnh tiếng nặng nề, cương quyết của ba Nhi là tiếng trách móc của mẹ Nhi.

- Ông từ từ để con suy nghĩ.

- Không được, đưa con gái duy nhất của chúng ta, lại còn sở hữu năng lực phi thường đó nữa. Bà đừng cản tôi. – Ba Nhi vẫn gần giọng.

- Con biết cách tự bảo vệ mình mà ba. - Thấy ba làm căng quá Nhi giả bộ nũng nịu.

- Đừng có làm nũng với ba. Trối gã không chặt như con thì sao tự bảo vệ mình được. Ba đã quyết định rồi. - Giọng ba Nhi vẫn rất căng.

- Ba....- Kế hoạch làm nũng hoàng toàn thất bại. Nhi chỉ biết kêu ba trong tuyệt vọng.

- Quyết định vậy đi. Ba sẽ tìm cho con một vệ sĩ từ bây giờ. chờ tin tốt của ba. – Ông nói rồi tắt máy quay sang cười rồi nháy mắt với mẹ Nhi, hình như hai người đã lên kế hoạch sẵn rồi.

- Ba...Ba.. Rồi xong. - Nhỏ Nhi bỏ chiếc điện thoại xuống giường, mặt đầy tuyệt vọng.

Sau 15 phút tuyệt vọng, Nhi lấy lại tinh thần, cô bật dậy lại kiểm một mớ dây chuyền, vòng, nhẫn giả ra chẳng biết làm gì. Miệng lẩm bẩm

- Mấy tháng nay lo ôn thi cô quên bèn đi vụ khả năng của mình. Giờ phải thử một chút mới được - Nhi liếc liếc xung quanh.

Sau khi dò xét kỹ lưỡng cô từ từ thoát chiếc vòng đính đá ngũ sắc trên tay ra, mọi chuyện rất bình thường cho đến khi tay phải của cô chạm vào sợi dây chuyền giả đó. Một ánh sáng lóe lên sợi dây chuyền từ từ chuyển thành màu vàng. Thì ra đó chính là khả năng kỳ lạ của cô tại phải chạm vào kim loại chúng sẽ trở thành vàng, chiếc vòng tháo ra ban nãy chính là linh vật phong ấn khả năng này của cô và chỉ cô mới tháo ra được. Cô cẩn thận từng chút từng chút vì nếu dùng quá nhiều lực mọi thứ sẽ biến dạng, đứt, gãy. Hì hột một lúc nhỏ giờ công dây chuyền lên sung sướng.

- Woa...Tay nghề vẫn còn tốt. - Về mặt đầy đất chí.

Làm được đâu chừng 10 phút Thanh Vy đã về, cất tất cả mọi thứ vào đúng tình trạng ban đầu rồi mở cửa.

- Tui nhớ bà muốn chết. Đi đâu vậy? – Nhi chạy sỏ sàng ra cửa

- Mua đồ ăn vặt cho pà chứ đi đâu. - giở một cái bịch to tưởng không biết bao nhiêu là bánh, mua hết cả siêu thị về thì phải.

- Bánh... bánh - Thấy đồ ăn như thấy tết, 2 mắt sáng hột như đèn xe ô tô.

- Nè! – Đưa bịch bánh rồi cời giầy vào phòng.

- Hi hi... cảm ơn. - cầm bịch bánh đóng cửa rồi hí ha hí hửng chạy theo.

Cả tối ôm bánh ăn rồi coi phim hành động thể loại phim yêu thích của Nhi đây mà, Nhi đã quên mất chuyện thuê vệ sĩ từ khi nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người bạn mới và anh vệ sĩ oan gia

Hôm đó, đang giải lao, trong phòng vệ sinh nữ lại có biến, một đám nữ đang đóng chiếm trong đó. Một nhỏ nữ dáng to khỏe vô cùng đứng dựa vào cửa khoanh tay, chéo chân làm giọng hách dịch chào hỏi Thanh Vy.

- Cô là bạn của nhỏ “Chị đại” đó hả? Nó có gì tốt mà sao cứ dính dính với nó? Hay nó cho cô lợi ích gì? Tụi này cũng tò mò quá.

- Phiền các cậu tránh đường giùm, tôi muốn đi ra ngoài. – Thanh Vy không muốn nghe cũng không muốn trả lời vì cô biết họ muốn gây sự.

- Tôi không tránh. Thì sao. - đạp chân chắn ngang đường đi.

- Tôi xin lỗi! Tôi không có gì để nói với mấy cậu. – Vy vẫn cuối mặt, kiềm chế.

- Con này. Láo thật. Đừng tưởng mày là bạn nhỏ đó tao không giám làm gì.- Một đứa khác trong đó lớn giọng, bước tới vỗ vỗ vào mặt Vy.

Đứng đợi phía ngoài mãi không thấy Thanh Vy ra Linh Nhi vào tìm thì đã thấy cảnh tượng này, Nhi phát bực.

- NÈ! NÈ! Mấy người đang làm gì vậy?

- Chào “Chị đại”, tụi em có chút chuyện hỏi bạn này thôi. - Giọng bốn cọt.

- Vậy hỏi xong chưa? Xong rồi thì để cậu ấy đi. - gạt cái dò chắn ngang cửa xuống, rồi đẩy con nhỏ đang vỗ vô mặt Vy ra, kéo Thanh Vy ra khỏi đám người đó.

Đang đi bỗng một bàn chân gạt thật mạnh vào chân Nhi. Nhỏ chúm chúm, xem cầm đầu. Lấy lại thăng bằng, Nhi liếc xéo đối thủ, luồng gió thổi từ miệng lướt qua mũi làm mấy cọng tóc mái bay bay.

- Mày muốn kiếm chuyện à? - Lướt tới nắm cổ áo đối phương.

- A! Tớ xin lỗi tớ không cố ý. – Phát hiện sự chú ý của mọi người nhỏ kia đổi giọng, đổi cách xưng hô 360 độ.
- Tránh xa tao ra. Không thì đừng trách tao. – Ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, cung tay dọa đánh, Nhi cũng giang hồ ra phết nhỉ.
- Tớ xin lỗi! Xin lỗi thật mà.

“Hà hà... Minh thiệt hay quá nhỏ này sợ quéo hết rồi” Nhi đang đắc chí nghĩ thì có tiếng bảo vệ.

- Mấy đứa làm gì mà tập trung ở đây vậy? Giải tán mau. - Vừa nói bảo vệ vừa giải tán đám đông.

Nhi nhìn ra phía cửa, giờ thì cô mới phát hiện có đông người ở trước đến vậy. Cô cũng ngờ ra con nhỏ kia thay đổi thái độ là do thấy có người. Rồi Nhi giật mình khi phát hiện ra người mấy hôm trước cô đã quát vào mặt vừa đi qua, anh ta nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh và đầy khinh khi. Mặc kệ, Nhi kéo Thanh Vy đi về lớp.

- Dạ! Không có gì thưa chú. Chỉ hiểu lầm thôi - Một đứa trong đám kia lên tiếng. Rồi kéo nhau ra ngoài.

Đám đông cũng giải tán dần. Năm phút sau, mọi người đã vào lớp bắt đầu tiết học mới thì lạ thay. Tại phòng vệ sinh lúc này một bóng nam cao to đang lên la lên lúc, anh ta dò xét thật kỹ, ngó qua ngó lại rồi hồ biến khỏi đó trong chớp mắt.

Ngày hôm sau, mới tới trước lớp đã nghe mọi người bàn về chuyện hôm qua.

- Hôm qua biết gì không? “Chị đại” lớp mình tính đánh người ta á. Dữ thiệt.
- Ê! Ê! Hôm qua mày nghĩ không có bảo vệ “Chị đại” lớp mình có đánh người ta không?
- Tội nghiệp bạn hôm qua quá. Không biết đất tội gì với “Chị đại” mà “Chị đại” chặn đánh người ta. Sau này phải tránh xa nhỏ đó ra.

Nhi tức rung người vì không ai biết sự thật mà bàn tán. Nhưng Thanh Vy ngăn cản nên Nhi cũng kiềm chế. Nhỏ bước vào lớp cả lớp im phăng phất, không ai nói thêm gì nữa. Một người ở cuối lớp bước lên bàn Nhi. Trong anh ta rất quen, thì ra là người hôm qua từ phòng vệ sinh vừa bước ra đây mà.

- Chào bà! Tui tên Hoàng Tuấn- Ngồi cạnh Nhi, chống tay lên cằm, cười thân thiện.
- Có chuyện gì? Tui không quen ông? – Đang bực mà còn gặp gì đây. Không quen biết mà tới chào hỏi gì. Không thèm nhìn mặt.
- O! Sao vậy? Tui chỉ muốn chào hỏi xúu thôi mà.
- Quen biết gì đâu mà chào.
- Quen chứ cùng lớp mà.
- Có chuyện gì không?
- À... À....- Không biết nói gì luôn, Tuấn bị khớp rồi. Chờ câu trả lời mà cứ à... ừ mãi Nhi bực mình, nhỏ quay mặt ngang quát.

- TUI HỎI CÓ CHUYỆN GÌ?

- Giật cả mình. – Ngã ra phía sau, ôm ngực vuốt vuốt.

Lại nữa Nhi lại khuấy động bầu khí, cả lớp nhìn chằm chằm về hướng cô.

- Thôi ra ngoài nói chuyện. Tòì có chuyện cần nói. – kéo tay Nhi ra ngoài, nhưng cô không muốn đi. Đợi Thanh Vy đẩy mới chịu đi.

Ra phía hành lang không có một ai, Tuấn dừng lại.

- Có chuyện gì? Nói nhanh đi sắp vô lớp rồi- Nhi gạt bàn tay đang nắm cổ tay mình ra.
- Làm gì gấp vậy? - Tuấn vẫn vẻ tươi cười. Trong khi Nhi đang giận dữ dội.
- Nói lẹ à! Không thì tui đi vô.- Nhi quay người định bỏ vào lớp.
- Đợi đã! Tòì nói... tòi nói. Cô có muốn tòi giải thích với mọi người chuyện hôm qua không? – Linh Nhi đứng lại, ngờ ngàng.
- Giải thích gì? Ông biết gì mà giải thích.
- Nếu tòi biết thì sao?

- Đừng có đùa. – Tôi vô đây, Nhi vẫy tay.
- Tôi đã nói là biết mà. Hahaha... Thật ra thì hôm qua tui ở trong đó. - Mặt hơi ngại.
- Hà??? Ở đâu. - Quay người lại.
- Trong toilet nữ. – Lúc này Tuấn chẳng thể giấu đầu chỉ có thể cúi mặt.
- Ông là biến... biến thái.
- Không phải tui... tui bị mấy thằng bạn chơi xấu, nên bắt đất dĩ mới vào đó bộ, vừa vào thì mấy bạn nữ cũng vào nên tui trốn trong đó luôn.
- Thật không?
- Thật. - Gật đầu lia lịa.
- Nhưng tại sao ông lại muốn giúp tui?
- Tại không ưa mấy người vậy. Đại học mà cư xử như kiểu giang hồ.
- Giúp tui rồi ông không sợ người ta gọi là biến thái hả?
- Không? - Tuấn trả lời cương quyết.
- Ủ! vậy đi. - Mím cười mà mị
- À.. mà có.
- Sao vậy? Sao đòi giúp tui.
- Ủ! Không... Không sợ. Đi thôi. - Gồng tay, ưỡn ngực Tuấn sẵn sàng tư thế chuẩn đi.
- Ha...ha..ha - Nhỏ Nhi bật cười. – Thôi thôi được rồi cho tui xin.
- Sao vậy? Tui không sợ. Đi thôi.
- Thôi bỏ đi. - Nói trong trạng thái còn dư âm tiếng cười.
- Cô nói gì vậy?
- Bỏ đi không cần giải thích gì hết. Cảm ơn lòng tốt của ông. - cười nhẹ, để tỏ lòng cảm kích.
- Cô nói thật sao? - Tò thái độ ngạt nhiên, không ngờ lại bỏ qua, với tin đồn về tính tình Nhi thì cô đã làm rõ chuyện này, vạch mặt nhỏ kia cho bỏ ghét rồi.
- Ủ! Tui cũng quen bị vậy rồi. Hơn nữa để ông bị người ta kêu bằng biến thái thì cũng tội. Nên bỏ qua đi. Vào lớp thôi! – Nói như chuyện đó không thành vấn đề, mặt tươi rồi.
- “Cô ta nói gì vậy? Hồi mới đầu vô lớp cũng nghĩ cô ta là “chị đại” thật nhưng không ngờ cô ta cũng không đến nổi, bề ngoài hơi đanh đá nhưng vẫn rất quan tâm tới người khác” Tuấn thầm người suy nghĩ.
- Vào thôi! Đứng đó làm gì? Gần vô lớp rồi.
- Ủ... ừ.

Dập tan những suy nghĩ trong đầu, Tuấn chạy ton ton theo Nhi vào lớp, còn giờ giọng chiêu ghẹo – Này, cho tôi làm quen đi! Sao bà vô on vậy? – Còn nhỏ Nhi không để tâm đi thẳng thẳng vô lớp.

Chiều tối, Nhi vừa gội đầu ra, trên đầu trùm cái khăn lông to tưng, đang lui hui lau tóc thì điện thoại reo lên.

- Con nghe ạ!
- Con đang làm gì vậy? Đã ăn uống gì chưa?
- Dạ! Con vừa gội đầu xong. Chưa ăn cơm nữa, Thanh Vy đang nấu.

- Mẹ gọi báo cho con biết là mẹ với ba đã thuê vệ sĩ rồi.
- Dạ? – Nhi hơi bất ngờ. Cũng chuẩn bị tâm lý dụ đó rồi nhưng không ngờ nhanh vậy.
- Chắc, ít hôm cậu ấy sẽ đến tìm con thôi. Mẹ đã đưa địa chỉ rồi.
- Dạ? Con trai hả? Sao mẹ không thuê cho con nữ?
- Con bé này, sao lại phân biệt nam, nữ. Cậu ấy là người đáng hoàng, cũng là sinh viên nên yên tâm.
- Sinh.... sinh viên sao ạ? – Nhi ngớ ngàng.
- Ừ. Cậu ta còn cùng trường với con.
- Sao ạ? Cùng trường? – “Ai đây? Sinh viên mà giám sinh làm vệ sĩ, anh ta chắc không tầm thường” Nhi đang suy nghĩ về người vệ sĩ mới của mình.
- À! Nhà cậu ta cũng khó khăn nên mới xin việc, đừng làm khó cậu ấy.
- Mẹ...! Sao kêu con làm khó? Con dễ tính mà? – Nhi nhõng nhẽo với mẹ nhưng tính tình Nhi mẹ cô quá hiểu rồi.
- Phải rồi con gái của mẹ dễ tính? Con không chọc phá người ta là mẹ mừng rồi.
- Mẹ này! - bị mẹ chọc khéo, Nhi chỉ biết cười cười.
- Nhớ đó! Mẹ tắt máy đây.
- Dạ! Yêu mẹ... Moa...Moa.

Nói xong điện thoại, Nhi ôm chiếc khăn trùm đầu chạy xuống bếp phụ Thanh Vy. Nói là phụ chứ thật ra phá nhiều hơn. Nhi rất ít xuống bếp vì mặt dù khả năng hóa vàng của Linh Nhi được phong ấn nhưng nếu tiếp xúc nhiều với kim loại tay Nhi sẽ xưng đỏ hoặc rỉ máu. Nên gia đình cô hầu như không cho cô xuống bếp. Đang loay hoay phụ Thanh Vy thì có tiếng gõ cửa.

- Đợi chút! Ra ngay -Nhỏ Nhi vẫn thích cái khăn trùm đi đâu cũng mang theo. Nhi chạy ton ton ra vừa mở cửa vừa hỏi – Ai vậy?
- Tôi là Hoàng Khánh, ở đây có phải phòng của Linh Nhi không?
- Là tôi đây. Anh tìm tôi có việc gì? - vừa mở ra, nhìn mặt hơi quen quen, - “chết rồi là anh ta, anh ta sao biết nhà mình, tới đây làm gì?” Nhi chợt nhận ra là anh ta đã gặp 2 lần rồi. Anh ta là người bị Nhi quát đây mà. Nhi giật mình lấy khăn lau tóc quần áo che nửa mặt.
- Là cô? – Anh ta nhìn Nhi với đôi mắt hình viên đạn. Anh nhận ra Nhi ngay lập tức mặc dù Nhi đã cố nguy trang.
- Anh...anh biết tôi? - Chỉ tay vào mặt, giả bộ tỏ vẻ ngạc nhiên. - Mà...anh tìm tôi có việc gì? – Nhi lảng sang chuyện khác.
- Cô thuê vệ sĩ đúng chứ?
- Ừ! Là anh sao? - Đứng khoanh tay chách chách lưỡi, Nhìn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. – Cũng được đó. – “hà hà... mừng quá tưởng tới kiểm chuyện không”, Nhi thở phào nhẹ nhõm.
- Tôi đến gặp cô và ngày mai tôi sẽ bắt đầu làm việc.
- Anh nói biết tôi. Vậy anh có chắc là muốn làm vệ sĩ của tôi không. - Nhi cố thăm dò.
- Tôi đã nhận tiền thì sẽ làm cho tốt. Về chuyện của cô tôi không quan tâm.
- Vậy được... Nhưng tôi không nghĩ là để yên cho anh đâu. Tôi nhận ra anh rồi. Nếu sợ thì rút lui đi– Cô quay sang đe dọa, vì đằng nào cô cũng là người muốn anh ta.
- Thích thì cứ làm. Tôi chờ cô. - Giọng nói sắt đá quá, làm Nhi cũng một phen tức tối. - Không có việc gì nữa thì tôi xin phép về. - nói rồi anh quay lưng bỏ đi.

Khánh đã về Nhi vừa đóng cửa lại vừa lẩm bầm.

- Người gì không có miếng cảm tình. Đúng là khó ưa. Mình sẽ ăn tươi nuốt sống anh ta cho biết mặt – Nhi vừa đóng cửa, vừa cười nham hiểm. Rồi chạy vào than vãn đủ thứ bla....bla với Thanh Vy vụ vệ sĩ, nghe mà nhứt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Hiểu lầm và rung cảm đầu tiên

Ngày hôm sau, khi tan học lúc 5h chiều. Hoàng Khánh đã đợi Linh Nhi trước cửa.

- Tôi rồi sao? cũng đúng giờ đó.

Khánh ngồi cúi mặt nhìn về phía dưới cầu thang, nghe tiếng Linh Nhi anh chỉ đứng đây nhưng không hề quay lại. Trong khi Nhi đang đùn đùn nổi giận “Không trả lời sau thật quá đáng”

- Đi thôi, Hôm nay ăn ở ngoài. – Thanh Vy thấy Nhi vậy chỉ còn chiêu dùng đồ ăn dụ thôi.-Chào anh, chúng ta đi thôi – Vy vừa đẩy Nhi vừa quay lại khẽ gạt đầu, đứng chất dậu dàng, dễ thương luôn.

Khánh vẫn là thái độ đó khó gần như anh ta đang xây cho mình bức tường thành vững chắc. Linh Nhi, thấy mà phát giận quay sang Thanh Vy cà nhép, nhép môi như muốn nói với Vy là “Thấy chưa tôi tui kể với bà rồi anh ta không biết là người hay robot không có cảm xúc gì hết, khô ưa, đáng ghét”. Vy dường như hiểu cái âm thanh kỳ lạ của Nhi cô cười cười rồi đẩy Linh Nhi đi.

- Thôi được rồi bà! Đi thôi! Để đồ ăn chạy mất đó.

- Đi ăn... Đi ăn- Nghe tới đồ ăn là Nhi khác hẳn. Nhi hí ha hí hửng đi ăn. Hoàng Khánh cứ im lặng đi theo phía sau, không nói gì cũng không thấy biểu hiện gì trên khuôn mặt.

Tại quán ăn. Đồ ăn đã được dọn đầy cả bàn, tất cả đều do Nhi gọi. “cái bụng không đói” của cô có thể chứa hàng tá đồ ăn mà. Trong khi đó văng vẳng đâu đây luôn ám khí “Đúng là con nhà giàu, ăn uống cũng khoa trương đến vậy”, luồng ám khí tỏa ra từ Hoàng Khánh.

- Nè, Ngồi đi đứng đó làm gì? – cũng cái giọng đanh đá đó, nhìn Nhi như muốn ăn tươi người ta chứ không phải mời ngồi.

- Anh ngồi đi không cần đứng. Cứ tự nhiên. – Thanh Vy cũng ngó ý mời cho Khánh khỏi ngại, vì dù gì cũng mới làm ngày đầu. Rồi gấp thức ăn bỏ vào chén.

- Cảm ơn. Tôi không quen ăn đồ ăn ở ngoài. - Cân lại, lạnh nhạt nói.

- Kệ anh ta đi. Ăn thôi. - Chẳng thèm để ý. Vì thức ăn che mắt nhỏ rồi.

Ăn được tầm 30 phút thì Linh Nhi bỗng nhiên dừng lại. Đặt đôi đũa xuống bàn một cái *cọp*, mặt khó chịu như muốn đánh nhau. Thanh Vy ngồi cạnh cũng giật mình.

- Chuyện gì vậy Nhi?

- Tôi đi đây xiu. – Nhi đứng bật dậy, tiến về phía sau lưng Khánh cách đầu 4, 5 bàn gì đó.

Cả Vy và Khánh đều thắc mắc nhìn theo. Phía đó đâu có gì chỉ có mấy thằng cha đang nhậu nhìn có vẻ bụi đời, cạnh đó là một cô bé đang bán vé số cho họ. Mọi chuyện đang hết sức bình thường nhưng sao đâu đó thấy được cô bé có vẻ lo lắng và hoảng sợ, có lẽ mọi người gần đó biết chuyện gì nhưng không một ai làm gì cả.

- Nè! Nhỏ đó. - Vừa nói vừa kéo cô bé về phía mình. Làm như muốn kiểm chuyện. - Mà đang làm gì ở đây vậy?

- Đây cô em! Có chuyện gì vậy? - Một thằng lên, có vẻ hơi tức giận như vừa bị phá đám chuyện gì.

- À! Em xin lỗi. Em làm phiền mấy anh rồi. Em chỉ muốn dắt con nhỏ này đi thôi. Bắn thiu vậy em nhìn chẳng muốn ăn chút nào. – Nhi quay sang hộp hồn bọn chúng bằng nụ cười thân thiện và giọng điệu ngọt ngào, mặt dù Nhi chẳng muốn chút nào. Hắn ta có vẻ đã đớp thính.

- Không phiền, không phiền, em muốn sao cũng được. Chỉ cần uống với anh một ly là được rồi. - quay qua gạ gẫm Nhi.

- Được thôi. – Nhi cầm chai bia gọt một ly đầy và uống ừng ực. Nhi không uống bia bao giờ, nhưng nhỏ uống như uống nước.

- Cô em chịu chơi thật nhe! - Mấy thằng đó vui vẻ, vỗ tay, cười cười.

- Vậy được rồi hế! - cầm ly bia còn đá lắc lắc, rồi để xuống bàn cái cụp. Xong quay ngang kéo cô bé đó đi thẳng ra cửa.

Mấy thằng kia nhìn theo khoái chí “Con nhỏ này ngon thiệt”. Thanh Vy đã hiểu mọi chuyện, không cần Nhi lên tiếng chỉ cần nhìn cũng đủ hiểu bởi lẽ cả

hai như ruột thịt, cô vẫn ngồi yên lặng quan sát. Riêng Khánh, anh ta câu mài, tỏ vẻ không hài lòng “Cô ta thật khinh người, còn là hạng con gái chẳng ra gì”, đây là tất cả nhưng gì mà người ngoài nhìn vô thấy trước mắt không riêng gì Khánh.

Góc khuất của quán.

- Này em không sao chứ? – Tay cầm lấy 2 bờ vai nhỏ bé của cô bé đó, ân cần hỏi.

- Em...em không sao. - giọng còn run run sợ hãi.

- Ủ! Mọi chuyện tốt rồi. Không sao hết - Ôm bé gái vào lòng, trấn an, tay xoa xoa lưng.

-Dạ! – bé gái từ từ bớt sợ rồi trả lời.

- Chị xin lỗi! Lúc nãy chị hơi nặng lời. Em không giận chị chứ?

- Em không giận ạ. Em biết chị muốn giúp em mà-Tay quệt quệt khỏe mắt ngấn lệ.

- Con bé này, Sao biết chị muốn giúp em? - Thả cô bé ra, Nhi ngạc nhiên hỏi.

- Hi... bí mật. – đã hết sợ, nhỏ cười tươi rồi trả lời. Bỗng Nhi hỏi nhỏ.

- Sao lúc này em lại bị vậy?

- Ừm... ừm— cô bé ngập ngừng, sợ sệt.

- Thôi được rồi. Mấy thằng biến thái, cặn bã đó, đến trẻ con mà cũng không tha. – Nhi nói trong tức giận, nhưng vẫn cố gắng trấn an bé gái – Không sao rồi, sao này em cẩn thận hơn nha.

- Dạ!

- Mà nhà em ở đâu? Sao một mình ở đây?

- Nhà em ở gần đây. Nhà em rất khó khăn nên phụ mẹ bán vé số.

- Vậy... Vậy Em có đi học không?

- Dạ.... dạ không.- Cô bé đáp trong tuổi thân.

- Ủ! Chị xin lỗi.- Thấy cô bé có vẻ buồn nên, Linh Nhi biết mình chạm đến nỗi buồn của cô bé.

- Dạ không sao đâu. - Nhỏ lắc đầu lia lịa.

ọt... ọt

Cái bụng trống rỗng lên tiếng, cô bé xấu hổ ôm bụng

- Đói hả.- Nhi mỉm cười nhìn bé gái.

Bé gái gật gật.

- Chiều giờ em chưa ăn gì?

- Đứng đây đợi xúu nha!

- Dạ.

Nhi đi thẳng về phía quầy gọi thêm gì đó và nhờ mang ra giúp và để lại lời nhắn “Ngày mai ở đây đợi chị chị có đồ cho em. Bye em”. Rồi quay lại bàn.

- Chuyện sao rồi bà? – Thanh Vy hỏi hang.

- Tui đuổi nhỏ đó đi rồi. – Nháy mắt, rồi ra dấu về chỗ mấy người lúc nãy đang ngồi.

- Ủ! – Thanh Vy hiểu ý, nên cũng không hỏi thêm.

Nhi quay lại ăn ngon lành, trong khi ánh mắt sát thủ của Khánh đang liếc xéo, mĩa mai Nhi.

Sáng hôm sau Nhi và Vy đi siêu thị. Không có sự góp mặt của Khánh vì anh ta chỉ làm việc vào buổi tối.

- Đi từ từ thôi bà! - Tiếng Vy gọi với theo Nhi trong khi nhỏ Nhi phóng như bay.

- Biết rồi! Biết rồi – Miệng nói vậy chứ cứ chạy lăn xăn cả lên

- Quầy sách bên kia bà ơi, bên đó đồ ăn.

- Hi...- Nhi cười túm túm, thấy đồ ăn là quên mục đích rồi.

- Minh mua sách gì?

- Sách lớp một đi. Chắc bé đó chưa đi học bao giờ á.

- Ủm! Mà biết nhỏ có chịu đi học không. Bé đó chắc cỡ 10 tuổi rồi, ngại với bạn bè thì cũng tội nghiệp.

- Yên tâm đi. Được mà. Bé đó có vẻ hiểu chuyện lắm.

- Ủ! Còn tiền thì sao.

- Hi.. Tôi không biết nữa, chắc phải xin quyền góp rồi – Nói như đang che giấu điều gì. Mà thật ra là Nhi đã tính cả rồi cô sẽ giúp con bé bằng sức mạnh tạo ra vàng của mình, mà điều đó thì không thể để Vy biết được.

- Hy vọng giúp được đôi chút vậy.

- Vy ơi! Mua cả đồng phục đến trường nữa nhé. – Kéo kéo áo, năn nỉ. Nhưng dù không cho thì nhỏ cũng đòi cho được.

- Ủ! Được rồi nhưng không được tiêu nhiều quá. Biết đâu con bé sẽ i vô bà thì chết.

- Biết rồi, biết rồi.

Cả hai vui vẻ đi lựa tất cả mọi thứ.

Tối đến, tại quán ăn hôm qua.

- Chào em! Đợi chị có lâu không.

- Dạ không ạ!

- Mà em tên gì? Hôm qua chị quên hỏi mất.

- Dạ! Em tên Lan Anh.

- Hi... chị có này cho em nè. – Đưa một đồng đồ cho Lan Anh.

- Gì vậy chị?...Woa.... Sách, sách nhỏ thân thốt la lên.

- Suyt...! – Nhi mỉm cười, ra dấu khề thôi. – Còn nữa nè – Nhi đưa luôn cái bịch còn lại.

- Woa... quần áo đẹp quá. – Đưa vào người ứm thử. - Chị cho em hết hả.

- Ủm! Tất cả?

- Thôi chị! Em không nhận được đâu. – Cô bé rất mừng, nhưng vẫn kiên quyết không nhận.

- Sao vậy? Em không thích hả?

- Dạ, em thích, thích lắm. Nhưng em đâu có làm gì cho chị mà chị cho em nhiều đồ vậy? Với lại em đâu có đi học được mà cần sách.

- Không sao hết nhận đi. Còn chuyện đi học chị sẽ nhờ mạnh thường quân hỗ trợ. Em chỉ cần hứa với chị là không mặc cảm với bạn học và học chăm ngoan được chứ?

- Dạ.... Dạ được? Em cảm ơn chị.

- Được rồi giỏi lắm – Xoa xoa đầu Lan Anh. - Giờ tạm thời xem sách trước đã còn việc nhập học thì chị sẽ gửi đến nhà em sau. Mà nhà em ở đâu vậy?

- Dạ! Từ đây chị cứ đi thẳng lại đằng kia, rồi thấy cái hẻm nhỏ, vào trong chừng chút xíu rồi hỏi nhà em là người ta chỉ hà.

- Ủ. Vài bữa nữa chị sẽ đến. Giữ bí mật nha. Bye em

- Dạ! Cảm ơn chị nhiều.

Vài sau đúng như lời hứa, Linh Nhi mang số vàng có từ khả năng của mình đổi thành tiền để tránh bị chú ý đến nhà Lan Anh. Căn nhà chật hẹp cũ rít không tiện nghi, nhưng lại rất đầm ấm và hạnh phúc. Cô trao số tiền tuy không nhiều bởi lẽ sức mạnh của Nhi không được lạm dụng vì nếu lạm dụng cô sẽ tổn hại sức khỏe, nếu nặng hơn là không kiểm soát được nữa. Cô mong gia đình có vốn làm ăn và nuôi dạy bé Lan Anh thành đạt. Đang chuẩn bị đi về vừa ra đầu hẻm thì

kết.....ét...

- Chạy xe không biết nhìn đường hả? - Nhi bực bội hét.

- Hi.... giỡn chút xíu mà gì giữ vậy?

- Ai quen mà giỡn? - Ngược lên nhìn thì ra là Hoàng Tuấn, Nhi cũng bất ngờ nhưng cũng y xì cảm xúc tức giận. – Làm gì ở đây vậy?

- Tôi hỏi bà mới đúng. Làm gì ở đây vậy?

- Làm gì kệ tui. Mất mớ gì tới ông. - mặt nghinh nghinh.

- O! Được rồi. Vậy cũng kệ tui đi.

Hai đứa mãi cãi nhau thì Thanh Vy nắm tay Lan Anh từ đằng xa đi lại. Thấy hai người nhìn nhau căng thẳng Vy chạy lại.

- Hai người đang làm gì vậy?

- A! Anh Tuấn mới đi học về. – Tiếng Lan Anh cất lên mừng rỡ rồi chạy rảo riết tới ôm tay Tuấn, Tuấn xoa xoa đầu nhỏ cười khi khi. Trong khi Vy và Nhi thì ngỡ ngàng.

- Hai người biết nhau?

- Dạ! Anh ấy tốt lắm ạ, cho em bánh ăn, thỉnh thoảng còn dạy em học.- Lan Anh nói với cười tươi trên môi, và cái nhìn trìu mến.

- O! Vậy hai bà cũng biết nhỏ hả. – tay chỉ về Vy và Nhi thắc mắc.

- Ủmnh. Rồi sao? – Nhi cộc cằn thấy rõ.

- Bà.....! - Tuấn và Nhi trở mặt nhìn nhau như muốn tuyên chiến.

- Thôi cho tui xin. – Vy mà không lên tiếng chắc chiến tranh xảy ra sớm thôi.

- Anh Tuấn kỳ quá! Sao giám ăn hiếp chị Nhi của em – Lan Anh bình Nhi chậm chậm mặc dù người khiêu chiến là Nhi không phải ai khác.

- Con bé này, bình người lạ không bình anh gì hết.

- Chị là người tốt em phải bảo vệ chị.

- Rồi thôi tui chịu thua, 1 chọi 3 rồi. - Tuấn lắc tay chịu thua.

- Em vào nhà đi, khi nào rảnh hai chị lại đến chơi. Nhớ học chăm nha – Thanh Vy đặt một bên tay lên vai Lan Anh ân cần bảo. Khi thấy 2 cặp mắt đỏ lửa khi dịu đi rồi.

- Dạ! Anh Tuấn về thôi – kéo tay lôi về, còn quay ngang kênh Nhi cái mới chịu.

- Bye em - cười tươi hiền hậu, rồi quay sang nghiêng ngàng từng chữ - Vĩnh_ biệt_ ông.

- Thôi bà về thôi. – kéo Linh Nhi theo hướng ngược lại.

Suốt quãng đường về nhà Lan Anh kể tất cả những chuyện mà Nhi đã làm cho cô bé cả chuyện được giải vây khỏi mấy tên biến thái ở quán hôm trước. Tuấn không nói gì anh chỉ khẽ cười “Cô thật thú vị”.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Kẻ lừa đảo và buổi lao động đầu khóa

Tối đẹp trời, Linh Nhi đi đi dạo với Thanh Vy, cả hai đang đứng mua nước thì thấy gần đó một người đàn ông khoảng 30 – 40 tuổi đang này nỉ một người vô cùng giàu có.

- Tôi xin bà. Làm ơn tha cho tôi đi mà! – ông ta vừa này nỉ vừa nín chân người đàn bà đó, rất tội nghiệp.
- Buông ra mau! Không tôi là lên đó. - Người phụ nữ có gỡ chân khỏi bàn tay bản thủ.
- Xin bà mà. Làm ơn xót thương cho số phận nghèo khổ của tôi. – ông ta tiếp tục la hét dưới đất cầu xin, mọi người chỉ chạy ngang nhìn rồi đi không ai làm gì. Người phụ nữ không nói gì chỉ cố tìm cách thoát khỏi đó. Ông ta cố tìm kiếm sự giúp đỡ. -Xin mọi người giúp tôi với.

Nghe được tiếng van xin, cả ba người Khánh, Nhi, Vy vội chạy lại. Thấy có người lại ông ta càng gào thét hơn.

- Làm ơn giúp tôi! Bà ấy muốn báo cảnh sát. – Ông ta nhìn về phía cả ba mà rung rung nước mắt. Rồi cuối đầu một nụ cười gian tà xuất hiện trên môi.
- Chú không sao chứ? có chuyện gì ạ? – Thanh Vy vừa hỏi han vừa đỡ người đàn ông đứng dậy.

- Làm ơn giúp tôi. – ông ta cầu xin bằng giọng thảm thiết.
- Đừng tin ông ta. Ông ta đang làm phiền tôi. - Người phụ nữ bực dọc, vẻ mặt rất tức giận.
- Không, không có. Tôi chỉ xin bà ấy giúp đỡ. Nhưng bà ấy lại nói tôi phiền và đòi báo công an. Xin hãy giúp tôi. – Ông ta cố giải thích.

Bỗng phía ngoài, Nhi cười nhếch môi tiến lại gạt phanh tay Vy ra khỏi ông ta.

- Đổng kịch giỏi vậy? Muốn làm tiền à?
- Đây, Cô ăn nói cho đàng hoàng, chú ấy là người bị hại. – Khánh bất bình ra mặt.
- Không biết gì thì im đi. - Đây Khánh lùi lại.
- Cô – Khánh tức giận bởi hành động của Linh Nhi, anh nắm chặt tay hình cú đấm.
- Im đi. Anh là vệ sĩ, đừng quên bốn phận của mình. – Tiến đến trước mặt người đàn ông kia. Trong khi, mắt Hoàng Khánh là lửa đang bùng cháy “Đứng là chặn bả, bọn nhà giàu các người”. – Chú cần cháu đem bằng chứng ra không?
- Cháu nói gì vậy? Làm ơn hãy giúp chú, đừng tin lời bà ta. – ông ta vẫn tiếp tục nài nỉ.
- Giúp chú à? Vậy cháu gọi cảnh sát đến giải quyết vậy?
- Làm ơn đừng mà. – Ông ta quỳ xuống van xin.

Không thể chịu được nữa Khánh tiến lại xô ngã Linh Nhi.

- Cô im ngay đi!
- Hazi... Thiệt tình. - Nhi tức giận, nhỏ đứng dậy ôm cánh tay trầy xước, liết mắt nhìn người đàn ông kia. Nhi đã phát hiện ra điều gì đó mỉm cười rồi nói: -Ông ta là lừa đảo. Không tin thì theo tôi qua bên kia, ở đó có lắp camera chắc sẽ bắt được chuyện lúc này.
- Được. Đi thôi! Nếu không phải thì cuối đầu xin lỗi chú ấy cho tôi. – Khánh nói trong tức giận.
- Thôi, thôi đừng làm lớn chuyện này đâu. – Người đàn ông cố ngăn lại, trên mặt ông ta lộ rõ sự sợ hãi.
- Không được, phải làm rõ chuyện này. Không thể để mấy người giàu có này ứ hiếp vậy được. – Khánh kéo tay ông ta đi về phía quán đó.

Bỗng nhiên ông tay, gạt tay khỏi Khánh và quay đầu bỏ chạy. Còn quay lại đe dọa.

- Tụi bây giám phá chuyện tốt của tao. Đợi đó!

Khánh đứng như bất động, “Ông ta thật sự là lừa đảo”. Được giải vây người phụ nữ quay sang cảm ơn lia lịa.

- Cảm ơn cháu. Cảm ơn cháu rất nhiều.

- Không có gì đâu ạ. - Linh Nhi vừa mỉm cười vừa lắc tay.
 - Mà có chuyện gì xảy ra vậy cô? - Trước mọi chuyện diễn ra quá nhanh Vy cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.
 - Ông ta đến xin cô tiền chữa bệnh cho vợ. Cô đã cho rồi nhưng ông ta đã túm lấy cô và nói “Đưa tao tất cả, nếu không đừng trách tao”, Cô không đưa. Do là chỗ đông người nên ông ta giả bộ tội nghiệp tiếp tục làm tiền cô. Bất bình quá cô mới muốn gọi công an, sau đó thì cháu đã biết rồi đó.
 - Thì ra chuyện là vậy. – Thanh Vy đã thông suốt, nhưng vẫn còn chút tò mò – Sao bà biết ông ta là lừa đảo, rồi sao biết ở đó có camera hay vậy? Tại mình mới đi chỗ này lần đầu mà.
 - Ủ! đúng rồi sau cháu biết? - Người phụ nữ cũng tò mò.
 - Hi... Con cũng vô tình thấy sự bất thường của ông ta thôi ạ. Còn dụ camera là con tự bịa, cho hấn sợ mà biết đường rút lui. – Nhi đáp tỉnh bơ.
 - À thì ra là vậy. Đúng là cô bé nhanh trí. Dù sao thì cũng cảm ơn con.
 - Dạ không có gì ạ.
 - Thôi. chào con. Cô còn có việc.
 - Dạ! Chào cô.
- Người phụ nữ đã dần xa, còn Khánh vẫn bất động không nói một lời nào.
- Nè định đứng đó tới chừng nào? – Nhi cộc cằn hỏi.
 - Thôi bà. Anh ấy đâu có biết tui cũng không biết nữa mà. – Thanh Vy can ngăn.
 - Xin lỗi!– Âm thanh phát ra từ cái tượng trời chồng mang tên Hoàng Khánh, làm Nhi giật cả mình. Nhi khuấy tay.
 - Thôi, thôi không có gì. Tôi khác nước rồi đi mua nước đây. – quay lưng bỏ đi, Nhi tưởng hấn ta cố chấp lắm định là khó ai dè xin lỗi, làm Nhi cũng bất ngờ.
 - Khoan đã! Tay cô...- Khánh nâng cánh tay đang rỉ máu, vì cú xô ngã của anh lúc nãy.
 - À!... à...- Không sao đâu, trầy xiu thôi mà! - Nhi gượng đỏ mặt, tự nhiên có người dịu dàng với mình, thiệt không quen.
 - Tôi xin lỗi. - Nói rồi Khánh kéo cánh tay lại gần hơn xem xét. Anh lấy trong túi ra miếng băng keo cá nhân, dán thật nhẹ nhàng vào vết thương, cử chỉ thật nhẹ nhàng, làm Nhi xém rung động.
 - Được rồi! Tôi không sao. Anh không cần lo đâu. - Nhi rút tai lại về ngại ngùng còn hiện rõ trên mặt. Nhỏ quay đi chạy te te đi mua nước.

Hôm sau là ngày lao động đầu tiên của Nhi và Vy tại trường mới. Đang tập trung đến chỗ lấy dụng cụ lao động.

- Nè, Nè. Bà làm gì vậy? Bỏ dao xuống ngay lập tức giùm tui. – Thanh Vy mặt nghiêm trọng.
- Nhưng đi lao động không lẽ tui ngồi chơi.
- Để tui làm bà mặt cô đem bỏ là được rồi.
- Không được vậy cực cho bà lắm.
- Nghe không, bà quên bà không được cầm dao sao. Nghe tui, không ai nói gì đâu.
- Ủm! Biết mà, mà tui nghĩ làm chút xíu chắc không sao.
- Thôi. Đi lẹ lên sắp tập hợp rồi.

Hôm nay lao động, người đồng như kiến, tân sinh viên lẫn sinh viên khóa trước, Vy đang miệt mài làm việc cho phần cả hai người, còn Nhi ngồi kế bên tay không bức bối, được vài cái lá cỏ. Xung quanh là tiếng chỉ trích bla...bla. nhưng Nhi quen rồi không để tâm.

- Nè, có nhiều rồi đó bà đem lại kia đi lát có người đem đi bỏ.
- Dạ! Tuân lệnh. – Nhi ôm mớ cỏ chạy hí hụi tới chỗ bao rác thì.

Phịch

Nhi té vào cả đồng cỏ, mọi người nhìn thấy cười ồ ồ. Nhưng không phải tự té mà tại Ngọc Anh bắt chân mới té thôi. Bức tức nhi ôm mới cỏ quăng thẳng vô người Ngọc Anh làm cho Ngọc Anh nhìn như người rơm. Xung quanh bắt đầu nhí nhố.

- Không hổ danh là chị đại lớp mình.
- Tội nghiệp bạn đó đứng gần chi mà bị vạ lây.
- Nhỏ đó nhà giàu hóng hách thiệt. Té rồi còn trức giận lên người khác.

Blo....Bla.... Không ngớt.

- Cậu không sao chứ. - Ngọc Anh phui mới cỏ trên người rồi mỉm cười. Nụ cười của cô làm lay động trái tim của mọi người xung quanh, nhưng với Linh Nhi đó là nụ cười khiêu khích, giả tạo.
- Giả tạo tạo vừa thôi- Nhi không nhìn được nữa rồi vì tính tình Nhi không cho phép Nhi nhìn.
- Nói gì vậy nhỏ kia, có lỗi mà còn lớn tiếng hả – Đám bạn của Ngọc Anh gần đó chạy đến bắt bình.
- Hứ! Cô ta gạt chân tôi còn gì. - Nhỏ Nhi tức giận.
- Cô nói gì vậy bọn tôi ai cũng thấy cô tự té cơ mà. - cười nhếch mép rồi nói, thì ra cả bọn muốn chơi Linh Nhi nữa đây mà.
- Mấy người là đồng bọn với nhau cả mà. – Quá yếu thế trước đám đông người Nhi chẳng thể làm gì. Bỗng có một cánh tay vỗ vào vai cô từ phía sau.
- Đi đứng kiểu gì mà để té thế hả? – Đó là Tuấn, anh kéo cô về đứng cạnh mình. Rồi khom người tới cạnh tai Ngọc Anh nói nhỏ “Biết điều thì đừng kiểm chuyện với cô ấy, tôi thấy cả đấy, cần chứng cứ không”. - Sau khi nghe Tuấn nói Ngọc Anh thay đổi sắc mặt và tìm cách bỏ đi. – Đi thôi mấy bà. Lao động tiếp kìa. - Rồi kéo đám bạn đi chỗ khác.

Họ đi rồi còn lại một đứm ôm cục tức trong lòng.

- Nè. Ai mượn nhiều chuyện vậy. Tui chưa cho mấy đứm đó bài học nữa, bị ông đuổi đi hết rồi.
- Há! Nhiều chuyện? Tui Vừa giúp bà đó.
- Không có mượn rồi.
- Đúng là làm ơn mắc oán. - Thấy ghét quay đi chỗ khác.
- Nhưng mà cũng cảm ơn ông – Âm thanh nhỏ xú vang lên. Nhưng đủ để một người gần đó nghe.
- Mới nói cái gì? Tui không nghe. - Miệng cười tủm tỉm
- Không nói gì hết. Lao động kìa.
- Đúng là không có thành ý gì hết. Nhưng thôi tui bỏ qua. - Cười cười nói nói với Nhi.

Phía đằng xa lại là động tĩnh của một người khác, Anh cũng định giải vây cho Nhi. Nhưng thấy Tuấn ra tay nên chỉ đứng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cô bạn mới

Trưa hôm sau, sau khi kết thúc tiết học, trường đã vắng vẻ vì phải dẹp một số thứ nên Nhi và Vy chưa về.

Bịch... Bộp... bộp

Âm thanh phát ra từ phía trước mặt Vy và Nhi. Sau đó là....

- Á! Đi đứng không biết nhìn đường hả? - Tiếng la của cô nhà giàu Ngọc Anh đây mà. Cô ta đứng đợi Nhi, trả thù vụ hôm qua vụ Nhi là cho cô ta thành người rơm. Thấy Linh Nhi, cô đi vội lại kiểm chuyện, không để ý đường và vào người ta rồi la thất thanh vậy.

- Nhưng... Nhưng cậu va vào tớ cơ mà. - Một cô gái yếu ớt đang ngồi bệch dưới đất, nói trong lo sợ.

- Mà nói gì? Mà va vào chúng tao cơ mà. – Đám bạn của Ngọc Anh lại lộ vẻ giang hồ.

Cô bạn vẫn không nói gì ngồi sợ sệt, Nhi thấy vậy chạy ngay tới.

- Lộ bản chất rồi sao? Cô tiểu thư cao quý.

- Thế thì đã sao, làm được gì tao? – Lúc không có người, là lúc Ngọc Anh lộ rõ bản chất. Cô khoan tay kênh mặt ra về.

- À! Đúng rồi. Cô hoàng hậu thế cơ mà, xinh đẹp, hiền lành, giúp đỡ người khác. Tôi không làm được gì rồi. Nhi nói bằng giọng khiêu khích. Còn Vy nhanh chóng đỡ bạn gái kia đứng dậy.

- Vậy, con ngốc. Mà muốn làm gì? - Nhìn Nhi rồi chỉ tay chỉ về cô gái kia và cả Vy.- Lúc nào cũng kè kè với mấy đứa nghèo khổ thế kia.

- Ăn nói cho đàng hoàng. Đừng xúc phạm bạn tôi. – Nhi nghe mà máu muốn dồn lên não. Mặc dù gia cảnh họ khó khăn nhưng cô tôn trọng họ vì họ.

- Tao thích thế? Một lũ nghèo rớt mồng tơi. - Ngọc Anh tiếp tục đùa cợt. Mấy đứa kia cũng cười bè theo – Ha...ha...

Bỗng Vy bỏ chạy về phía sau cô.

- Nhìn kia xấu hổ quá bỏ chạy mất rồi. - Mấy đứa bạn Ngọc Anh vừa cười vừa châm chọc.

Nhi thì đang nổi máu xung thiên. Thanh Vy vẫn không nói gì cô lao về hướng đó như muỗi tên và muốn cắn thử gì đó. Thì ra là Hoàng Khánh.

- Anh đừng lại đó! Đứng đây giùm tôi. – Vy nói trong hơi thở hỗn hển.

- Có chuyện gì?

Khánh vừa hỏi xong chưa nhận được câu trả lời thì phía đằng xa.

- IM HẾT CHO TÔI. MÁY NGƯỜI LÀ CÁI THÁ GI CHỨ? – Nhi hét thật lớn trong cơn tức giận.

Khánh đưa mắt nhìn ra là Nhi đang hét vào mặt đám người Ngọc Anh. Anh muốn xông ra cho Nhi bài học vì tội kiêu ngạo, không xem ai ra gì. Nhưng Thanh Vy cản lại.

- Anh chờ chút đã! Không phải vậy đâu.

“Không phải gì chứ, cô ta đang hành động quá đáng thế mà. Hôm qua mình đã làm khi định bên vực cho cô ta”. Hoàng Khánh rất bất bình khi nghe lời nói của Nhi, mặc dù anh đã thay đổi đôi chút cách nhìn về cô qua vụ ông lừa đảo lần trước và chuyện hôm lao động.

- O! Xin lỗi, xin lỗi. – Đám người đó vẫn cười cợt, và ra về chế giễu Vy.

- Tôi nói im ngay. - Bước tới xô Ngọc Anh ngã về phía sau. Nhưng Ngọc Anh được đám bạn đỡ.

- Đây làm gì vậy - Một đứa trong đám bạn Ngọc Anh.

Khánh không thể chịu nổi hàng động càng ngày càng quá quắt. Anh định bước ra nhưng rồi lại dừng bước.

- Tôi nói rồi. Im ngay cách chế giễu bạn bè tôi lại. Họ nghèo nhưng với tôi họ cao quý. Còn cô giàu với tôi cô lại là người thấp hèn hơn bao giờ hết. – Giọng Nhi lạnh dần, lắng xuống, nghe mà đủ sợ rồi.

- Nói nghe hay thật. Mặc kệ, tao cứ thích làm vậy thì sao. - Ngọc Anh vừa nói vừa chỉ ngón tay sắc nhọn vào người Nhi, khiến nhỏ phải liên tục bị lùi lại.

- Nếu vậy thì đừng trách tui. - Giọng cực kỳ đanh thép kèm theo nụ cười quyền lực, đầu đó trong câu nói ẩn chứa điều gì.

- Mấy đám...- Ngọc Anh dừng lại, cô ta hiểu được ý nghĩa của lời nói. Vì Gia đình Linh Nhi là Công ty lớn và gia đình Ngọc Anh lúc nào cũng nhún nhường để tìm được lợi ích. Đó cũng là lý do 2 người biết nhau.

- Không gì là không thể mà.

- Đi thôi tui đây. Không trách mấy đứa nghèo khổ đó chi.- Cô ta quay đi cùng đám bạn.

Góc đằng xa Khánh lại một phen bất ngờ trong đầu anh đã đặt một câu hỏi lớn “Rốt cuộc cô là người thế nào?”. Về phía Nhi cô cúi người nhặt những quyển vở rơi trên nền.

- Nè, của bà. Có sao không? Không bị đâu chỗ nào chứ. – quay lại làm Nhi, đáng yêu và bướng bỉnh.

- Tui không sao. Cảm ơn nha.
- Ủ... không có gì. Về thôi trưa rồi.
- Ủ! Linh Nhi cảm ơn rất nhiều.
- Sao bà biết tên tui. – Nhi bất ngờ vì độ nổi tiếng của mình.
- Tui là Bảo Hân. Học chung lớp với bà sao không biết được.
- Vậy hả? - cười hề hề, vì Nhi không chú ý ai, bởi ai ai cũng ghét nhỏ.
- Đúng rồi đó bà. – Thanh Vy đang xa đi lại.
- Vy à! Chạy đi đâu dạ lo muốn chết. – Nhi lại nũng nịu với Vy nữa rồi. Thấy Khánh phía sau nhò giật mình. - Sao anh ta cũng ở đây?
- Chuyện dài lắm đề sao nha! Giờ về thôi.

Cả bọn giải tán ai về nhà nấy. Thế là Nhi lại có bớt đi một kẻ thù trong lớp rồi. Riêng Khánh anh lại ngày càng khó hiểu về Nhi "cô là người thế nào????".

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh nhau và tình yêu chớm nở

Chiều hôm đó, sau vài ngày Ngọc Anh kiếm chuyện với cô. Chuyện gì đến cũng đến một đám người đứng đợi, biết là có chuyện nhưng không thể nào tránh được nên Nhi cũng đánh liều.

- Chịu ra rồi sao? Tụi tao đợi mày này giờ. - Cả bọn mặt mày hầm hờ bước lại.
- Mấy người muốn gì?
- Hỏi thăm cô em tí thôi mà. Không được sao. - Một đứa trong đám lên tiếng.
- Tôi không quen mấy người. – Nói vậy chứ Nhi biết rằng đứng sau vụ này là Ngọc Anh chứ không ai.
- Nhưng tụi này quen cô.
- Muốn gì thì cứ nhắm vào tôi đây, không liên quan tới người khác. – tình hình không ổn Nhi chỉ biết cố bảo vệ Vy thôi.
- Được lắm cô em, vậy một chọi một vậy? - Một đứa to con trong bọn bước ra.
- Tôi không muốn gây chuyện, khôn hồn thì tránh ra – Không còn đường lui nữa rồi, Nhi bắt đầu lo lắng.
- Không tránh ra thì làm sao?
- Vậy đừng trách tôi. – Không thể thoát nữa rồi Nhi bước tới để khỏi liên lụy Vy.
- Mấy giòi lắm à. - dứt câu một cú tát như trời ván lau thẳng về phía Nhi.

Bốp

Tiếng da thịt chạm vào nhau. Hai cánh tay Nhi đã chặn đứng cánh tay của nhỏ đó, cánh tay cực to lớn gấp 2 lần tay của Nhi. Cú va chạm làm Nhi đau điên nhưng vẫn mạnh mẽ.

- Chỉ có vậy thôi sao?
- Coi bộ mày cũng khá đó chứ? – Nói rồi cô ta lại ra tay, lần này không phải một mà là hai.

Nhi gồng người quơ đại ***Bốp.... Bốp***. “May quá trúng rồi” Nhi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nếu tiếp tục nữa thì nguy, tay Nhi không còn sức để giờ lên nữa rồi. Ngay lúc này.

- Mấy người làm gì vậy? - Tuấn hoảng hốt xông ra khi nhìn thấy vụ việc.

- Mày là thằng nào? Định anh hùng cứu mỹ nhân hả mày? Tui bây xử nó cho tao – Con nhỏ đó phớt tay ra hiệu sự giúp đỡ.

- Bình tĩnh nào mấy bạn! Có chuyện gì từ từ nói. – Nãy thấy nguy quá chạy ra can, chứ Tuấn không nghĩ tới hậu quả. Giờ thì không giúp được còn rút họa vào thân “Đánh liều vậy, dù sao mình cũng là nam nhi”. Đây là suy nghĩ động viên bản thân của Tuấn lúc này.

Bịch...bịch... Bốp... Bốp

Tiếng đánh nhau loạn cả lên. Rồi một âm thanh thật lớn * Bịch*. Một nhánh cây to đang nằm gọn trên lưng Nhi. Trước mặt Nhi là Tuấn, nhỏ đỡ cành cây đó cho Tuấn. Anh ta tròn mắt ra, vẻ đầy lo lắng. Nhi mỉm cười rồi nói khê vào tai Tuấn trong khi anh ta đang bắt thần.

- Ông bị ngốc à? Không biết võ công ra là gì? Đúng là thích lo chuyện bao đồng thật. –Rồi quay lại bọn người đó ánh mắt và giọng đầy đáng sợ - Không phải tôi nói rồi sao! Không được động đến những người không liên quan.

- Còn cứng mồm sao? Được thích thì tao chịu - nhỏ cầm đầu nói, rồi ra hiệu cho đồng bọn lui về một mình tiến tới chỗ Nhi.

Nhi đã thẳm mặt sau một hồi vật vả còn gánh cả đòn cây đau đớn nhưng nhỏ cũng ráng đứng thẳng dậy.

- Tới đây.- Nhi ngoắt khiêu khích.

Chuyện gì đến cũng đến Nhi lại chuẩn bị ăn tát, cô nhắm nghiền mắt nhưng cũng mai một cánh tay chộp lấy và ngăn lại.

- Mấy người định làm gì? – Đó là Khánh, anh xuất hiện như một vị anh hùng. Anh bắt cánh tay cô gái kia ra.

- Lại thêm một thằng nhiều chuyện. – đám người kia lên mặt nói. Nhỏ cầm đầu lấy cái cây vừa đánh Nhi, quơ liên tục về phía Khánh, anh tránh được tát cả và ra đòn làm cành cây văng ra xa.

Thấy Khánh hình như biết võ cả bọn cũng có vẻ dè chừng rồi bỗng cô ta lui lại.

- Xin anh tha cho tụi em! Tụi em hồ đồ quá. – Thay đổi thái độ ngay lập tức.

- Mấy người đi mau! Không thì đừng trách chúng tôi.– Có Khánh đến Nhi cũng đỡ lo, cô mạnh miệng nói.

- Dạ.. dạ em xin lỗi ạ! Em không giám làm vậy nữa. – Cô ta cố xin lỗi nhưng càng lúc Nhi càng cảm thấy không ổn. Đúng như linh cảm của Nhi nhân lúc Khánh không để ý cô ta cầm một viên đá trong tay rồi lao thẳng về phía Khánh. Tình huống quá cấp bách chẳng thể làm gì Nhi chỉ nói được 3 chữ.

- Cẩn thận đó! - Rồi lau vào đây Khánh ra. Nhưng không kịp nữa rồi.

Bốp

Máu chảy dài từ trán Nhi xuống chân mày. Bọn người kia cũng hả dạ rồi rút đi. Còn 3 người Vy, Khánh, Tuấn đứng thần người.

- Nhi bà không sao chứ? – Thanh Vy chạy vội lại Nhi rồi rút chiếc khăn ra cầm máu.

- Không sao....không sao – Nhi cầm chiếc khăn chấm chấm máu rồi cố tỏ ra bình thường cho Vy khỏi lo.

- Không sao chứ? - Tuấn và Khánh chạy lại hỏi han.

- Không sao – Cũng câu nói đó. Nhưng rồi không còn gượng nổi nữa Nhi thấy trong người rất khó chịu, do bị thương nhiều, năng lực hóa vàng trong người Nhi không kiểm soát được nữa, Nhi thấy mình như muốn nổ tung, cô gấn gượng người, nói thêm một câu. – Tôi muốn về nhà. Mau đưa tôi về - Rồi ngã ngang ra lịm đi. Để lại sự hoảng hốt cho cả ba người còn lại.

Một tiếng sau về tới nhà. Vy thì chăm sóc Nhi còn hai ông kia thì ngồi phía ngoài đợi. Câu chuyện giữa hai người đàn ông bắt đầu.

- Anh là ai? Sao lại cứu cô ấy? - Tuấn ngồi bệch xuống đất tay để trên hai đầu gối đầu gục xuống, mệt mỏi.

- Tôi là vệ sĩ của cô ta.

- Vệ sĩ sao? - Tuấn bất ngờ ngẩn đầu dậy, anh bắt đầu bận tâm về Nhi “Cô ấy gặp chuyện gì mà thuê cả vệ sĩ”.

- Đúng. Còn cậu là ai sao cũng có mặt trong chuyện này?

- Tôi là bạn học của cô ấy. À! mà không. Là.... Người yêu cô ấy. Cũng không đúng. Là.... người đơn phương thích cô ấy. - Tuấn ngập ngừng, anh đã đem lòng thích Linh Nhi từ sau cái đỡ cành cây lúc nãy, tình yêu sét đánh chẳng.

- Yêu đơn phương sao?

- Nghe có vẻ điên rồ. Nhưng tôi vừa yêu cô ấy lúc này thôi. Nhưng tôi thật sự nghiêm túc.

- Cậu đúng là trẻ con.

- Dù sao thì tui cũng đề nghị anh bảo vệ tốt cho cô ấy, nếu không tui sẽ tìm anh tính sổ - Tuấn nói như đúng rồi, mặc dù anh không biết tí võ nào trong khi người ta thì võ nghệ đầy mình.

- Tùy cậu vậy.

Bên trong nhà.

- Bà tỉnh rồi hả? Không sao chứ? Đi bệnh viện nghe? Nãy bà không nói đưa bà về nhà là tui chở bà vô bệnh viện rồi. – Vy rất lo, nhưng trước giờ rất hiểu ý Nhi, Nhi muốn gì thì phải làm theo để Nhi thoải mái nhất.

- ẤY! Tui không sao. - Ôm đầu đau ngồi dậy rồi mỉm cười. - Chắc tại chưa ăn cơm nên choáng xú, không sao đâu.- Bị vậy rồi mà Nhi còn nghi tới ăn, thiệt hết nói.

- Thiệt hông? Vậy tui đi nấu gì cho bà ăn hế?

- Ủmnh... ừmnh. Thương bà quá hà....- Đau nhưng không quên làm nũng.

Vy vừa đi khỏi thì Tuấn và Khánh bước vào.

- Cô không sao chứ? – Khánh hỏi.

- Bà không sao chứ? - Tuấn hỏi.

- Sau ông lại ở đây? – Nhìn Tuấn đăm đăm rồi hỏi.

- Tui... tui quan tâm bà. Không được hả? - Ngại ngại rồi đá qua Khánh – Sao bà không hỏi anh ta? - chỉ tay về phía Khánh.

- Anh ta ngày nào cũng ở đây mà hỏi làm gì? – Nhi lại bóc khéo Tuấn.

“Ngày nào cũng ở đây, sướng giữ” Tuấn ghen ghen nghĩ. Rồi vậy quay ngang nói tỉnh bơ.

- Vậy sau này ngày nào tui cũng ở đây?

- Làm gì? Ai mượn? – Nhi phủ phàn, từ chối. Rồi quay ngang Khánh – Anh ổn chứ?

“Sao cô ta lại hỏi mình, cô ta là người bị thương mà”.

- Tôi không sao.

- Vậy may quá tôi chỉ sợ liên lụy đến anh thôi.

- Sau bà không hỏi tui. - Tuấn trách móc.

- Ủa? Ông bị gì mà cần hỏi, ai biểu nhiều chuyện.- Nhi lại chọc Tuấn, hình như Nhi thích trò này lắm.

Giờ thì Vy đã bê đồ ăn ra. Mùi thơm phưng phứt ngửi cái là khỏi đau liền.

- Đồ ăn đến rồi. Mọi người sẵn đây ăn luôn nha. Nhiều lắm. – Vy mời Tuấn và Khánh.

- Ủmnh... Ủmnh.. Tui ăn với - Tuấn cũng thèm thườn.

- Ai cho mà ăn. – Nhi lại tạc gáo nước lạnh vào mặt Tuấn. Anh đơ người.

- Ăn đi! Đừng nghe lời bà? – Vy đỡ lời.

- Tôi ăn rồi mọi người ăn đi – Khánh vẫn thái độ lạnh lùng bước ra ngoài.

Không đợi được nữa 2 đứa kia ăn trước. Vy cũng không biết làm sao nên cũng không nói gì thêm. Bữa tối cứ thế trôi qua rồi ai về nhà nấy.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Cô là ai? cô là người thế nào?

Sáng hôm sau, Nhi hẹn Ngọc Anh ra nói chuyện ở chỗ ban công.

- Là cô bài trò phải không? – Nhi đứng dựa vào lan can, mắt nhìn thẳng Ngọc Anh.
- Chuyện gì tui không biết - Ngọc Anh cố giả nai.
- Ở đây không có ai đâu không cần giả bộ.
- Giả bộ chuyện gì? - Ngọc Anh cười nhết môi.
- Được rồi. Tôi không dài dòng. Tôi không hẹn cô ra để tám chuyện. Chuyện hôm qua tôi có thể bỏ qua. Nhưng đừng làm phiền tôi hay bạn bè tôi lần nào nữa, nếu không thì đừng trách tôi vạch mặt cô.
- Nói gì nghe sợ vậy. Tao thích thì tao cứ làm đó?? Vạch mặt tao sao? Thật nực cười - Ngọc Anh khoanh tay, biểu môi.
- Để rồi xem – Nhi bước từng bước chậm nhưng hùng hổ, đôi mắt sắc lạnh tiến về phía Ngọc Anh.
- Ôi tao sợ quá. Tui bây ra đây đi. - Ngọc Anh kêu đồng bọn đang nấp gần đó ra.
- Chơi lớn à. Nhưng tôi nhắc cho nhớ đây là trường học.
- Ở trường thì thế nào. Tao cân hết. – Ngọc Anh ra hiệu cho mấy đứa kia canh giữa và che chắn, tiến tới đẩy Nhi ngã về phía sau. Nhỏ Nhi bị đánh hôm qua cò đâu ê mình nên ngã bệch xuống. - Tao coi mày lớn lối đến cỡ nào.

Nhi không nói gì, chỉ cười nhạt.

- Cứ ra tay, nếu cô không nghĩ tới hậu quả. - nhỏ nhìn Ngọc Anh mặt sắc lạnh.
- Còn mạnh miệng. Tao coi mày mạnh miệng tới bao lâu. Để xem mày làm được gì. - Ngọc Anh nói rồi nắm áo Nhi

bứt

Một chiếc cúc áo rơi xuống, cổ áo bung ra lộ phần da thịt hồng hào của nhỏ, có phần hơi lộ hàng, nhỏ ngờ ngẩn.

- Sao cô giám làm vậy. Mấy người tính làm gì - Mắt Nhi nhìn xuống cổ, định lấy tay giữ lại cho áo chỉnh tề thì bị hai đứa bạn của Ngọc Anh ngăn cản.
- Đâu có dễ vậy?

Ngọc Anh cười nhếch mép rồi tiến lại.

- Cười lên nào! Tao sẽ chụp cho mày một bức ảnh thật đẹp. Rồi mày sẽ nổi như cồn ở cái trường này. - Ngọc Anh cầm chiếc điện thoại mở sẵn camera.
- Cô giám – Nhi nhìn Ngọc Anh bằng đôi mắt căm giận.
- Sao lại không?

Đang tình thế cấp bách, Ngọc Anh thì đang dí máy ảnh định chụp Nhi trong khi nhỏ thì bị giữ chặt không thể kháng cự gì được.

- Mấy người dừng lại ngay cho tôi. – Khánh lướt nhanh như gió anh cởi chiếc áo khoác đen choàng qua người Nhi, đỡ nhỏ đứng dậy rồi quay ra đám người Ngọc Anh. Bị phá đám bọn đó quay người nhìn lại tức giận, nhưng chợt nhận ra rằng anh là người hôm qua, người võ nghệ đầy mình.
- Coi như mày gặp may. Đi tui bây. – Tình hình không ổn bọn đó liền rút.

Bọn người đó đi rồi Khánh hơi nghiêng đầu ra sau nhìn Nhi.

- Cô không sao chứ.
- Không. Cảm ơn Anh đã giúp tôi.
- Không cần đâu. - Rồi anh quay mặt đi. – Cô tính che vậy đến khi nào, không định mặt vào à?
- À.. ờ... – Nhi chợt nhớ ra mình đang bị sự cố về quần áo, được Khánh cho mượn áo khoác che chắn. Nhỏ lấy áo mặt vào cấp tốc. - Cảm ơn anh. Tôi

sẽ trả lại cho anh sao?

- Xong rồi thì về lớp đi. - Khánh quay lại nhìn Nhi thì cảnh tượng thật kinh hoàng. Nhi nhìn thật dị thường, chiếc áo quá to so với thân hình nhỏ bé của Nhi, nhìn cứ như mặt đầm lỗi size. Trong Nhi khá hài trong bộ dạng này.

- Có chuyện gì hả? - Thấy Khánh có biểu hiện lạ sau khi nhìn mình, Nhi cũng ngỡ ngác hỏi.

- À Không.. Không có gì đâu. - Khánh nói rồi, tiến lại ân cần xắn tay áo rộng phồng phình cho Nhi, bên này rồi lại bên kia. Giờ thì ổn hơn rồi. Nhi lại một phen đỏ mặt nữa cô nhìn anh chằm chằm.

- Ủa 2 người đang làm gì vậy? - Tuấn từ đâu bước tới, với gương mặt nai vàng. Khánh cũng vừa xắn xong tay áo cho Nhi.

- Tôi đi trước - Khánh rời đi.

- Bà với anh Khánh làm gì ở đây vậy? Còn áo này là sao? - Tuấn nhìn chiếc áo quá khổ trên người Nhi.

- À! Không có gì.

- Ủmnh quên nữa...Nhi tui tìm bà này giờ đây.

- Tìm làm gì? Tui với ông có liên qua gì hả?

- Haizz...Tui có bánh này ngon lắm. Bà nói vậy chắc tui ăn mình quá. - Tuấn giả bộ ừ rú.

- Bánh... - Sắc mặt thay đổi - Bánh đâu.

- Không liên quan gì mà. Hỏi chi?

- Có liên mà, chúng ta là bạn cùng lớp mà. Bánh đâu? - Nhỏ giả bộ thân mật.

- Rồi đi theo tui. - Nắm tay Nhi kéo về lớp

Màn đêm lại buông xuống. Hôm nay Nhi cần bổ sung dinh dưỡng cho mau lành cô tới quán mọi khi của mình. Vẫn là một bàn đầy thức ăn. Khánh vừa vào toilet ra thì bị bắt lại hỏi chuyện.

- Bạn gái cháu à? - Chú chủ quán tốt bụng hỏi, và chỉ về phí Nhi.

- Dạ.. Không... Không.. Phải ạ. - Khánh sựng người sau câu hỏi.

- Không phải sao. Tiết quá. Con bé là người tốt lại xinh thế cơ mà. - Chú chủ quán trầm trồ khen Nhi. - Chú xin lỗi, làm cháu khó xử rồi.

- Dạ. Không sao? - Khánh gật đầu xin phép rồi ra ngoài.

Khánh nhớ lại vụ bé bán vé số hôm bữa “Người tốt sao, sao chú ấy lại nói vậy?”, Khánh không hiểu về ý chủ quán muốn nói. Anh trở về bàn ngồi được 5 phút thì từ phía sau.

- Chị Nhi. Chị Vy - Một cô bé nhỏ xíu chạy tới. Ôm vào người Nhi.

- Đi đâu đây - Nhi xoa xoa mặt Lan Anh. Lúc này Khánh mới nhận ra là cô bé lem luot lúc trước. Anh thấy người nhìn giờ đây trước mắt anh là bé gái dễ thương, quần áo sạch sẽ tinh tươm.

- Em đi bán vé số phụ mẹ nè! Sáng em thì mới đi học.

- Được không đó nghe. Không lo học là tui quỳnh đồn à?

- Dạ em biết rồi mà? Hôm qua em được cô cho 10 điểm lận á.

- Giỏi vậy sao? Vậy qua kia ngồi chị có thưởng đây.

- Dạ! - Lan Anh chạy qua ngồi cạnh Khánh.

- Chú ơi cho con một cái chén nữa! - Thanh Vy giơ tay và gọi.

- Bán thì bán, nhớ cẩn thận không để chuyện như lần trước xảy ra nữa nhe. - Nhi quay sang dặn dò Lan Anh.

- Dạ! Em sắp thuộc lòng rồi đó. - Lan Anh cười, rồi nhìn Nhi ra vẻ bà cụ non. Lúc đó thì chú chủ quán vừa ra tới, vì là khách quen, chú chủ quán lại

thích Nhi nên đem chén ra tận bàn. Chú cũng lên tiếng.

- Yên tâm chú sẽ trong chừng con bé. Chuyện lần trước không giúp được chú cũng thấy có lỗi. Vì tội nó là băng giang hồ động đến thì chú không bán buôn gì được. Mai mà có cháu.

- Dạ chú! Con cũng thuộc lòng câu này luôn rồi. – Nhi cũng cười rồi đáp.

Cả bàn rộn ràng, họ đã thân thiết từ lâu rồi. riêng Hoàng Khánh vẫn đờ người “VẬY là lần trước mình hiểu lầm cô ta”. Chủ chủ quán đùa với mấy đứa xong thì khoát tay đi vào.

- Thôi mấy đứa dùng ngon miệng. Có thiếu gì cứ kêu thêm.

- Dạ! Cảm ơn chú. – Vy và Nhi đồng loạt nói.

Họ bắt đầu bữa ăn, Nhi và Vy chăm cho Lan Anh ăn như đứa em trong nhà. Giờ thì Hoàng Khánh đang mơ hồ suy nghĩ “Thật sự tốt đến vậy sao?”

Chiều tối ngày hôm sau, Khánh đang ngồi ở cửa, Nhi chạy vào tủ gần đó lấy ra chiếc áo khoát Khánh cho mượn hôm trước, không cẩn thận làm rơi cả ngăn tủ ra ngoài. Đồ đạc tứ tung trên nền gạch.

- Gì vậy Nhi. – Nghe tiếng đổ bể Vy từ bếp hỏi vọng ra. - Đây không phải lần đầu nên Vy không quá lo lắng, vẫn bình thần nấu ăn.

- À... Không có gì. – Nhi trả lời Vy rồi ôm chiếc áo ra trả Khánh. – Áo của anh đây. - Rồi nhỏ chạy vội vô sắp xếp mớ đồ vừa phá khi nãy. Đang cặm cụi lắp lại ngăn tủ, thì Khánh đã bước tới gần.

- Để tôi giúp cô. – Anh cầm lấy cái ngăn tủ, rồi cẩn thận gắp vô.

- Ủ... cảm ơn anh.

Đã xong Khánh đứng dậy định đi ra thì anh bỗng dừng lại, sắc mặt thay đổi, Khánh đứng bất thần, mắt anh nhìn đăm đăm chiếc kẹp nhỏ xinh đã phai màu vì cũ kĩ đang nằm lẫn lóc trên nền nhà. Một chút kỷ ức tuổi thơ tràn về trong anh.

(- Cậu là ai vậy? Đứng đây làm gì? – Hình ảnh một bé gái dễ thương, xinh xắn đi từ trong ngôi nhà ngói đỏ, tay cầm chiếc bánh nhìn cực ngon.

- Tớ... Tớ đâu có làm gì? - Một cậu bé gầy gò, mặt lấm lem, nhìn chằm chằm cái bánh thèm thuồng.

- Muốn ăn không? – Cô bé đưa chiếc bánh về phía cậu.

- Muốn...- Cậu bé cúi đầu, nói nhỏ xịu.

- Vậy cho cậu nè. Cầm đi. – Cô bé đưa chiếc bánh gần hơn tới cậu.

- Thật không? - Ngược lên nhìn cô bé và chiếc bánh.

- Thật- Cô bé gật đầu đồng ý, Cậu bé lấy ngay chiếc bánh ăn lia lịa vừa ăn vừa nói.

- Woa.. Ngon thật đó. Mình chưa bao giờ được ăn báng ngon như vậy.

- Mẹ tớ làm đó, mai cậu lại tới tớ nói mẹ làm cho.

Ngày qua ngày họ trở thành bạn tốt. Một hôm nọ, cậu đứng trước cửa, tay bỏ ra phía sau như muốn giấu thứ gì. Thấy Cô bạn từ trong bước ra, cậu thẹn thù.

- Nè! Tặng cậu đó - Cậu cúi mặt giờ hay tay về phía trước, trên tay là một cặp kẹp xinh xắn. Cũng chính là chiếc kẹp hiện giờ Khánh đang nhìn thấy trên nền nhà.

- Woa... Cậu tặng tớ thật hả? Đẹp quá.

- Ừm... Mình nhờ mẹ mua đó.

- Cảm ơn cậu.

Hai đứa bé cứ thế cười cười nói nói vui vẻ với nhau)

Mãi chìm trong quá khứ anh giật mình bởi tiếng gọi của Nhi.

- Này! Có chuyện gì vậy?

- Chiếc kẹp này? – Khánh cúi người nhặt chiếc kẹp
- Ồ! Chiếc kẹp đó.....
- Vậy nó là của cô? Tôi có chuyện muốn hỏi, chúng ta ra ngoài nói chuyện- Nắm cổ tay Nhi lôi đi vùng vạt.
- Có chuyện gì vậy?
- Trả lời cho tôi biết. Cái này là của cô phải không? – Khánh xòe trong tay ra chiếc kẹp lúc nãy.
- Anh hỏi chi vậy? Có chuyện gì sao?
- Tôi hỏi có phải của cô không? – Khánh bỗng hét lớn, siết chặt cổ tay Nhi hỏi. – Có phải không hả?
- “Chuyện gì vậy? Sao anh ta lại mất bình tĩnh?”, Nhi nhìn khánh gào thét hỏi cô ngày một to ngày một điên cuồng, đây là lần đầu tiên cô thấy anh vậy.
- Đúng rồi. Nó là của tôi.
- Đúng là của em? Tôi đã tìm thấy em rồi.- Khánh kéo Nhi ôm vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt, giọng Khánh dịu dàng, ấm áp lạ thường.
- Anh.. Anh bình tĩnh đã! - Nhi đang ngỡ ngàng bởi cái ôm nồng nàn này, cô cố đẩy ra nhưng không thể. Anh ôm cô chặt như thể không muốn để mất cô.
- Em không nhận ra tôi sao? Tôi Hoàng Khánh đây mà. Em còn nhớ không?
- Anh nói gì vậy? Tôi nghĩ anh nhầm người rồi. Chiếc kẹp là của tôi, nhưng tôi chỉ mới gặp anh, tôi chưa hề quen anh trước đây.
- Làm ơn đừng đùa với tôi như vậy!
- Anh bình tĩnh lại đi.
- Em không nhớ sao? Nó là quà tôi đã tặng em mà.
- Anh bình tĩnh đi. - Nhi không chịu được nữa Khánh cứ không chịu hiểu, cô hét lớn và dứt khoát để đánh thức anh. - Chiếc kẹp đó đâu chỉ có một, vậy tất cả người có nó đều là người anh cần tìm à? - Lời nói của Nhi như dao cắt, Khánh buông cô ra, anh dường như sụp đổ. Tất cả hi vọng về người bạn lúc nhỏ mất đi. Đến đây Khánh gục mặt cuối đầu buông thả hay cánh tay đánh rơi cả chiếc kẹp xuống đất, nhìn anh như người không hồn.
- Anh không sao chứ?
- Không sao. Hôm nay tôi không khỏe nên xin phép về sớm.
- “Anh ta tìm ai sao? Cô gái đó chắc là người quan trọng?” Nhi nghĩ thầm trong đầu, rồi cúi người nhặt cây kẹp, phúi phúi nâng niu. Nhi không nhận ra Khánh vì cô đã mất đi một phần ký ức, tuy vậy Nhi vẫn rất trân trọng chiếc kẹp này như một món đồ quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lọ thuốc và đôi giày quá khổ

Sáng hôm sau, Nhi không có đi học, đang ngồi trong phòng với mớ snack thì tin nhắn điện thoại.

Teng teng

Cô cầm lên rồi giật mình, tin nhắn đến từ “Đồ máu lạnh”, đó là Khánh tại vì anh ta lúc nào cũng hằm hằm không cảm xúc nên Nhi đặc cho cái biệt danh máu lạnh.

- Gì vậy ta sao bữa nay lại nhắn tin. - Nội dung tin nhắn làm Nhi càng bất ngờ “Ra trước cửa, tôi có chuyện cần nói”. – Gì đây không biết? – Nhi đứng dậy bước ra cửa. – có chuyện gì? - Nhìn Khánh mà nói.
- Tôi xin lỗi. – Đang đứng dựa người vào tường, Khánh đứng thẳng dậy, nghiêm túc, cuối đầu.
- Về chuyện gì? – Nhi khó hiểu, không biết tự nhiên anh lại xin lỗi.

- Về chuyện hôm qua. Tôi hơi kích động xin lỗi cô.
- À... à..Không có gì đâu.
- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Đúng như cô nói không thể chỉ dựa vào mỗi cây kẹp để tìm người vậy.
- Không đâu, sẽ tìm được mà. Tại hôm qua tôi chỉ buộc miệng nói vậy thôi. Chỉ cần anh cố gắng tôi tin anh sẽ tìm được thôi.- Nhi nhìn Khánh mỉm cười động viên.
- Cảm ơn cô. Tôi cũng mong sẽ tìm được – Khánh ngừng lại câu chuyện, rồi lấy trong túi áo ra một chai thuốc nhỏ. - Cầm đi.
- Gì vậy? Anh đưa tôi chỉ? – Nhi nhìn chai thuốc ngỡ ngàng.
- Đưa tay đây. – Khánh không đợi Nhi đưa mà với lấy tay cô rồi kéo tay áo lên. Những vết bầm to tướng, được giấu dưới lớp áo dài tay.
- Anh làm gì vậy – Nhi hoảng hốt la lên.
- Bị như vậy mà còn cố giấu sao? - Mặt Khánh lại lạnh đi.
- Sao... sao anh biết? – Rút tay lại rồi kéo tay áo xuống.
- Máy hôm nay cô cử động không bình thường.
- Suyt... Đừng nói với Vy nhe. – giờ ngón tay đặt lên môi.
- Được rồi! Cầm rồi thoa hằng ngày đi sẽ mau khỏi thôi.
- Tin được không? – Nhi cầm chai thuốc xoay qua xoay lại coi kỹ lưỡng.
- Không tin thì đừng dùng.
- Được rồi. Cảm ơn anh.
- Còn một chuyện nữa. Tôi cũng mong cô tha lỗi cho tui về tất cả những chuyện từ trước tới nay. Tôi đã hiểu lầm và cư xử quá đáng với cô.... – Khánh cố nói rõ tất cả những hiểu lầm của anh về Nhi, nhưng Nhi cắt lời và cười với Khánh.
- Anh quên những chuyện đó đi. Tạm biệt. Cảm ơn vì chai thuốc. – Nhi quay lưng đi vào. Khánh nhìn theo hình ảnh trong quá khứ lại hiện về nụ cười đó, câu nói đó anh đã từng thấy và từng nghe.

“Giống quá... thật sự rất giống... Em đang ở đâu? Có còn nhớ đến tôi không?” Khánh thấy lại cô bạn lúc bé của mình từ Nhi, anh cứ đứng thần người.

Tối hôm đó, Nhi đứng trước nơi học đợi Hoàng Khánh vì Thanh Vy mệt nên không đi cùng. Ngoài trời tối om, trường không một bóng người đã rất trễ rồi nhưng Khánh vẫn chưa tới. Nhi đang nổi khùng lên vì vừa sợ vừa tức đây. Mặt đầy giận giữ phùng môi trợn mắt lăm nhăm một mình.

- Lát đến thì biết tay tui. Giờ là giờ nào mà còn chưa tới.

Vừa lăm nhăm Nhi vừa trông đứng trông ngồi, bỗng nhỏ nhìn ra phía cửa thấy Ngọc Anh vẫn chưa về, hình như đang chờ bạn. Bỗng Nhi phát hiện có một đám thanh 3 người đang tiến về phía Ngọc Anh.

- Này cô em xin đẹp! Làm gì đứng đây một mình khuya vậy. Để anh đưa về nhà giùm cho. - Vừa nói vừa tiến gần tới Ngọc Anh.
- Tôi đang đợi bạn, tránh ra giùm. - Ngọc Anh thấy bức mình bởi lời chọc ghẹo.
- Làm gì lạnh lùng vậy em. Nhưng anh thích. - Hấn tiếng đến nắm lấy tay Ngọc Anh. Lúc này gương mặt cô ta lộ vẻ lo sợ.
- Muốn anh làm gì? Tôi... tôi la lên đó.
- La đi em. Càng to càng tốt. - Hấn kéo Ngọc Anh gần hơn. Cô ta đang rất hoảng sợ. Vừa lúc đó bạn cô ta chạy xe đến, Ngọc Anh vội la lớn cầu cứu.
- Cứu mình với. Cứu mình – Nhìn về phía nhỏ bạn của cô ta, nhỏ đó dừng xe nhìn về phía Ngọc Anh, thì tên cầm đầu đang cầm tay Ngọc Anh ra hiệu cho 2 thằng đi cùng đến xử luôn, nhưng bạn của Ngọc Anh đã rồ ga chạy đi mất. Ngọc Anh trông theo tuyệt vọng, rồi cô quay qua tên cầm đầu.
- Bạn tôi đi báo công an rồi. Mấy người khôn hồn thì biến đi.

- Công an sao? A.... Anh sợ quá – Tên cầm đầu nói với về bốn cọt.
- Tôi không đùa đâu. Họ sẽ tới nhanh thôi.
- Anh chấp! Họ đến là quá muộn rồi cô em à. – Kéo và đè Ngọc Anh xuống vào bãi cỏ gần đó.
- Thả tôi ra! - Ngọc Anh cố vùng vẫy.

Thấy tình huống nguy cấp Linh Nhi liều mạng xông ra, nhưng chưa kịp thì phía Ngọc Anh đã có tiếng la hét dữ dội của một cô gái, kèm theo tiếng cây đánh *Bịch... Bụp*

- A..AAAAAAAAA! Bảo Hân chạy thẳng về phía đám người đó cầm một cành cây to quơ túi bụi - Mấy người tránh ra. Tránh ra.

Bọn người đó do không đề phòng nên trúng mấy đòn cây rồi té ra. Nhân lúc đó Bảo Hân kéo Ngọc Anh đứng dậy và để cô ta nấp sau lưng. Hân giờ cây về phía bọn đó thù thế.

- Mấy người lùi lại. Không dùng trách tui.
- Ôi.. Lại một em xinh đẹp nữa. Hôm nay trúng may mắn rồi. - bọn đó vừa cười đùa vừa không ngừng bước tới.
- Lùi lại.. Tôi nói Lùi... lại. - Giọng Bảo Hân lộ rõ sự rung sợ cô lui dần về phía sau. Bọn đó đất chí và càng hùng hổ.
- Sao vậy em. Không cần sợ anh không làm đau em đâu mà.

Tình huống này làm Linh Nhi sứt tinh liều ra đó cũng chẳng giúp được gì. Cô gọi cho tổ bảo vệ và làm gì đó với nụ cười ma mị. Nhi tìm một cành cây và tạo cho mình một hình tượng đầy giang hồ rồi hăm hồ bước về phía đó.

- MẤY THẲNG KIA. - Mấy thằng đó giật mình quay lại.
- Nửa à! Hôm nay đông vui nhỉ.
- Tránh xa bọn họ ra. Mày giám đụng đến họ là mày tới số rồi. - Vừa nói vừa ra hiệu cho Bảo Hân và Ngọc Anh tiếng về phía mình.
- Em này mạnh miệng nha.
- Tao Không đùa đâu. – Nhi có vẻ tỉnh. – Tao đã báo bảo vệ rồi không lâu đâu.
- Em lại tính hù tui anh à! - Mấy thằng đó cười nhét mép.

- Không tin sao? Được thôi – Nhi giờ 3 ngón tay lên và khép lại từ ngón theo tiếng đếm, đám thanh niên cũng rung sợ trước vẻ bình tĩnh của Nhi - Ba... Hai... Một.. Họ tới rồi. - Nhưng vẫn không có gì, bọn chúng bật lên cười.

- Đâu... Đâu anh không thấy. – Nhi không nói gì chỉ cười điều một cái thì từ phía xa tiếng còi bảo vệ vang lên, bọn thanh niên hoảng sợ quay đầu bỏ chạy. Nhi mỉm cười đất chí.

Rồi một tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát xảy ra. Tiếng còi bảo vệ được thay bằng tiếng chuông điện thoại * Từng... từng... tung*. “Thôi chết, ai gọi cho mình lúc đầu sôi lửa bỏng này chứ? Chết tiệt”, biết mảnh khốc bị bại lộ Nhi quay đầu kéo theo 2 người kia bỏ chạy. Bọn thanh niên cũng biết mình bị lừa đó không phải là âm thanh từ còi bảo vệ, mà là âm thanh từ trong điện thoại Nhi đã đặt gần đó vang lên, bọn chúng quay lại đuổi theo. Bà cô gái đang cố hét sức chạy thì Ngọc Anh vì quá hoảng loạn cô ta không kiểm soát được té nhào ra, trong khi chúng đuổi theo gần kề, trước tình huống đó Nhi đổi hướng tay cầm cành cây lúc này chạy ngược về phía bọn thanh niên. Cô ra sức quơ cây ngăn chặn họ, với sức lực yếu ớt chẳng được bao lâu nhưng cũng đủ cho Ngọc Anh đứng dậy và chạy tiếp. Tình hình đã ổn Nhi phi cả cành cây về phía bọn chúng rồi bỏ chạy, nhưng không đủ để thoát Nhi quăng luôn cả đôi giày để cản đường. Chạy được một khoảng cách an toàn thì cuối cùng bảo vệ cũng đến Nhi thở phào nhẹ nhõm. Bọn thanh niên dù bỏ chạy nhưng vẫn bị bắt giữ. Nhi, Ngọc Anh, Bảo Hân được đưa về phòng bảo vệ để đảm bảo an toàn.

- Này bà không sao chứ? - Bảo Hân hang hỏi Ngọc Anh, trong khi cô ta đang hoảng sợ tột cùng.
- Máu... máu. - Ngọc Anh giọng rung rung nhìn về phía tay Nhi, cánh tay đã chảy máu từ khi nào máu nhiều đỏ đỏ xuống sàn.
- Sao thế. - Bảo Hân nhìn theo hoảng hốt. Bây giờ Nhi mới phát hiện ra là mình chảy máu, Nhi giờ cách tay lên xem xét thì ra là nó đang bị tét một đường dài, cô quay sang trấn tĩnh Hân, và Ngọc Anh.
- À!... Không sao đâu. Đừng lo, chỉ là vết thương nhỏ. Chắc lúc nãy cầm cành cây sợ ý ấy mà. – Nhi lấy miếng vải có sẵn băng bàn tay đang chảy máu lại.
- Không sao thật chứ Nhi? - Bảo Hân hỏi lại.
- Rồi... rồi. Không sao. Lo cho cô ta đi. – Nhi nói rồi Chỉ về Ngọc Anh.

Mười lăm phút sau, khi Ngọc Anh đã lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhận ra hai người vừa cứu cô ta là Nhi và Hân.

- Là... là 2 người sao? - Ngọc Anh hỏi trong sững sờ.

- Chứ cô nghĩ là ai? Là bạn cô chắc. – Nhi nói với giọng lạnh tanh.

- Sao 2 người lại cứu tôi.

- Chỉ là thấy cô gặp nguy nên cứu thôi. Chứ không phải bỏ chạy như ai kia.

- Bỏ chạy - Ngọc Anh nhớ lại chuyện lúc nãy, bạn cô đã quay đầu bỏ đi khi cô cần cứu giúp. Nhưng vẫn cố đặt niềm tin. - Không phải đâu. Cậu ấy đi gọi cảnh sát thôi.

- Báo cảnh sát? Đã bao lâu rồi mà vẫn chưa thấy ai. Đừng tự dối mình nữa.

- Không phải mà! - Ngọc Anh cuối đầu buồn bã.

- Tôi biết họ không thật lòng chơi với cô, họ chỉ vì gia thế của cô thôi. Cô cũng biết mà đúng không? Sớm tỉnh lại đi là vừa.

- Nhi bà đừng nói vậy? – Hân can ngăn và đến bên an ủi Ngọc Anh. Thế nhưng cô ta lại đẩy Hân ra.

- Đừng giả bộ tốt bụng. Tôi không cần. - Ngọc Anh mặt lạnh ngắt đi ra cửa và bắt taxi đi về. Bảo Hân nhìn theo buồn bã. Nhi nhìn theo Ngọc Anh rồi nói với Hân.

- Đừng trách cô ta! Chỉ tại cô ta quá sốc thôi. Bà cũng về đi tối rồi đó.

- Ừnh. Còn bà?

- Lát có người đón tôi. Bà về trước đi.

- Ừnh – Hân khẽ gật đầu, cô cũng ra về, ở đó chỉ còn mỗi Nhi.

Nhi bắt đầu nổi khùng nữa, nhỏ nghiêng răng kẹo kẹo.

- Đã giờ này rồi mà còn chưa tới. Anh ta đang ở cái xó xỉnh nào. Anh chết chắc rồi.

Tỉnh lấy điện thoại gọi hỏi thúc Khánh thì khi cho tay vào túi nhỏ mới sừng người phát hiện điện thoại không còn. Nhi quên là cô đã dùng điện thoại để dọa bọn thanh niên lúc nãy và giờ không rõ tung tích.

- Chết rồi! Vậy sao anh ta biết đường tìm mình. – Nhi nói rồi đứng dậy, ra cổng trường đón Hoàng Khánh.

5 phút sao, Khánh xuất hiện Nhi vẫy tay gọi.

- Nè tôi ở đây.

Khánh cho xe về hướng Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô lại ở đây? - Khánh xuất hiện với chiếc xe đạp cà tàng, và mồ hôi nhễ nhại.

- Đừng có hỏi tôi. SAO GIỜ NÀY ANH MỚI TỚI? - Nhi hét vào tai Khánh, cho hả cơn giận nãy giờ, rồi chợt nhận ra bộ dạng khánh và cả chiếc xe nữa, Nhi hỏi: - Ừa! Mà anh sao thế, xe anh đâu?

- Tôi gặp chút chuyện thôi. – Rồi Khánh nhìn Nhi chân đất, quần áo sộc sếch. – Có chuyện gì xảy ra với cô.

- Ồ... không có gì đâu. – Nhi cố chỉnh chu lại quần áo, thì bất ngờ Khánh chụp lấy cánh tay cô.

- Cô sao vậy? Nói cho tôi biết có chuyện gì? – Khánh tỏ vẻ lo lắng, trước bàn tay được quần sơ sài một mảnh vải đầy máu.

- Không có gì đâu. Anh... Anh làm tôi đau đó.

- Tôi xin lỗi! – Khánh buông tay Nhi ra rồi lùi lại mặt lạnh ra - Cô đừng có giấu. Nói thật đi.

- Tôi nói là không xảy ra chuyện gì mà?

- Còn không nói. Được thôi. Tôi sẽ nói với bạn của cô là cô đang bị thương – Khánh lấy chuyện lúc sáng Nhi bảo không được cho Vy biết chuyện cô bị thương do bữa bị chặn đánh ra dọa.

- Anh... Anh hay lắm. – Nhi phải chịu thua rồi kể lại hết mọi chuyện.

Bla.....bla một lúc lâu mới xong.

- Rồi đó. Vừa lòng anh chưa. Mà lát nữa anh cứ nói là tại tui bất cẩn nên bị vậy đừng nói gì hết.

- Được rồi. Vậy giờ tôi chờ cô về.

- Ủ! Về thôi. – Nhi định bước đi thì Khánh ngồi xuống trước Nhi. Anh cởi đôi giày trong chân ra và đặt về phía Nhi.

- Mang vào đi! Cô tính đi vậy về nhà à?

- O! Không cần đâu? – Nhi trở mắt nhìn Khánh.

- Cô cứ mang đi! - Tay Khánh nâng đôi bàn chân Nhi lên cho vào giày.

- O tôi tự mang được. - Nhi đỏ cả mặt "sao anh ta cứ ân cần thế này".

- Được rồi. Về thôi. - Khánh đứng dậy ra dắt xe.

Màn đêm thật đẹp, 2 con người tình tan trên chiếc xe đạp. Đường vắng tanh nhưng Nhi cảm giác thật an toàn, thật ấm áp, phía sau bờ lưng cao rộng, cả đôi giày quá khổ nữa. "Minh không thích anh ta đâu hế".

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi thích em và mình điên rồi

Mới sáng ra, lớp Nhi đã có luồng sát khí đằng đằng.

- Này bà bị thương hả? - Tuấn mặt hầm hầm tức giận.

- O! Sao ông biết? – Nhi liếc sang Vy, câu mài với hàm ý “Bà nói phải không”.

- Hi.. hi – Vy cười cười gật đầu.

- Đi ra đây. Với tôi một lát. - Tuấn không tươi cười như mọi ngày, cách nói chuyện cũng lạnh ra. Khánh kéo Nhi ra chỗ góc vắng người, cử chỉ rất nhẹ nhàng, làm Nhi cũng lầy lăm lạ.

- Hôm nay ông sau vậy? Ma nhập hả?

- Có đau không? – Tuấn chẳng thèm quan tâm tới câu hỏi của nhi mà cầm cánh tay bị thương của Nhi nhìn chăm chăm.

- Không sao đâu. – Nhi cười hề hề. Nhưng rồi nhỏ tròn xoe mắt, Tuấn kéo Nhi và ôm cô vào lòng.

- Xin lỗi! Tôi không để em bị thương lần nữa đâu?

- Gì... vậy? - Nhi đơ người, đỏ mặt, Tuấn khác mọi ngày quá. Nhi cố lấy lại bình tĩnh đùa.- Ông bị ma nhập thiệt rồi. Ha ha. – Nhi đẩy Tuấn ra. Nhưng Tuấn càng siết chặt hơn.

- Tôi thích em! Nên từ giờ tôi sẽ bảo vệ em, tôi không để em gặp bất kỳ chuyện gì nữa đâu. – Nghe tới đây Nhi đứng hình, cô quá bất ngờ trước thái độ nghiêm túc của Tuấn.

- Ông... ông nói gì kỳ vậy.

- Tôi thích em. Dù em có thích tôi hay không tôi vẫn thích em. - Tuấn lặp lại một cách cự kỳ nghiêm túc.

- Hề... hề. Ông đừng đùa quá trớn vậy chứ. Thôi tôi vô lớp đây. – Nhi đẩy Tuấn ra, nhỏ cố tránh né, rồi cầm đầu cầm cổ vào lớp. Ngồi xuống bàn mắt chớp chớp không tin những gì vừa xảy ra là sự thật.

Tuấn vẫn đứng im lặng anh mỉm cười rồi tự trách "Minh thật là..", góc tường gần đó Khánh đang dựa vào tường, mặt anh vẫn lạnh thế nhưng anh lại tự hỏi mình rằng “Tại sao mình lại thấy khó chịu chứ?”, Khánh đã đứng đó từ khi nào và nghe tất cả, lần trước Tuấn đã nói với anh là thích Nhi nhưng anh cảm thấy không có gì, nhưng lần này thấy Tuấn tỏ tình lòng anh lại khác nó có sự bức rức và bồi hồi đâu đó, cảm giác này làm anh khó chịu

Tuấn bước vào lớp và trở lại bình thường.

- Nè 2 bà tới đi chơi không? Tôi biết chỗ này có nhiều đồ ăn lắm.

- Đi đi. – Vy cũng hí hửng khi nghe đi chơi. Còn Nhi thì trở mắt nhìn Tuấn không biết chuyện gì xảy ra.

- Nhi. Sao vậy mọi bữa nhất tới đồ ăn bà hăng hái lắm mà. – Tuấn cố hỏi nhưng Nhi vẫn đơ mắt ra nhìn, mọi chuyện thay đổi quá nhanh làm Nhi cũng hồ đồ với mớ suy nghĩ hỗn độn.

- Ủ! Phải rồi sao vậy Nhi. Đồ ăn phản bội Nhi sao? – Vy vừa lay vừa hỏi. Nhi vẫn bất động. Thấy Nhi có vẻ lo lắng, Tuấn cũng hiểu ra. Anh nói khẽ vào tay Nhi

- Lúc này tôi đùa thôi. Bà không tin đó chứ. - Lời nói tuy nhỏ nhưng đủ làm Nhi tỉnh hồn. Giờ thì nhỏ gạt phanh cái mớ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu. “Hà hà... Chi là đùa thôi, làm mình hú hồn”. Nhi tươi tỉnh hẳn ra.

- Đồ ăn... Đồ ăn Nhi thích đồ ăn. – Nụ cười rạng rỡ đã trở lại, Tuấn cũng mỉm cười.

- Vậy tối nay 7 giờ đi hé? - Vy đề nghị.

- Ok. Nhất trí! - Tuấn cười khà khà đồng ý.

- Vậy để tôi nói cho Khánh về việc này, nói Anh ta cùng đi luôn. – Vy đề nghị thêm.

- Ủ! Cũng được - Tuấn gật đầu.

Tối đến, Cả bốn người đang rong rỗi trên phố ăn đủ món, ghé đủ nơi, mua đủ đồ, giờ họ đang ngồi hóng mát trong công viên.

- A....aaaaa! Kẹo bông giòn. Nhi hồ hởi la lên, rồi chỉ tay về phía đằng xa tít. – Vy ơi bà mau dắt tôi đi mua đi, muốn ăn quá. – Nhi nài nỉ.

- Há! Tôi đuổi chân đi không nổi nữa rồi. – Vy ôm chân tỏ ra mệt mỏi.

- Để tôi dắt bà đi - Tuấn giơ tay xung phong.

- Ủ.. ừ. Đi đi... Nhanh lên. - Mắt Nhi phấn khởi cả lên nhỏ kéo Tuấn vùn vụt. Bỗng Tuấn có điện thoại, anh dừng lại nghe, rồi bảo có chuyện quan trọng ra đằng xa nói chuyện. Giờ thì khuôn mặt đầy tuyệt vọng của Nhi đang bao trùm bầu không khí thoáng dang.

- Đi thôi! Tôi đi cùng cô. – Khánh đứng dậy bước về phía Nhi. Nhỏ không nói gì phóng như tên bay chạy về phía xe kẹo bông giòn, như sợ chậm một chút là không ai đi cùng nhỏ nữa. Khánh cũng âm thầm bước theo sau.

- Woa... - Xe kẹo bông giòn như được treo hai cái đèn lồng, bởi đôi mắt long lanh, lấp lánh của Nhi. – Chú ơi bán cho con một cây kẹo bông giòn. - Rồi mặt hớn hời chờ đợi. Cuối cùng cũng được cây kẹo bông giòn rồi đây. Nhi cảm vui mừng như mẹ đi chợ về.

- Woa.. Ngon quá. – Nhi lấy một miếng to cho vào miệng. Đang định ăn miếng thứ hai thì nhỏ nghe âm thanh lớn ngay gần đó.

- CON OÍ! – Nhìn lại là thấy một bé trai nhỏ xíu đang băng ra đường vì món đồ chơi nó vừa đánh rơi, một chiếc xe đang chạy tới. Nhi không biết làm gì nhỏ ba chân bốn cẳng lao về phía đó ôm cậu bé lại. Thật may không có chuyện gì xảy ra. Mẹ cậu bé cảm ơn rối rít.

- Cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu rất nhiều!

- Không có gì đâu ạ.

Khi người phụ nữ đã bế con đi xa thì, ôi không! Gương mặt của Nhi lúc này là vẻ buồn rười rượi, tuyệt vọng tột cùng, như bị tiêu tan sản nghiệp.

- Kẹo của tôi! - Nhỏ mặt lên chỉ còn mỗi cái cây thôi.

Khánh nhìn cái khuôn mặt méo mó, tiết nước của Nhi, anh đã thấy người khi trong giây phút đó hình ảnh người bạn thời thơ ấu của Khánh bỗng hiện thoáng qua rồi biến mất.

- Cô không sao chứ? – Khánh tiến lại chỗ Nhi, nhỏ đang ngồi một cục, mặt thâm sầu.

- Tôi không sao. Nhưng kẹo của tôi, không còn nữa rồi... hà... à. – Nhi kể lể.

- Để tôi mua cho cây khác.

- Ủ phải hé! - Ánh bình minh đã rọi qua khuôn mặt đầy u ám của Nhi. Nhỏ định phóng đi mua thì nhỏ phát hiện rằng chân không bước được, hình như tẹo chân rồi.

- Sao vậy? Không có gì? Anh mua giùm tôi được không tôi mệt quá nè. - nhỏ đứng yên và cố diện cố.

- Được rồi. Cô đứng đây đợi đi. - Khánh đã đi mua ở phía này Nhi cố tìm mọi cách để chữa cái chân chẹo của mình, nhỏ bắt trước trong phim bẻ qua lại nhẹ nhẹ rồi bẻ mạnh cái rụp, đau điên, nhưng chẳng thấy hiệu quả như trong phim, chỉ thấy đau hơn. Nhi tìm một cái ghế gần đó ngồi chờ.

- Kẹo của cô đây! - Khánh đưa kẹo cho Nhi mặt nhỏ cũng vui nhưng giờ đau nhiều hơn vui. - Về thôi. Mọi người đang đợi.

- Khoan....Khoan đã.

- Sao vậy? - Khánh quay lại nhìn Nhi thì phát hiện rằng vết thương trên tay đã hở miệng và chảy máu. Mặt Khánh lộ rõ nét lo lắng, anh lấy gờ chiếc khăn buộc trên cổ tay ra băng vết thương lại cho Nhi. - Cô không cẩn thận được à? - Cau mày, tỏ vẻ hơi giận

- À... Không sao đâu. - Nhi nhìn Khánh chăm chăm, hơi gượng "Gần quá", khoảng cách 2 gương mặt chỉ cách nhau vài centimet "Sao tìm mình đập nhanh vậy?".

- Xong rồi. Giờ đi thôi. - Anh đứng thẳng dậy quay người đi.

- Khoan...khoan đã. - Nhi lại khoan tiếp.

- Có chuyện gì nữa sao?

- Tôi.. Tôi không đi được. Phiên Anh... đỡ tôi được không?

- Chân cô bị sao à? - Khánh Ngồi xuống kiểm tra, một bên chân đã xưng lên to tướng, anh lại cau mày. - Cô bị vậy lúc nãy sao?

- Ủ! - Nhi khẽ gật đầu.

- Được rồi. Lên đi! Tôi cõng cô. - Khánh quay người lại và ngồi xuống trước Nhi

- Ồ..Ồ! Không cần đâu. Anh chỉ cần đỡ tôi là được rồi.

- Nhanh lên. Nếu không cô cứ ở lại đây. - Nhi bắt đất dĩ cà nhát leo lên, nhỏ được Khánh nâng gọn hơ như cha cõng con gái vì nhi quá bé nhỏ so với Khánh. Tim Nhi đập ngày một nhanh hơn, ngày càng gượng hơn nhưng hơi ấm từ Khánh tạo cho cô cảm giác thân quen, gần gũi đến khó tả.

Về tới chỗ hóng mát

- Nhi bà sao vậy? - Vy lo lắng vì thấy Khánh cõng Nhi

- Không sao tẹo chân tí hà. Nhìn nè kẹo đây, ngon chưa.

- Anh Khánh, Nhi bị sao vậy? - Vy quay sang hỏi Khánh. Nhưng Nhi ra dấu không cho nói. Nhỏ cướp luôn lời.

- Có gì đâu. Chạy giữ quá nên tẹo chân á mà. - Nhi cười hề hề. Tuấn vừa nói chuyện điện thoại xong nhìn nhi mặt lo lắng.

- Sao vậy?

- Hi hi... Luyện kinh công thất bại thôi.

- Đúng là không thể rồi bà được mà. - Tuấn vừa nói vừa cúi xuống xem vết thương. - Tôi không biết bà có phải con gái không nữa.

- Cái gì? Ông nói cái kiểu gì vậy? Chị đây con gái chính công nhé.

- Ủ. Chị gái lại đây em công về.

- Không cần. Chị đây tự đi được.

- Còn cứng đầu. - Tuấn lại bẻ luôn Nhi đi về.

- Bỏ tui xuống coi. Làm cái gì kỳ vậy.

- Không bỏ.

- Bỏ xuống.

- Không bỏ.

Bla...bla đến nơi để xe, nhìn họ cười đùa, cảm giác khó chịu trong Khánh lúc sáng lại ủa về. “Mình điên rồi”.

Một ngày mới đã bắt đầu, tiếng ồn ào của lớp học vang lên không ngớt.

- Này Nhi, Bà ra đây tui cho cái này ngon lắm. - Tuấn đứng ngoài cửa ngoắt ngoắt.

- Hà... Cái gì ngon? Đồ ăn sao?

- Ủ! Nhanh đi không tui cho người khác à.

- Đợi.. Đợi chút. - Đồ ăn đang vậy gọi Nhi phóng ra liền. – Đâu cho tôi cái gì?- Tìm kiếm.

- Ra đây! - Tuấn dắt Nhi ra chỗ 2 người thường nói chuyện, và cũng là nơi Khánh thương đứng ẩn mình.

- Đâu.. Đưa đây coi! – Nhi ráp rút tiếm kiểm tung tích đồ ăn.

- Nè! - Tuấn mở hộp một cái hộp nhựa ra, trong đó là những miếng kimbap ngon không thể cưỡng lại.

- Woa... Ngon thế. - Nhỏ Nhi định chop lấy thì Tuấn đóng nắp và giật lại.

- Đâu có cho không được.

- O! Mau đưa cho tui. – Nhi cố giật, nhỏ nhảy tung tung để lấy hộp đồ ăn bị Tuấn giữ tích trên cao. Rồi trượt chân ôm choàng lấy Tuấn, Nhi ngai đỏ mặt, nhỏ quay đi. - Nghỉ ăn rồi.

- Sao vậy? Ngon lắm đó. - Tuấn biết Nhi ngại nhưng vẫn cố chọc.

- Khôn ăn. Giận rồi.

- Thôi mà! Nè! Giờ xiu mà giận rồi. - Tuấn hạ hộp đồ xuống đưa về phía Nhi. Nhi chop lấy ngay lập tức.

- Ha.. ha. Ngốc thiệt bị dụ rồi kìa. – Nhi đất chí vì đã có được hộp đồ ăn.

- Haizzz... Bó tay với bà luôn. Ăn đi. – Nhi nhìn hộp com mắt lấp lánh.

- Ủa, Đũa này à! Chịu luôn, tôi không cầm được. – Nhi nhìn đôi đũa bằng kim loại mặt tiết nước. Nhưng rồi nhỏ đổi ý. – Không sao dùng tay cũng được mà.

- Sao vậy? Bà không dùng đũa này à?

- Ủnh! Tôi không đụng tới mấy đồ bằng kim loại được. Bị dị ứng ấy mà.

- Vậy à? Hi... không sao, tui đúc cho ăn. – Khánh cầm đôi đũa gấp một miếng Kimbap đưa trước mặt Nhi.

- Thôi được rồi, tôi dùng tay cũng được. – Nhi nhìn miếng kimbap đang mời gọi nhưng cố nhịn.

- Không ăn vậy tôi ăn nhè. - Tuấn giả vờ kéo miếng kimbap về phía mình. Nhi không chịu được nữa nhỏ nhào tới cho gọn miếng kimbap vào miệng nhai ngon lành.

- Woa... Ngon thiệt. – Nhi cười mãn nguyện vì món đồ ăn ưa thích. Tuấn cũng mỉm cười bởi nét dễ thương khó cưỡng lại của Nhi. Thế là Tuấn gấp hết miếng này tới miếng khác cho Nhi. Nhỏ cũng còn lương tâm ăn nửa hộp chưa nửa hộp cho Vy.

Khánh lại thấy hết mọi việc nữa rồi, tim anh thất lại và rồi lại tự trấn tĩnh mình “Không được như thế, mầy điên rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mình thích anh ta mất rồi

Ngày mới lại đến hôm nay Nhi được Vy dắt đi khu vui chơi, tất nhiên là không thể thiếu Tuấn và Khánh rồi.

- A! Trò đó vui kìa chơi trò đó đi. Trò đó nữa.. – Vy chỉ về phía thăm bay, tày lượng siêu tốc... mắt long lanh. Đi chơi giờ lại là sở thích của Vy đặt biệt là mấy trò cảm giác mạnh, Vy cực kỳ hăng hái. – Chơi nào mọi người ơi.

- Tui, tui chơi nữa - Tuấn cũng không ngoại lệ.

- Đi thôi! – Vy mặt hớn hơ.

- Thôi 3 người đi đi. Tui ở đây đợi.

- Sao vậy? Haha.... Không lẽ bà sợ độ cao. - mặt Tuấn đầy gian xảo, chắc định ép nhỏ chơi cho sợ chết đây mà.

- Chị đây cóc sợ nghe cưng.

- Vậy thì chơi thôi. - Tuấn kéo tay Nhi đi.

- Bị điên hả cha nội. Tui bị dị ứng kim loại đó. – Cho ngay một phát đập vào chân Tuấn.

- Chết. Tui quên mất. - Tuấn gãi gãi đầu.

- Hi hi.... Như cũ nghe Nhi. – Vy nháy mắt làm dấu với Nhi. 2 đứa hiểu ý mặt cười gian dễ sợ. – Đi thôi nào Tuấn.

- Không. Tôi sẽ ở lại cùng Nhi. - Tuấn ra về anh hùng, lại đứng cạnh khoát tay lên vai Nhi.

- CHỊ ĐÂY CỐC CẦN NHE! – Nhỏ quay qua hét như muốn thổi bay Tuấn tới chỗ trò chơi luôn. Tuấn câu mài, ra về trách móc.

- Tôi đi thật đó. Em đừng hời hện. - Tuấn cúi người nói khẽ vào tai Nhi.

- Gì.. gì chứ? Đùa nhau à? - Nhỏ chống tay lên hông ra vẻ ta đây không sợ “Lại tính đùa với tôi hả?” Nhi nghĩ thầm và nhớ đến chuyện lần trước Tuấn cũng nói thích nhỏ với lời lẽ vậy

- Vậy tôi đi đây. Ở lại ngoan nha! - Tuấn đặt tay lên đầu vỗ vỗ

- Đi lệ đi. – Nhi đẩy cánh tay ra khỏi cái đầu nhỏ, mặt giận dữ.

- Rồi đi ngay đây. - Tuấn mỉm cười dù Nhi có đánh đá thế nào thì với anh nó cũng thật dễ thương “Em làm tôi giận quá, cô gái đáng ghét này”, anh từ từ gào bước đi.

- Ủa? còn anh sao không đi? – Nhi quay sang hỏi Khánh vì thấy anh ta đứng như ma ám sau lưng mình.

- Tôi không hứng thú với mấy trò đó.

- Tùy anh vậy? – Nhi nói rồi chạy tung tăng tới chỗ tô tượng. Nhỏ lựa thiệt lâu rồi lấy tượng cậu bé nhỏ xíu, mặt cute. Ngồi tô cặm cùi.

- Đúng là trẻ con. – Khánh nhìn Nhi rồi thốt lên.

- Kệ tôi! Vui lắm đó, anh muốn thử không. – Nhi quay mặt lên mỉm cười nhìn Khánh. Rồi nhỏ bồng Anh chỉ vào khuôn mặt đáng yêu của Nhi.

- Mặt của cô.

- Mặt tôi làm sao? – Nhi ngo ngoe hỏi

- Mặt cô dính màu kia.

- Ở đâu? ở đâu? - Nhỏ cố tìm cách lau cho sạch nhưng càng lau hình càng ghê.

- Thật là... – Khánh giữa cánh tay Nhi cho khỏi làm tèm lem mặt nữa rồi anh lấy tay lau sạch chỗ màu, từ từ nhẹ nhàng chậm rãi.

Cảm giác dịu dàng từ ngón tay chạm vào khuôn mặt nhỏ xinh của Nhi, làm nhỏ tròn mắt, rồi từ từ đỏ mặt. Rồi cú chạm người vô tình của người kẻ bên làm nhỏ mặt thẳng băng, sa vào lòng Khánh, giờ thì tim Nhi nhảy loạn xạ cả lên. “Không lẽ, mình thích anh ta rồi”.

- Cô không sao chứ? – Khánh vẫn giữ Nhi thật chặt.

- À... À.. Tôi không sao. Cảm ơn anh– Đang chìm đắm trong vòng tay ấm áp thì Nhi giật mình bởi câu hỏi của Khánh, nhỏ ngồi thẳng dậy lộ vẻ ngại ngùng. Nhi không biết phản ứng như thế nào sau tình huống vừa rồi, nhỏ tìm cơ trốn thoát để bình tâm.- Tôi...Tôi đi mua 2 con nữa. Anh giữ chỗ giùm tui nhe – Thế là Nhi hồ biến mất tiêu.

Tối hôm đó, Vy không có nhà, từ sau khi đi khu vui chơi về, Vy và Tuấn ra về bí mật, có điều gì che giấu nhỉ. Giờ thì Nhi đang ở nhà mình buồn rầu nằm lăn tó lẩn lủi chờ đợi.

- Hazzzi.... Buồn chán quá đi. - Nhi lẩn vòng vòng đủ mọi tư thế, rồi quay sang nhìn Khánh ngồi gần cửa. Nhỏ lóe lên suy nghĩ táo bạo, rồi cười nham hiểm.

Nhi đứng dậy lên lúc, đi từ từ chậm chậm nhẹ nhàng không để Khánh phát hiện rồi tắt cầu dao điện. Căn phòng tối om, Khánh giật mình đứng dậy nhìn vào phòng để tìm Nhi.

- Có chuyện gì vậy? Cô có sao không? – Khánh vừa hỏi vừa tìm kiếm trong phòng, anh đi chậm rãi bước vào từng bước.

Nhi đất chỉ cười khúc khích, không lên tiếng, và nấp thật kỹ.

- Linh Nhi. Cô có sao không? Trả lời tôi đi! – Khánh vẫn tìm quanh phòng bằng ánh sáng mờ mờ của chiếc điện thoại. Rồi từ sau anh một bàn tay bắt ngờ chụp lên vai.

Bịch

Phản xạ tự nhiên Khánh chớp lấy cánh tay rồi quật ngã ra đất, không chế đối tượng.

- A...aaa - Tiếng la thất thanh của Nhi, nhỏ tính hù Khánh, mà anh tưởng rằng ăn trộm nên thành ra giờ nằm bẹp dưới đất.

Sau cú ngã bất ngờ, trời đất xoay chuyển, giờ Nhi tỉnh hồn lại thì đã thấy Khánh đang thở hổn hển 2 tay anh đang giữ cổ tay cô đè xuống nền. Nhi chớp chớp mắt, nhìn sự di chuyển của lồng ngực Khánh trong hơi gấp gấp rồi đỏ cả mặt, cô như ngừng thở. Trong ánh đèn điện thoại mờ mờ Khánh phát hiện người đang nằm dưới nền là Nhi, Anh giật mình buông ra.

- Là cô sao? Cô không sao chứ.

- Tôi... tôi không sao. – Nhi tỉnh người ngồi dậy sau câu hỏi.

- Cô làm gì không lên tiếng, mà lại đi từ sau lưng tôi vậy?

- Tôi... Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn đùa với anh thôi

Khánh không nói gì anh đứng dậy đi ra ngoài, Nhi thấy có lỗi vô cùng nín áo Khánh lắc lắc.

- Tôi xin lỗi. Anh không giận tôi chứ?

- Không cần xin lỗi đâu. - Khánh lạnh lùng bước đi.

- Xin lỗi mà. Anh giận thiệt hả? – Nhi chạy ton ton theo nằng nỉ. Dù gì cũng tại nhỏ giận quá trớn.

- Tôi nói không cần mà. – Khánh vẫn lạnh lùng bỏ đi, bỗng Nhi phía sau lại la lên.

- A... - Nhỏ đứng im bất động.

Khánh lại một phen hết hồn nữa, anh chạy nhanh đi bật cầu dao điện. Ánh sáng lan khắp căn phòng, giờ Nhi đang ngồi một cục ôm cái chân không nhúc nhích.

- Cô làm sao vậy? - Khánh tiến lại gần lo lắng, anh gỡ cái tay chỗ Nhi đang ôm khư khư. Một dòng máu đỏ tuông ra.

- Không sao. – Nhi nhìn Khánh cười hề hề. Hù Khánh không thành giờ quay ngang chảy máu chân.

- Cô thật là.. – Nét lo lắng hiện trên khuôn mặt Khánh, anh bế Nhi đi tỉnh bơ lại chỗ ghế rồi tự băng bó vết thương cho Nhi

Nhi đơ toàn tập giờ thì tim nhỏ ngừng đập luôn rồi, nhìn anh chăm chăm. Lúc này Tuấn và Vy đã về thấy Nhi đang bị băng bó đầy mình, à không chỉ có chân thôi, liền chạy vào hì hục

- Bà làm sao vậy? – Vy lo lắng

- À... không sao đâu không để ý ấy mà. – Nhi lại cười cười nhìn Vy

- Còn nói không sao. Nhìn chân bà kìa.

- Không sao mà. Ủa mà 2 người đi đâu chiều giờ vậy?

- Không... Không có gì đâu. – Vy nhìn Tuấn rồi ấp úng nói, rõ ràng có chuyện gì giấu giếm.

- Đau lắm không - Tuấn bỗng ngồi xuống chạm vào chỗ đang băng bó. Mặt lạnh dần rồi lo lắng.
- Ông làm gì vậy? – Nhi nổi da gà bởi lời quan tâm và hành động thái quá của Tuấn
- Bà không cẩn thận giùm tui được à? Đồ hậu đậu này. - Tuấn ngược lên mặt nghiêm nghị.
- Ông nói ai hậu đậu. Có tin tui phi một cước ra đường lương không. – Không hiểu sau Nhi không nói chuyện thì mị với Tuấn được. Nhỏ giờ cái chân đang băng bó lên, nhá nhá.
- Thiệt tình chứ. Tui đang đau lòng muốn chết đây nè. Bà không thấy hả? – Đè chân Nhi xuống.
- Ông nói cái gì???? Đau lòng?
- Thì... Thì.. tui thấy bà bị thương đau lòng cho bà không được hả?
- Tui bị thương ông đau lòng làm gì?
- Thì... Thì. Kệ tui. “Đồ ngốc này, đến khi nào em mới biết tôi đau lòng vì tôi thích em hả?”
- Ủa. Ông đang cầm cái gì vậy? – Nhi liếc nhìn bạch bánh đang bốc hương thơm phứt, giả bộ hỏi.
- Thì bánh tui mua cho bà nè. - Tuấn cầm bạch bánh giờ lên.
- Thiệt hả? Đưa đây! Đưa đây. – Xòe tay xin xỏ.
- Không giờ tui đổi ý rồi. Tui không cho bà nữa.
- Sao vậy? Cho tui đi. Chúng ta là bạn bè thân thiết mà.
- Có không? Sao tui không biết. - Tuấn vờ giận dỗi.
- Có... Có mà. – Nhi lấy tay Tuấn đặt lên đầu nhỏ, rồi cười tươi rồi. - Nè thấy chưa thân lắm.
- Bà thiệt là? - Tuấn hiểu ý lấy tay xoa xoa đầu Nhi mỉm cười rồi cho nhỏ bạch bánh. – Được rồi để tui đút cho ăn.
- Thôi... thôi.. tui tự ăn được.
- Bà đang bị thương mà.
- Tui bị thương chân chứ có bị thương tay đâu mà đút.
- Không tôi muốn đút. Nè. Ăn đi! - Tuấn lấy miếng bánh ra đưa sát miệng Nhi. - Còn không chịu thì thôi hé.
- Chịu chứ. – Nhi ngọam miếng bánh nhai, nhóm nhém. Bao xung xướng luôn đồ ăn mồm tận miệng mà.

Tuấn rất vui khi được bên Nhi trong khi vui sướng với món đồ ăn ngon hết sảy thì Tuấn lại nhìn nhỏ triều mếm vô cùng "Đến Khi nào thì em mới thích tôi như thích mấy món đồ ăn này đây? Tại sao tôi lại thích em nhiều đến vậy?"

Tối đó 12h đêm rồi, Nhi vẫn lăn lóc không ngủ được nhỏ liên tục nhớ lại khoảnh khắc lúc mất điện, liên tục nhớ về Khánh. Nhi lấy can đảm quay sang hỏi Vy sau nhiều lần rìn mò.

- Vy ơi bà ngủ chưa?
- Chưa... Bà cứ lăn vậy sao tui ngủ? – Vy cự mình quay về phía Nhi rồi mở mắt nhìn nhỏ.
- Tui...tui... xin lỗi. – Nhi sụ mặt, làm ra vẻ hối lỗi.
- Mà có chuyện gì vậy? Chuyện gì làm bạn của tui không ngủ được vậy? – Vy mỉm cười rồi vòng tay ôm eo Nhi.
- Vy ơ? Thích một người có cảm giác sao hả bà. – Nhi hỏi thẳng thừng, nghiêm túc.
- Há? – Vy giật mình ngồi dậy. Cô chắn giữ Nhi y như hồi chiều Khánh làm – Nói mau! Bà thích ai hả?
- Không. Không có. Tại tui muốn hỏi vậy thôi. – Nhi quơ tay chối lia lịa.

- Còn nói dối. Bà nghĩ giấu được tui sao. – Vy bỏ Nhi ra nằm xuống vị trí cũ. Vy chỉ cần nhìn sơ ngang là biết quá rõ Nhi nói thật hay nói dối.
- Ồ.. Thì có... mà tui không biết có phải thích không nữa. Tui cứ nghĩ về người đó mãi thôi. Mỗi lúc bên cạnh, tui thấy tim mình loạn nhịp. Vy ơi! Trả lời tui đi, có phải tui thích người ta rồi không?
- Được rồi. Được rồi. Mà người đó là ai vậy?
- Không nói được đâu. Mau trả lời đi, tui thích người ta rồi phải hông?
- Tôi không biết nữa. Nhưng theo như kinh nghiệm xem phim tình cảm của tui thì bà thích người ta rồi đó.
- Thiệt hả Vy? – “Minh Thích Anh Ta Thật Rồi”
- Ủmnh. Mà người đó là ai vậy? Mối mau.
- Không nói đâu. Khuya rồi ngủ đi.
- Nói mau.
- Không mà.

Nhi quay đi mặt buồn rười rượi "Sao mình lại thích một người không nên thích thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Linh nhi bị bắt cóc

Từ sau hôm biết mình thích Khánh nhưng biết anh có người trong mộng rồi, Nhi bắt đầu luyện nội công tâm pháp với các câu bùa chú phong ấn tình yêu “Không được thích anh ta, anh ta có người yêu rồi”, “Mấy phải cố gắng kìm chế, không thích nữa! không được thích nữa!”... Nhi rất chăm chỉ luyện tập mỗi ngày, mỗi khi rảnh, nếu đốt những câu thần chú này uống có hiệu quả chắc Nhi cũng quyết tâm đốt uống. Giờ cứ mỗi lần gặp Khánh là tim nhỏ nhảy bất quy tắc, mất mát kiểm soát, vì thế hôm nay một ngày thật hiếm có Khánh có việc đột xuất không đi làm. Vy và Tuấn thì không rõ hành tung đang che giấu nhỏ chuyện gì chẳng chịu khai. Giờ thì Nhi đang tình tan trên đường truy lùng đồ ăn ấy mà, nhỏ vừa đi vừa hát.

- La...la... la...là... la. Một mình thiệt là sướng quá đi. – Nhi chạy tung tăng trên phố.

Đang có mùi yêu khí nồng nặc quanh đây, nhưng cặp mắt hiểm độc đang theo Nhi từ bao giờ.

- Đại ca là nó đó. Hôm trước nó phá hỏng chuyện tốt của chúng ta. Em đã theo dõi nó lâu nay. Hôm nay nó chỉ đi một mình.
- Được rồi! Tốt lắm. Chuẩn bị đi. Đây là cơ hội tốt chúng ta. - Cười gian xảo.
- Dạ.

Bọn đó tiếp tục theo dõi, đến khúc đường vắng thì ra tay. Linh Nhi không kịp phản ứng thì bị bắt lên xe và chở về hang ổ. Nơi thăm son cùn cóc nào không biết, xung quanh chẳng nghe tiếng động gì. Nhi ngồi một góc, tay bị còng khóa cứng ngắt nhỏ nghe tiếng mở cửa và những tiếng bước chân dồn dập. Khi được mở bạch mắt ra thì đã thấy một tên ra về đại ca ngồi hùng hổ trên ghế trước mặt, xung quanh là đám đàn em mặt mày bặm trợn.

- Chào cô em! - Đại ca đám đó, hần vừa phì phà thuốc xì gà vừa chào hỏi.
- Tôi không quen mấy người. Sao mấy người bắt tôi đến đây?
- Không quen sao. Sao em mau quên vậy? – Hần nhìn Nhi bằng con mắt bên to bên nhỏ, một bên chân mày cao, một bên chân mày thấp. Rồi quay bảo đàn em - Nhắc cho nó nhớ.
- Sao vậy? Mấy quên đã phá đám anh mày rồi hả? – Tên đàn em phía sau bước lên.
- Thì ra là ông sao? – Nhi nhận ra lão ta là tên lừa đảo hôm bữa, nhỏ nhìn lão bằng bộ mặt căm ghét, rồi nở nụ cười đều chọc tức cùng những lời chanh chua.- Ô hay...Từng này tuổi mà kêu thẳng ranh con bằng đại ca à. Tội nghiệp thay.
- Mày...- Lão ta đó tức giận đến phì cho Nhi một cước, nhỏ trọng thương.
- Này. Mấy bình tĩnh đi con đó còn giá trị. Đừng có động đến nó. - Thằng đại ca ngăn lại.

- Rốt cuộc, mấy người định làm gì?
- Tôi không làm gì đâu. Chỉ lấy lại những gì cô em nợ thôi. Bắt cô em và lấy một mớ tiền.
- Chắc mấy người lắm rồi. Tôi không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi.
- Ha..ha.. Cô em thật biết đùa. Cô em không có thì chắc là Tập Đoàn XYZ của gia đình cô em không thiếu đâu chứ? - Hấn đứng dậy rồi lại cúi người nâng cằm Nhi lên.
- Mấy người điều tra tôi kỹ vậy à. – Nhi vẫn rất bình thản.
- Đương nhiên vì em đặt biệt mã. - Hấn cười gian xảo rồi đứng dậy. Móc chiếc điện thoại trong túi. Đầu dây bên kia mẹ Nhi nhất máy.
- Alo! Ai vậy?
- Chào phu nhân. Con gái bà, đang nằm trong tay chúng tôi.
- Cậu là ai vậy? Con gái tôi đâu? Cậu định làm gì con bé?
- Phu nhân yên tâm. Tôi sẽ chăm sóc chu đáo cho con bà. Muốn đưa cô ta bình an trở về thì chuẩn bị cho chúng tôi 1 tỉ.
- Được thôi. Con bé đâu? Tôi muốn nghe giọng con bé.
- Nào lên tiếng cho mẹ cô nghe nào! - hấn đưa điện thoại lại gần Nhi. Nhỏ không lên tiếng. Trong khi bên đầu kia điện thoại mẹ Nhi đang hết sức lo lắng.
- Linh Nhi con ỏn chứ? Họ có làm gì con không?

Nhi vẫn im lặng không lên tiếng, hấn không chịu được giờ bàn chân bần thiu đập vào người Nhi, Nhỏ kêu lên trong đau đớn. Mẹ Nhi đã rất hoảng sợ khi nghe được âm thanh ấy bà liên tục gọi.

- Linh Nhi. Linh Nhi. Con có sao không?
- Mẹ không cần lo con không sao? – Nhi trấn tĩnh mẹ.
- Bà nghe giọng con mình rồi chứ. Nhớ lời tôi nói 8 giờ tối ngày mai để tiền ở địa điểm A rồi rời đi. Đừng để công an nhún mũi vào nếu không thì con bà không còn mạng trở về đâu. Nói rồi hấn tắt máy rút sim, bỏ.

Cánh cửa đóng sầm lại, căn phòng nhốt Nhi trở nên tối om, nhưng Nhi vô cùng bình tĩnh, nhỏ vẫn mỉm cười ma mị “Muốn nhốt tôi à đâu có dễ vậy”. Sau khi nhận được cuộc điện thoại tổng tiền gia đình thì rất lo lắng đứng ngồi không yên, lập tức quy động tiền.

Nhận được tin giữ Tuấn đã bí mật cho người tìm Nhi. Đã hơn 8 giờ sáng không có tin gì Tuấn nôn nóng đi đi lại lại, suốt đêm anh chẳng chợp mắt được tí nào. Anh đang nhìn chăm chăm vào điện thoại chờ đợi, Có cuộc gọi khẩn từ cận vệ, anh lập tức nhấc máy.

- Tôi nghe đây.
- Thừa thiếu gia! Chúng tôi đã điều tra được chiếc xe đã bắt cô Linh Nhi. Giờ chúng tôi đang cố gắng định vị vị trí của chiếc xe đó.
- Nhờ các anh vậy?
- Vâng! Chúng tôi sẽ cố hết sức.

Lại 10 tiếng trôi qua, bây giờ đã 18h trời đã bắt đầu sụp tối. Tuấn lại nhận được điện thoại từ cận vệ của Anh.

- Thiếu gia. Đã định vị được vị trí của chiếc xe.
- Tốt lắm. Lập tức đưa tôi đến đó đến đó.
- Nhưng thiếu gia....
- Có chuyện gì?
- Bọn chúng rất đông và chắc đã có chuẩn bị. Thiếu gia không thể cứ thế đi được.
- Vậy anh muốn tôi làm sao?

- Chúng ta cần điều động thêm người.
- Vậy anh còn không làm đi.
- Nhưng việc này cần một ít thời gian. - Anh cận vệ áp ứng.
- Tôi không đợi được nữa. - Tuấn gấp rút qua điện thoại giọng anh đầy lo lắng.
- Nhưng như vậy sẽ rất nguy hiểm. - Anh cận vệ tỏ vẻ lo lắng
- Không nhưng nhị gì nữa... Mau đưa tôi đến đó. - Tuấn quát qua điện thoại trong cơn tức giận và nóng nảy.
- Vâng! thưa thiếu gia.

Tuấn tắt điện thoại nhưng vẫn suy nghĩ rất kỹ lưỡng, “Mình không thể ngồi yên được, nhưng nếu mình cứ như vậy đi sẽ không thể cứu cô ấy, còn làm hại cô ấy” rồi anh điềm tĩnh lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Khánh.

- Anh Khánh. Tôi muốn nhờ anh một việc. Tôi cần sự giúp đỡ của anh để cứu Linh Nhi. Hiện tôi đã biết vị trí của cô ấy.
- Cậu nói thật sao? Được thôi. Tôi sẽ giúp cậu.
- Cảm ơn anh. Tôi sẽ đến chỗ anh ngay.

Bây giờ đã là 18h15, còn chưa đầy 2 tiếng nữa là đến giờ giao tiền chuộc.

- Mau lên xe đi. - Tuấn gấp gáp mở cửa chiếc lexus màu đen, và gọi Khánh.
- Cậu... – Khánh ngỡ ngàng trước giờ anh cứ nghĩ Tuấn là con nhà khá giả chứ không nghĩ anh ta lại là thiếu gia giàu có.
- Mau lên xe chuyện này tui sẽ giải thích sau.

Cả 2 đã ổn định trong xe, chiếc xe lao đi vun vút trên đường.

- Mất bao nhiêu lâu để đến đó - Tuấn hỏi anh tài xế, cũng là cận vệ của anh.
- Thưa thiếu gia. Mất khoảng 30 phút. Nhưng tôi sẽ đến đó nhanh nhất có thể.
- Anh đã điều tra được ai đứng sau chuyện này chưa.
- Là băng của Hắc Long.
- Là hắn ta sao. Chuyện này không ổn rồi. - Tuấn cúi đầu lo lắng, tay anh nắm chặt. Vì Hắc Long nổi tiếng là đồ máu lạnh. Không khí trong xe bắt đầu trũng xuống.
- Xin lỗi 2 người. Tôi có chuyện này cần hỏi. Hắn ta đã đòi tiền chuộc thì đâu thể làm hại con tin. – Khánh lên tiếng.
- Có điều này cậu không biết rồi. Hắn ta rất xảo trá đã đụng đến hắn thì e là không thể chỉ có tiền, lần này chắc cô Linh Nhi khó toàn vẹn trở về. - Cận vệ của Tuấn trả lời.

Đã đến nơi, anh cận vệ cho xe tấp vào một nơi có khoảng cách an toàn.

- Hang ổ của chúng ở phía trước. – Anh cận vệ chỉ về một cái kho cũ kỹ nằm trong khu hoang vu phía trước mặt.
- Được rồi anh Khánh. Chúng ta đi thôi! - Tuấn vừa mở cửa xe.
- Thiếu gia cậu nên chờ người của chúng ta đến vậy. – Anh cận vệ nhìn theo Tuấn rồi ngăn lại.
- Không cần đâu, Tôi với anh Khánh sẽ đi trước. Anh đợi họ rồi tiếp viện cho tôi. - Tuấn không nghe cứ thế đóng cửa xe, rồi tiến về căn nhà hoang.
- Vâng tôi hiểu rồi. Thiếu gia cẩn thận.
- Tôi biết rồi. Cảm ơn anh.

Khánh và Tuấn đang cẩn thận tiến vào chỗ hang ổ, bọn chúng đang canh phòng rất cẩn mật. Hai người đang nấp ở bụi cỏ gần đó

- Cậu cứ ở đây! Tôi sẽ xử lý họ. – Khánh dò xét động tĩnh rồi chuẩn bị ra tay.

- Không tôi sẽ đi cùng anh. Anh đừng xem thường tôi. - Tuấn cũng vào tư thế chuẩn bị.
- Được rồi cậu phải cẩn thận.
- Chúng ta đi thôi.

Từng tên canh gác bị đánh ngất đi.

- Cậu cũng khá đấy. – Khánh hoàn toàn bất ngờ, mới ngày nào Tuấn với mớ công phu mèo quào thì giờ đã trở thành võ lâm cao thủ võ lâm.
- Để bảo vệ cô ấy tôi sẽ giỏi hơn như thế này. - Tuấn cười lạnh tanh rồi tiếp tục cùng Khánh hạ những tên tiếp theo.

15 phút trước khi Tuấn và Khánh tới.

Bên trong căn phòng nhốt Nhi, nhỏ bắt đầu hành động. Nhi tháo chiếc vòng phong ấn sức mạnh mình ra rồi nở nụ cười quyền lực.

- Muốn nhốt tôi đâu có dễ vậy.

Nhỏ lấy tay bẻ gãy cái còng trong chớp mắt, đối với người khác việc này có vẻ khó nhưng với Nhi nó thật dễ dàng, với sức mạnh hóa vàng kèm theo chút lực của tay thì chuyện này quá dễ với cô. Tháo được còng tay Nhi ôm cổ tay đang gướm máu vì dị ứng kim loại.

- Máy người chắc sẽ không ngờ tới chuyện này đâu.

Nhi cẩn thận cắt đi chiếc còng tay vừa bị cô bẻ khi nãy, vì chiếc còng đó giờ là vàng nếu để chúng phát hiện thì khả năng hóa vàng của Nhi chắc sẽ bị lộ. Đã xong công đoạn mở khóa giờ chỉ còn thoát ra ngoài thôi. Nhỏ phát hiện một cửa sổ gần đó nhưng khá cao. Phải mất một lúc mới tìm cách trèo lên được. Nhi dùng cách tương tự lúc nãy bẻ gãy khung cửa sổ rồi chui ra ngoài, chưa kịp thu dọn tàn cuộc, thì phía ngoài căn phòng.

- Mau lên đem cô ta đi. Có người đột nhập.

Bọn đứng canh ngoài cửa lập tức ập vào. Nhi không do dự được nữa nhỏ nhảy liền ra ngoài cửa sổ, vết thương ở chân bắt đầu chảy máu, toàn thân đạ nhứt sau cú tiếp đất, nhưng vẫn cố sức chạy, chạy trong đêm, chạy xuyên qua các bụi cây cỏ.

Tại hang ổ, không thấy Nhi đâu bọn chúng bắt đầu hoang mang. Kèm theo người của Tuấn đang từ ngoài ập vào.

- Đại ca. Con nhỏ đó bỏ trốn rồi.
- Một lũ ăn hại. Một đứa con gái canh cũng không xong. - hấn đập tên đàn em té nhào. Rồi lại thêm một tên nữa.
- Đại ca chúng ta bị bao vây rồi. - Một thằng đàn em từ ngoài chạy vào, té lên té xuống vì gấp gáp.
- Là ai mà dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta. – Tên cầm đầu quay ngang quát, mặt hầm hờ.
- Là tôi. Tuấn uy phong bước vào bên cạnh anh là Khánh, Anh cận vệ khi nãy và cả một đội người hùng hậu.
- Là cậu à. Thiếu gia của Tập đoàn ZYX. Ngọn gió nào đưa cậu đến đây. – Tên cầm đầu đổi sắc mặt. Hấn ta nhận ra Tuấn.
- Anh còn hỏi câu đó à? Anh đang bắt giữ bạn tôi, nên tôi đến đưa cô ấy về thôi.
- Tôi nào đâu giám bắt giữ ai. Mà đặc biệt là bạn của thiếu gia nữa. - Ra về khiêm nhường.
- Tôi không muốn nói nhiều? – MAU THẢ CÔ ẤY RA. - Tuấn quát lớn, mặt anh thật là đáng sợ.
- Tôi rất muốn, nhưng tôi không giữ cô ta. - Tên đó vẫn vẻ khiêm nhường, bình thản đáp.

Tuấn không đợi được nữa, ra hiệu cho người anh lục tung tất cả để tìm nhưng vẫn nhận được tin là không tìm thấy. Anh tức giận lại đấm cho tên cầm đầu một phát, hấn ta không giám đánh trả.

- CÔ ẤY ĐÂU? - Tuấn nắm cổ áo tên cầm đầu đang nằm dưới đất lôi lên.

Hấn không nói gì lại cười nhếch mép. Tuấn lại cho thêm mấy cú nữa giờ hấn mới chịu khai.

- Cô ta trốn rồi. - Hấn lại nhếch môi cười.

Tuấn bỏ hấn ra đi tìm Nhi thì hấn lại nói vọng theo.

- Không cần tìm. Trễ rồi thiếu gia à. Ở cái nơi này một cô gái yếu đuối như cô ta dù có trốn được thì cũng đã làm mọi cho rần độc rồi.

Tuấn không nói gì, anh quay sang cận vệ của mình.

- Tôi để chuyện này cho anh xử lý, muốn giải quyết ra sao tùy anh.

- Vâng. – Anh cận vệ gật đầu.

Tuấn chạy một mạch đi tìm, Khánh cũng phụ một tay. Đã 3 tiếng đồng hồ rồi giờ đã 22h trời tối đen như mực ở cái nơi khi họ có gáy này biết đi đâu để tìm Linh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Linh nhi em đang ở đâu

Trong màn đêm tĩnh mịch, Nhi cố hết sức chạy luồn qua các bụi rậm đã gần ra tới được đường lớn. Nhỏ cảm thấy chân mình đau đớn có thứ gì đã cắn vào chân, đó không gì khác ngoài rắn độc. Cô cảm thấy mình không còn cố nổi nữa rồi, mắt nhỏ mờ đi, cố hết sức thì chỉ mem ra tới mé đường. Trong cái mờ mờ của đôi mắt Nhi vẫn nhận ra một bóng người phía đằng xa, cô vắt hết sức lực cuối cùng cầu cứu trong tuyệt vọng.

- Cứu... Cứu tôi với. - Rồi ngất đi.

Tuấn và Khánh đang ra sức tìm kiếm.

- Linh Nhi. Cô ở đâu? Linh Nhi.

Đã quá khuya rồi, nhưng vẫn không tìm thấy. Cận vệ của Tuấn can ngăn.

- Thiếu gia. Đã khuya lắm rồi cậu về nghỉ đi! Mọi chuyện ở đây cứ để tôi lo.

- Không được. Không tìm được cô ấy tôi không về.

- Thiếu gia. Cậu cũng mệt rồi mà. Tôi tin cô Linh Nhi vẫn an toàn, chỉ là nấp đi đâu đó thôi.

- Anh đừng can tôi.

- Anh ấy nói đúng cậu nghỉ ngơi đi. Linh Nhi rất thông minh, cô ấy sẽ biết tự bảo vệ mình. Cậu lo cho mình đi chưa tìm được cô ấy thì đã gục ngã rồi. - Khánh cũng can ngăn vì cả đêm hôm qua Tuấn có ngủ được chút nào đâu.

- Tôi...

- Được rồi. Nghỉ ngơi chút thôi cũng được tôi sẽ giúp cậu tìm.

Giờ là 10 giờ sáng, Ánh sáng chói lóa của mặt trời làm Nhi dần tỉnh giấc, cô mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện. “Mình còn sống”, nhỏ nhìn xung quanh không thấy ai cả rồi định xuống giường đi tìm thì ngoài cửa một người phụ nữ bước vào.

- Tỉnh rồi à? Con cứ nằm đi. Chưa khỏe hẳn đâu đừng xuống giường. - Người phụ nữ ân cần bảo.

- Sao con lại ở đây ạ? Còn cô là??? – Nhi nhìn bà ấy với đôi mắt ngờ ngàng.

- Hôm qua ta nhìn thấy con ngất đi bên đường, lúc đó con bị rắn độc cắn đang trong tình trạng cực kỳ nguy cấp nên ta đã đưa con vào đây. - Người phụ nữ đặt phần thức ăn đã chuẩn bị lên bàn nhìn Nhi mỉm cười hiền hậu.

- Vậy...cô là người cứu con. Con cảm ơn cô rất nhiều. – Nhi cúi đầu cảm ơn.

- Không có gì đâu. Mà sao một cô gái như con lại một mình ở nơi hoang vu đó?

- Dạ. Chuyện kể ra thì dài lắm ạ.

- Vậy từ từ rồi kể, giờ con uống chút sữa cho mau lại sức. Con đã hôn mê khá lâu rồi - Người phụ nữ bê ly sữa vừa pha cho Nhi.

- Dạ cảm ơn cô. – Nhi nhận lấy ly sữa. Rồi nhỏ chột nhớ ra – Con phải gọi về nhà. Giờ chắc ba mẹ con đang rất lo lắng.
- Được rồi, uống một ít sữa đi! không sao đâu. Con gái cô đã báo cho họ rồi, con đừng lo.
- Dạ? Sao ạ? – Nhi sững sốt, ai ở nơi đây lại quen biết gia đình nhỏ.
- Ta quên chưa nói cho con biết. Ta là mẹ của Bảo Hân, hai đứa là bạn tốt mà phải không?- Người phụ nữ nhìn mặt ngờ ngác của Nhi mỉm cười.
- Dạ.. Vậy cô là mẹ của bạn ấy. – Nhi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác không ngờ ông trời còn thương sót nhỏ cho nhỏ gặp người quen chứ ở cái nơi lạ lẫm này nhỏ biết tính sao.
- Con mau uống sữa đi. Một tí nữa nó sẽ tới ngay thôi.
- Dạ.. cảm ơn cô. - Nhi mỉm cười rồi uống ừng ực ly sữa, đã từ khi nào nhỏ chưa ăn miếng gì.

Ngoài cửa là tiếng của Hân và một tiếng nói quen thuộc của ai đó. Họ đẩy cửa bước vào.

- Bà tỉnh rồi à? Sao rồi khỏe hơn chưa?– Hân cầm giỏ trái cây đi từ ngoài vào đi cùng với Hân là Ngọc Anh.
- Cô thấy ổn rồi chứ? - Ngọc Anh cũng bước vào cùng chào hỏi. Hai người đã thân nhau từ bao giờ???
- Ừ. Tôi khỏe rồi. – Nhi nhìn Ngọc Anh không chớp mắt.

Nhường không gian lại cho bọn trẻ mẹ Hân đứng dậy đi ra ngoài.

- Thôi mấy đứa cứ nói chuyện cô đi mua thêm ít đồ.
- Dạ. Mẹ đi cẩn thận. – Hân mỉm cười với mẹ, rồi mở cửa cho bà.
- Có chuyện gì, mà cô nhìn tôi giữ vậy? - Ngọc Anh chất mớ trái cây ra đĩa rồi rồi thấy ánh mắt của Nhi, rồi nghiêm giọng hỏi.
- Sao cô lại ở đây?
- Bạn thân của tôi ở đây. Nên tôi ở đây. Có chuyện gì sao? - Ngọc Anh đáp tỉnh bơ vẫn với thái độ hăng ngày nói chuyện với Nhi.
- Hai người... thân nhau từ khi nào vậy?

Hân đóng cửa cho mẹ xong rồi tươi cười nhìn Ngọc Anh nói.

- Thật ra thì.... sau lần gặp gặp mấy tên cặn bã á - chạy lại kể bên thân thiết.
- Vậy sao? Thật tốt quá. – Nhi cười rồi quay sang Ngọc Anh -Chúc mừng cô đã có một người bạn tốt.
- Cũng nhờ phước của cô. - Ngọc Anh vừa gọt trái cây vừa trả lời, giọng điệu không đổi.
- Ủa mà Linh Nhi sao bà bị thế này vậy? -Hân lại ngồi kể Ngọc Anh rồi hỏi.
- Tôi bị bắt cóc. – Nhi đáp hết sức tỉnh.
- Hả? Ai làm chuyện đó.
- Thôi Thôi... để sau đi...kể ra thì 3 ngày 3 đêm chưa xong.
- Ừm... Hôm qua nghe mẹ tôi báo bà đang cấp cứu mà tôi giật cả mình. Chạy liền vô bệnh viện.
- Nhưng mà...sao mẹ bà lại biết tôi? Tôi và bà ấy chưa gặp lần nào mà.
- À... Thì tui có mấy lần cho mẹ xem hình bà, nên khi cứu được bà, bà ấy đã lập tức nhận ra.
- Vậy à. Cũng may có mẹ bà nếu không chắc tôi không còn sống rồi.
- Ừ! Vậy sao này phải báo đáp ân tình vĩ đại của gia đình tôi. Hay lấy thân đền đáp đi. – Hân vô tư đùa.

Cả đám bla... bla một lúc thật lâu rồi mới chịu giải tán. Nhi cũng thấm mệt rồi, nhỏ đánh một giấc thật dài.

Hai tiếng sau, Nhi đã dậy, bụng Nhi lại quyết liệt đòi ăn, nhỏ rón rén chạy xuống căn tin bệnh viện tìm chút lương thực. Trong khi đó, Hoàng Tuấn sau khi nhận được tin báo anh lập tức chạy đến. Tồi qua không tìm được Nhi Tuấn gần như điên loạn, giờ khi anh đến phòng bệnh lại chẳng thấy Nhi đâu, bao nhiêu lo lắng lại ập đến, anh lục tung mọi ngõ ngách trong bệnh viện để tìm Nhi. Cũng may đã tìm thấy nếu không chắc anh ta đập nát cái bệnh viện rồi. Nhìn Nhi đứng ngay trước mặt cảm xúc vỡ òa trong phút chốc, anh tiến lại ôm Nhi thật chặt vào lòng, ôm cho thỏa nỗi nhớ, xiết cho không còn thờ được cái tội giám rồi xa anh lâu vậy, giám làm anh lo lắng đến vậy.

- Tôi đã tìm được em rồi. Tôi tưởng không còn được gặp em.

Nằm gọn trong vòng tay của Tuấn, Nhi vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhỏ tròn mắt bất ngờ, tay giữ chặt cái bánh đang ăn, rồi nhỏ lấy bình tĩnh nuốt cái mớ bánh chưa kịp nhai vô bụng luôn chứ nhỏ xấp thờ không được nữa rồi.

- Nè... nè... ông làm gì vậy?

- Em còn hỏi tôi sao? Tôi đã rất lo lắng đó. - Tuấn vẫn ôm Nhi trong lòng.

- Tui xin lỗi, đã làm ông lo lắng, nhưng mà.... MAU BUÔNG RA COI CÁI THẺ CHA NÀY, NGƯỜI TA ĐANG NHÌN KÌA. - Nhỏ hét như muốn phá tung cái bệnh viện.

Tuấn mỉm cười, cái tính không bỏ được của Nhi không bao giờ dịu dàng với Tuấn được, anh luyến tiếc ôm thêm chút nữa rồi buông Nhi ra “Thật không biết nói sao với cô gái như em”. Tuấn đổi giọng.

- Thôi được rồi. Để tôi đưa bà về phòng.. - Bé Nhi về phòng luôn không cần nhỏ đồng ý.

- Không cần. Bỏ tui xuống. Tui tự đi được. - Nhi vùng vẫy.

- Bà là bệnh nhân đó. Im lặng chút đi! Không tui nói bác sĩ tịch thu mớ bánh của bà giờ. - Tuấn nhìn bánh của Nhi mặt nham hiểm.

Nhi im phăng phắc, không giám thờ luôn, nhỏ giữ khư khư mớ bánh quý giá. Đã tới phòng Tuấn cẩn thận đặt Nhi lên giường.

- Bà bỏ bánh ra được rồi đó.

- Không. - Nhi vẫn ôm khư khư không chịu bỏ.

Tuấn nhìn Nhi mỉm cười “Thiệt hết nói nổi mà” rồi anh câu mài, về tức giận.

- Tay bà??? - Chạm nhẹ vào cánh tay đang băng bó của Nhi.

- À... Hôm qua bị cồng tay nên vậy. - Nhi bỏ mớ bánh xuống rồi chỉ vô chỗ cái tay bị thương.

- Bọn họ làm vậy với bà sao? Thật quá đáng.

“Tôi phải cảm ơn vì họ đã cồng tay tôi chứ không trời nếu không thì giờ không còn sống rồi”. Nhi cúi đầu nhìn cánh tay mình rồi lèm bèm.

- Bà nói cái gì? - Khánh nghe Nhi lèm bèm một mình khó hiểu.

- Không... không.. có gì. - Nhi giật mình lấp bắp chắc lúc này lèm bèm hơi lớn, nhưng không sau Nhi đã lấy thể chủ động nhỏ cười ha hả, mặt ra vẻ căm giận, đầy nguy hiểm - Bọn người đó thiệt đáng ghét. Đừng để tui gặp lại nếu không tui băm cho như xương rồi đem làm bánh ăn luôn.

- Được rồi. - Tuấn mỉm cười không hiểu sao Nhi có thể đem người ta chế biến thành đồ ăn của nhỏ được. Rồi Tuấn mặt nghiêm lại. - Vy lo cho bà lắm đó. Coi mà an ủi bà.

- Ồ... Tôi biết rồi. Mà ông có nghe Vy nói gì về vụ tiền chuộc không? Bọn người đó đòi đến một tỉ. Thiệt biết tổng tiền.

- Bà yên tâm đi. Bọn chúng không nhận được tiền và cũng chịu hình phạt thích đáng rồi.

- Thiệt sao? Mừng quá. - Nhi mặt long lanh khi mọi chuyện vẫn tốt. Rồi nhỏ phát hiện có điều gì đó sai sai. -Mà... sao lại như vậy?

- Tôi và anh Khánh đến cứu bà nhưng bà đã bỏ trốn rồi. Nên đã báo cho gia đình bà không cần giao tiền chuộc.

- Đến cứu tôi???? Ông và anh Khánh??

- Ừm...

- Thôi bớt xạo đi. Anh Khánh thì tôi tin, chứ ông thì chạy không kịp nữa chứ cứu gì. - Nhi cười lăn ra giường rồi chỉ vô mặt Tuấn nhưng nhỏ nhớ lại câu nói lúc tôi “đưa cô ta đi, có người đột nhập”. “Vậy là ông ta và cả anh ấy đến cứu mình thật, anh ấy đến cứu mình”. Tim Nhi đứng thiệt chỉ phản ứng với mỗi chữ Khánh, cứ nhất tới là lại không kìm được. Nhỏ đâu biết rằng hiệp sĩ hôm qua chính là người ngồi ngay trước mặt cô.

- Ghét bà quá. - Tuấn vờ giận dỗi

- Thôi mà tin rồi. Cảm ơn ông được chưa. – Nhi cũng mỉm cười rồi nhìn Tuấn.
- Không thêm. - Tuấn tiếp tục nhập vai.
- Thôi mà...cái mặt ông giận xấu xí quá. – Nhi lấy tay kéo tới kéo lui mặt người ta như nhào bột. – Đừng có giận nữa.

Một lúc sau Vy và Khánh tới, nhớ Vy thấy Nhi thì nhẩy bỏ vào ôm.

- Linh Nhi. Tui lo cho bà muốn chết. Bà không sao chứ.
- Tui không sao. Tui nhớ bà quá nè. – Hai đứa ôm nhau thắm thiết.

Nhường không gian cho hai đứa âu yếm Tuấn ra hiệu cho Khánh ra ngoài. Ngoài hành lang bệnh viện. Cả hai đứng nhìn ra phía xa xăm, không ai nhìn ai mà bắt đầu câu chuyện.

- Có chuyện gì? - Khánh mở màn.
- Tôi muốn anh giúp tôi giấu một chuyện. Giữ bí mật về thân thể của tôi.
- Sao cậu lại muốn giấu chuyện đó.
- Chỉ là tôi thấy như vậy sẽ tốt hơn. Vậy nên mong anh giúp tôi.
- Được thôi. Tùy cậu vậy.
- Cảm ơn anh.

Cuộc nói chuyện giữa 2 người đàn ông thiệt gọn lẹ, còn hai người phụ nữ trong kia vẫn chưa xong, mới được phân nửa thôi.

Về phía bọn của Hắc Long bị tổn thất nghiêm trọng đồng thời bị đại ca phía trên trách phạt. Tại căn phòng long trọng. Đứng đầy nhưng tên côn đồ, mặt đặng đặng sát khí toàn là mấy tên có máu mặt gian hồ. Và một lão cầm đầu ngồi sau bức màn đen

- Tui bây là đúng là lũ ăn hại. Chỉ biết gây họa rồi còn lếch xác về đây làm gì? – Lão cầm đầu lớn tiếng quát.
- Đại ca. Em xin lỗi. Mong đại ca tha lỗi cho em - Hắc Long gò thành Tiểu Long rồi trong hấn thất rón rén.
- Một lũ vô dụng chúng mày. Một đứa con gái cũng không giữ xong thì tao giữ lại làm gì? - Hấn đập bàn một cái rầm Hắc Long càng lúc càng quéo.
- Đại... Đại ca. Không phải lỗi của tụi em. Con nhỏ đó bẻ cả cửa sổ chui ra ngoài. Tụi em không ngờ được.
- Cái gì? Một đứa con gái mà tụi mày bảo bẻ cửa sổ chạy thoát. Mày nói tao nghe có lý không? HẢ? – Lão cầm đầu ngày càng nổi giận.
- Em... em nói thật. Không tin em có thể dắt đại ca đi xem. - Hắc Long cố giải thích. Nếu không chắc sẽ đi châu diêm vương.
- Vậy là mày nói thật sao? – Lão ta gắng giọng lại, khi nghe lời chắc như bấp của Hắc Long.
- Dạ. Em nào giám gạt đại ca. Còn một chuyện nữa không biết có nên nói hay không?
- Chuyện gì mày mau nói đi!
- Dạ. Sau khi kiểm tra cái cửa sổ đó... tụi em phát hiện có một ít vàng trên đó.
- Mày nói cái gì? Vàng sao?
- Dạ đúng ạ. Chuyện đó thật không bình thường.
- Được rồi. Lần này tao tha. đừng để có lần sao! – Ông ta đã nguôi giận, ra hiệu cho Hắc Long lui ra ngoài.
- Cảm ơn đại ca.

Ông ta ngồi một lúc rồi nở nụ cười tà đạo trên môi.

- Ông trời cũng giúp ta mà.

Hắn ra hiệu đàn em vào dẫn dò.

- Điều tra kỹ về con bé đó cho tao?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kỳ nghỉ hè tại khu biệt thự bí ẩn

Sau vụ bắt cóc mọi chuyện lắng xuống một thời gian, cuối cùng thì kỳ nghỉ hè của năm đầu tiên cũng đã đến, giờ cả bọn đang chuẩn bị lên xe về biệt thự riêng của nhà Nhi để tận hưởng kỳ nghỉ hè và cũng vì 1 lý do đặc biệt. Hân và Ngọc Anh cũng được mời để cảm ơn cho vụ giúp đỡ lần trước.

- Này! mấy cậu... ở đây. – Vy đứng kế xe vẫy gọi Hân và Ngọc Anh.

- Xin lỗi... mình đến trễ..... – Hân thở hổn hển. Ngọc Anh thì đi từ tốn phía sau.

- Ủa ai đây? – Hân chỉ về phía Khánh.

- À! Anh ấy là vệ sĩ của Nhi. – Hân trả lời trong khi Khánh mặt vẫn lạnh tanh.

- Woa... bà có cả vệ sĩ nữa, vậy mà bấy lâu nay tôi không biết. – Hân mắt lấp lánh.

- Có cần dắt cả vệ sĩ theo không? Cô làm quá rồi đó? - Ngọc Anh lại nữa rồi, không hòa thuận với Nhi được.

- Kệ tôi. Có liên quan gì tới cô à?- Nhi cũng không chịu thua.

- Thôi...thôi.. Tại nhà Nhi muốn anh Khánh đi theo thôi, dù gì tụi mình cũng con gái không, có người con trai cũng tiện. – Vy giải thích hộ.

- Còn tôi nữa. Tôi sẽ giúp đỡ mấy bà hết mình -Tuần giờ tay xôn xáo.

- Kệ thằng cha đó đi. Cứ nằng nặc đòi đi cho được. – Nhi liếc Tuần bằng mắt này lửa.

- Thôi mà.... càng đông càng vui có gì đâu. Chúng ta khởi hành nào. – Vy đốc thúc.

Đám Nhi lên xe và xuất phát. Cuối cùng cũng đến, Một căn biệt thự uy nga lộng lẫy hiện ra, kế bên một bờ hồ đẹp tuyệt, cảnh quan thiết thanh bình, không khí thật mát mẻ. Nhưng đâu đó có sự kỳ lạ của căn biệt thự này đặc biệt là 5 cây trụ to lớn xung quanh biệt thự, nhìn như đang bày trận pháp. Xe ngừng lại, Nhi mở tung cửa xe chạy vụt ra.

ợe.... ợe..

Bao nhiêu thức ăn trong bụng Nhi trào hết ra ngoài.

- Sao vậy bà? – Vy chạy lại hỏi han.

- Không sao... Không sao... Tui hơi mệt xịu thôi.

- Ủa sao tự nhiên hôm nay lại say xe vậy? Mọi ngày bà đâu bị gì? Hay là..??

- À... ờ. Không phải đâu, chắc tại bà bắt tui thức sớm quá đó.

- Bà này còn giỡn nữa. Sao rồi? Có sao không?

- Không...không. - Mặt Nhi đã tỉnh táo ra. Tuần nhìn nhỏ đầy lo lắng. Nhưng anh vẫn có trêu.

- Đồ yếu đuối. Liu... liu.

- Ông giám....- Nhi nổi khùng, nhỏ rượt Tuần chạy vòng vòng, không mệt mỏi gì nữa. Mấy người còn lại nhìn cười ồ ồ, không khí thật vui làm sao.

- Đi thôi chúng ta vào nào – Vy dẫn đường.

Bước vào căn biệt thự thật hoành tráng, những chùm đèn pha lê sáng lấp lánh, ánh lên vẻ đẹp tìm ẩn của không gian nơi đây, có cảm giác như bước vào một cung điện lộng lẫy. Một điều đặc biệt ở đây là mọi thứ đều làm từ gỗ và không có bất kỳ mảnh kim loại nào (Trừ nhà bếp).

- Mọi người cứ tự nhiên.
- Woa đẹp quá... - Hân thật thích nơi này quá cô ngược cổ nhìn quanh ngôi nhà, lần đầu Hân được đến một nơi đẹp vậy.
- Chắc mọi người cũng mệt rồi. Để tui dẫn mọi người lên phòng.
- Ủa mà Nhi đâu rồi Vy? – Hân quay sang tìm Nhi thắc mắc hỏi.
- Hi.... Không cần lo đâu, lại chạy đi tìm đồ ăn rồi.

Vy dắt mọi người lên phòng

Cả bọn đi lên cây cầu thang dẫn lên tầng trên.

- Đây là phòng của 2 pà. – Vy chỉ cho Hân và Ngọc Anh, căn phòng rộng lớn gần cầu thang. Căn phòng tuyệt vời ánh lên màu vàng sáng của gỗ, mang chút hơi hướng cổ điển, nhưng thật sang trọng. Hân chạy te te vô bay lên giường..

- Woa.. êm quá đi. – Hân thấy thật thoải mái, đúng thật là thiên đường mà.
- Còn bên đây là phòng của hai người. – Vy chỉ căn phòng cạnh đó cho Tuấn và Khánh.
- Thôi mọi người cất đồ đi, rồi xuống ăn trưa.

Trong khi mọi người đang tắt bật xếp đồ ra thì Nhi đang hí ha hí hửng dưới bếp.

- Con đến rồi đó à! - Người phụ nữ đang lau dọn dưới bếp nhìn Nhi cười ấm áp.
- Cô ơi con nhớ cô quá. - Nhỏ chạy lại ôm thắm thiết.
- Thôi đi cô nịnh quá.
- Con nhớ cô thiệt mà! – Nhi nhìn cô mắt thành thật, người phụ nữ giả bộ không quan tâm, Nhi nhấn mạnh lại lần nữa. – Cô, con nhớ cô lắm...á.
- Biết rồi! Biết rồi. Nhớ đồ ăn chứ nhớ tui nổi gì. – Bà ấy đi lại túm lấy món bánh khoai khẩu chuẩn bị sẵn cho Nhi. – Đây, nhớ cái này chứ gì.
- Hi.... Nhi nhìn đĩa bánh mắt lấp lánh, nhưng nhỏ giả bộ làm nũng – Con nhớ cô thiệt mà. - Lấy cái bánh vừa ăn vừa múa tay múa chân nhún nhảy không ngừng. Rồi con quay qua nịnh – Bánh cô làm là ngon nhất trên đời luôn.
- Tôi biết rồi. Ăn từ từ thôi cô! Coi chừng nghẹn đó. - Người phụ nữ lo lắng khi Nhi đang ăn với tốc độ ánh sáng.
- Con biết rồi..- Miệng thì nói vậy chứ tay lấy liên tục không có thời gian nhàn rỗi luôn.

Nhỏ đang trong nết trần chiến đấu thì mọi người ủa xuống.

- Chào các cô, cậu. - Người phụ nữ lúc này cuối đầu, lễ phép.
- Giới thiệu với mọi người đây là cô Mai. Cô là đầu bếp cũng là người chăm sóc nơi này.
- Chúng con chào cô ạ. - Cả đám đồng thanh.
- Cô cậu đừng làm vậy. Tôi chỉ là bề tôi ở đây thôi.
- Cô à... Lại nữa rồi..- Nhi quay sang mặt xệ xuống, trách móc.

Cô Mai nhìn Nhi cười “Xin lỗi cô quên” rồi quay sang bạn Nhi đổi cách xưng hô.

- Thôi mấy đứa ngồi đi. Cô dọn thức ăn lên.
- Dạ cảm ơn cô.

Tuấn sắp lại Nhi nữa rồi, không rời được.

- Nhi ăn gì vậy? - Tuấn giả bộ bất chuyện.
- Ăn bánh... Không thấy hả gì? Mà còn hỏi? - Nhỏ đáp tỉnh vô cùng.

- Tui thấy rồi. Cho tui ăn với.
- Không cho. Của tui bộ.
- Cho miếng thôi!
- Không. Cho ông rồi lấy gì tui ăn.
- Một miếng thôi mà. - Giả bộ rầu rĩ - Uống công tử trước giờ tui hay mua bánh cho bà ăn, giờ xin miếng cũng không cho. Con người bà thiệt vô tình.
- Nè! – Nhi bầm bụng cho Tuấn một miếng mà tiết hùi hùi. – Một miếng thôi đó.
- Hi.... - Tuấn thừa cơ hội sơ hở lấy một miếng cho vào miệng, nhai nhóm nhép.
- Trời ơi bánh của tui. Trả lại đây tên đáng ghét nhà người. – Nhi moi cổ móc miệng lấy mấy cái bánh. Tuấn nuốt cái ực mặt nhỏ tiết nướ.
- Woa... Bánh ngon thiệt. - Tuấn giả bộ hà hề.

Không để sơ hở nữa, quyết tâm không để hao hụt si số nữa. Nhi ôm luôn đĩa bánh vào lòng. Phía ngoài Tuấn đang lâm le xâm lược.

- Hey...- Anh cẩn thận, nhanh chóng cướp bánh, nhưng rồi *bựt* - AAAAAA.... Tiếng la thất thanh vang vọng cả căn nhà. Nhi cắn chặt cái tay lấy bánh của nhỏ không chịu buông.
- O ừ ái ội ấy ánh ủa ui..(Cho chừa, giám lấy bánh của tui). - Vừa cắn ngón tay Tuấn vừa nói.
- Ui.... hít... hít.. Bà không có tình người. - Tuấn ôm tay còn in dấu răng của Nhi.
- Hừ...Ai biểu...- Nhỏ không thèm lo rồi.

Cô mai bước ra can.

- Cô đang là bánh đậu nữa kia, chắc sắp xong rồi.
- Bánh đậu...- Nhi bỏ đĩa bánh lại, rồi xông pha đi tìm bánh đậu. Đúng thiệt là có mới nói cũ.
- Mấy đứa ăn đi. – cô Mai dọn món cuối cùng ra bàn.
- Dạ. Cảm ơn cô. Mọi người ăn đi.
- Ăn thôi. Nhìn hấp dẫn quá. – Hân nhí nhố.

Tối đến, Nhi đang ngồi bất động ngoài sân, nhỏ cứ dăm dăm nhìn gì đó mặt thích thú.

- Nè. Bị khủng hã gì mà ngồi cời mình vậy? - Tuấn bước lại hai tay bỏ túi nhìn Nhi.
- Ông mới khủng thì có. Tui cười có lý do đằng hoàng nha. Nhìn đi. – Nhi chỉ về phía nhưng tán cây bên kia bờ hồ.
- Đâu cái gì? - Tuấn đưa mắt nhìn theo. Anh thấy điều làm nhi vui, nhưng chỉ mỉm cười rồi giả bộ ngu ngơ – Có thấy gì đâu. Tối ôm mà.
- Mở mắt to ra cha nội. Đom đóm đó thấy không.
- Ồ... Thấy rồi. Có gì đặc biệt. - Tuấn hỏi tỉnh bơ.
- Không thấy đẹp hả?
- Không. Bình thường mà.
- Vậy, đi chỗ khác chơi, đồ không biết thưởng thức. – Nhi giận sôi máu, thứ nhỏ thích thể cơ mà bảo bình thường.
- Hi..hi..Ừ... Rồi đẹp. Cho ngồi ngắm ké với.
- Đùng có dụ chị. Đi ra. - Mặt dù Nhi cố xua đuổi nhưng Tuấn vẫn lì người ngồi xuống.
- Woa.... Đẹp thật đó. Ngồi xuống vậy mới thấy đẹp. Nè! Sao bà thích đom đóm vậy hả?

- Tui không biết. Chỉ là chúng mang thứ ánh sáng kỳ diệu, đẹp thật đẹp. Tuy nhỏ bé nhưng mỗi con là một màu sắc riêng, và luôn luôn tỏ sáng mặt dù trời có tối tăm đi nữa. Thật đáng ngưỡng mộ.– Nhi trầm xuống, rồi bắt đầu phụng châu nhả ngọc.

- Ủm... - Tuấn mỉm cười, và nói khẽ thật khẽ chỉ đủ mình anh nghe. “Em cũng như vậy, ánh sáng của em đẹp thật đẹp, làm tôi chỉ có thể nhìn mỗi em thôi”.

- Ông mới nói gì hả??? –Bất chợt Nhi quay sang hỏi làm Tuấn cũng giật mình.

- À.. À.. không có gì? - Tuấn khua tay lia lịa.

- Mà nè! Ông.. ông quay lưng qua đây được không? – Nhi đang vui vẻ, bỗng gục mặt xuống, 2 tay níu chặt ghế đang ngồi.

- Sao? Có chuyện gì vậy?

- Không.. Không cần cũng được. – Nhi đang cố chịu, tay nhỏ bấu chặt vào ghế hơn, đầu nhỏ đang xoay vòng, không thẳng bằng nổi. Tuấn vẫn không phát hiện ra, nhưng anh vẫn quay lưng lại.

- Rồi nè? Bà định làm gì tui?

- Không làm gì hết. Yên lặng và ngồi im đi. - Vừa nói Nhi vừa tỏ ra một mối ngă đầu vào lưng Tuấn, cảm nhận hơi ấm từ lưng Tuấn giật mình.

- Bà... Bà làm gì vậy???

- Im lặng coi. Cho tui dựa chút.

- À... ừm...- Tuấn lấp bấp vì bất ngờ, quay lại nhìn Nhi thì nhỏ nhắm nghiền mắt rồi. - Nè bà ngủ hả? – Nhi không trả lời Tuấn nhìn nở nụ cười hạnh phúc trên môi “Chỉ cần em muốn, dù bao lâu tôi cũng để em tự vào”.

Tầm 5 phút, Nhi thấy mình ổn nhỏ ngồi thẳng dậy, Tuấn quay ngang hỏi.

- Dậy rồi đó hả? Trả tiền đây!

- Tiền gì??? – Nhi ngờ ngác hỏi.

- Tiền mướn lưng.

- Cái gì??? Cái lưng cứng còng của ông cho người ta không lấy, ai thêm mướn.

- Bà mới mướn để dựa đó.

- Không có nhé. Cung tự dân hiến cho chị còn gì – Nhi lật lọng dễ sợ, kêu người ta cho mượn lưng dựa, rồi giờ bảo người ta tự dân hiến.

- Bà...!

- Thôi tui vô nhà nghe. Dù sao cũng cảm ơn tấm lưng sắt đá của ông, chắc mai tui phải đi chụp sity não, coi có chấn thương không. Cảm ơn nhé! – Nhi vỗ vỗ vai Tuấn, rồi chạy vội vào nhà, đang ngại mà cố giấu đó.

“Thật là, em làm tôi không thể bình tĩnh được mà” Tuấn mỉm cười.

- Nè! Trả tiền mau, tính quyết hả? - Tuấn đi theo sau, cố trêu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngày đại hung đầu tiên

Sáng hôm sau

- Nhi ơi dậy thôi! – Vy đã chuẩn bị xong từ phòng tắm bước ra, cô lại bên giường thì giật mình Nhi đang toát mồ hôi nưôm nượp, mặt đầy đau đớn – Nhi. Không phải chứ? Hôm nay chỉ mới ngày đầu tiên thôi mà sao lại nặng như vậy?– Vy không khỏi lo lắng nhìn Nhi mồ hôi cứ tuông ra như nước. - Tuy mình biết trước chuyện này. Nhưng xem ra tệ hơn rồi – Vy nhớ lại chuyện mẹ Nhi nói với cô.

(Cuộc điện thoại từ mẹ Nhi gọi đến

- Chào con!
- Dạ. Con chào mẹ ạ. Mẹ gọi con có chuyện gì không ạ? – Vy luôn gọi như vậy vì 2 gia đình rất thân, mẹ Nhi xem cô như con trong nhà.
- À.. Mẹ điện nhắc 2 đứa. Cuối tuần này bố mẹ sẽ cho người đến đón.
- Dạ con biết rồi ạ.
- Ừm... Làm phiền con rồi. Năm nào cũng mất con chăm sóc nó giùm ta.
- Không sao đâu mà mẹ. Hai đứa con như chị em mà. Chăm sóc Nhi là điều con nên làm mà.
- Ừ... Ta cảm ơn con.
- Mà Thanh Vy à... Con phải nhớ là tuyệt đối không để Nhi bước ra khỏi kết giới của khu biệt thự.
- Dạ... Con nhớ rồi ạ.
- Còn chuyện này nữa. Bác Lâm phải nhập viện không tới đó được.
- Dạ.. Sao? Bác Lâm không sao chứ ạ?
- Con đừng lo bác cũng khỏe nhiều rồi.
- Dạ... Vậy thì mừng quá. Nhưng mà mẹ.. Không có bác ấy, con sợ một mình không chăm sóc tốt cho Nhi được.
- Con đừng lo mẹ sẽ nhờ cậu Khánh đi cùng 2 đứa.
- Dạ.... Vậy thì con đỡ lo rồi.. mẹ thiết chu đáo.
- Mà Vy à... chăm sóc Nhi thì chăm sóc nhưng cũng không được quên tự chăm sóc bản thân.
- Dạ.. Con biết rồi ạ.

Mỗi năm vào đúng ngày Linh Nhi bị bắt cóc 16 năm trước, năng lực hóa vàng của lại lớn mạnh và mất kiểm soát. Được sự chỉ dẫn của thần linh, gia đình Nhi đã mua khu đất với vị trí linh thiên và xây 5 cột mốc chắn giữ. Nơi đó chính là căn biệt thự bây giờ, đây là nơi kiểm hãm không để năng lực đó bị mất kiểm soát. Đó là lý do Nhi đang ở đây và không được phép ra khỏi nơi này cho đến hết ngày sinh nhật. Mọi người trong khu biệt thự đều biết và coi đó là những ngày đại hung của Linh Nhi, nhưng không một ai biết về lý do. Họ chỉ biết rằng Nhi sẽ phải chịu những đau đớn nhất định hay hơn mà bất ngờ vào những ngày này và điều đó là không thể đoán trước.)

- Này... bà làm gì ngồi thừ người ra vậy? – Nhi đã tỉnh dậy, giọng mệt mỏi.
- Bà thấy sao rồi? Hôm nay là ngày đầu tiên sau tui thấy nó nặng hơn trước vậy?
- À... không sao đâu. Tui thấy khỏe rồi mà.
- Nhi. Đừng nói dối tui. Bà bị vậy từ khi nào. - Mặt Vy lo lắng.
- Ừ thì... Hôm qua lúc vừa đến đây. – Nhi phải khai thật chứ nhỏ không có cách nào giấu Vy được.
- Sao bà không nói tui biết. Tui nghĩ lắm mà. Người không bao giờ say xe như bà mà hôm qua lại *ợc.. ợc*
- Hi... Không sao đâu mà.
- Còn cười nữa.
- Thôi tui không sao mà. Đi đánh răng đây. Còn ăn bánh của cô Mai nữa. – Nhi vọt dậy tinh thần, bay nhảy vèo vèo với hình ảnh mấy cái bánh ngon lành đang lấp lánh trong trí óc.

Sau bữa sáng.

- Mọi người đi nào! – Vy dẫn đầu, dắt mọi người tham quan xung quanh khu biệt thự.
- Ở đây rộng quá hà. Mát mẻ quá. – Hân đang tận hưởng khí trời đây mà.

- Mà mấy trụ cây đó là sao vậy? - Ngọc Anh tò mò đứng lại, chỉ về những cây cột nằm ở 5 góc xung quanh căn biệt thự, mọi người cũng nhìn theo, mặt ai cũng khó hiểu.

- À... Không có gì đâu. Đó chỉ là ranh giới của khu biệt thự này thôi. – Vy giải thích.

- Nè mấy bà nhìn ở đó kìa....- Hân hồ hởi la lên, rồi chạy lại chỗ khu vườn của căn biệt thự. - Woa... tuyệt thật đó. - Mọi người cũng đi theo.

- Ở đây... Tất cả đều do Nhi trồng hết đấy. – Vy đứng giữa khu vườn và giới thiệu.

- Thật sao không ngờ nha... Ủa Nhi đâu nữa rồi. – Hân khen rồi liếc qua Nhi, nhỏ mới đây đâu mất tiêu rồi.

“Nhớ tụi em quá” Nhi đang tung tăng khắp cả khu vườn, lại chỗ nào cũng như bị tự kỷ “Có nhớ chị không?... “Có nhớ chị không?... luyên thuyên mãi không ngớt, có nên nhốt nhỏ lại không.

- Nhớ. Em nhớ chị lắm. - Tuấn cầm chậu xương rồng nhỏ xúi che mặt rồi đứng trước Nhi, lắc lắc chậu xương rồng như kiểu cái chậu đang nói chuyện.

- Cái ông kia sao giám lấy cây của tui. – Nhi liếc đôi mắt đang sắc lạnh của nhìn qua Tuấn.

- A... Chị Nhi đáng sợ quá... - Tuấn vẫn cố trêu Nhi.

- Trả lại chỗ cũ mau. – Nhi rất quý mấy cái cây ở đây, héo một cây là nhỏ buồn cả ngày ấy chứ.

- Có... CÓ RẮN... - Ngọc Anh ở gần đó hốt hãi la lên, gương mặt sợ hãi từ từ lui lại. Mọi người nhìn về phía cô, cả bọn hết cả hồn khi nhìn thấy con rắn to đang đang co người vào thể thủ.

- Cẩn thận. - Tuấn bỏ chậu xương rồng xuống ngay lập tức, đẩy Nhi về phía sau.

Khánh giờ mới ra tay, anh đi về phía con rắn quan sát thật trọng. Dẫu biết gặp rắn là bỏ chạy cho rồi, nhưng chạy rồi nó bò đi nơi nào trong nhà thì càng nguy hiểm.

- Yên tâm đi rắn này không có độc đâu. – Khánh quan sát kỹ lưỡng rồi đứng dậy bình thản ra phán quyết.

Cả đám thờ phào nhẹ nhõm. Một cậu bé núp trong bụi cây gần đó, phúi phúi người chun ra.

- Hi hi... hết vui rồi.

- Là em... – Nhi và Vy la làng khi nhìn thấy cậu bé.

- Tiểu Mi lại đây. – Cậu bé ngồi xuống tỉnh bơ đưa tay cho con rắn quấn vào. Cả đám tròn mắt trước cảnh tượng thật oai hùng.

- Nhóc con, em được lắm giám hù chị. – Nhi nổi giận tính lại nhéo cho bỏ ghét nhưng không giám lại gần vì con rắn đang ở đó mà.

- Cậu nhóc là ai vậy Vy. – Hân quay sang Vy hỏi.

- Hi... Con của cô Mai á.

- Vậy con rắn của cậu nhóc đó nuôi à? - Ngọc Anh nhìn con rắn lom lom.

- Chắc vậy rồi.

- Làm tôi sợ hết hồn. - Ngọc Anh còn đang dè chừng con rắn.

Nhi đang nổi giận đùn đùn như không làm được gì kìa, khói bốc nghi ngút trên đầu nhỏ.

- Nhật Phong mau bỏ con rắn đó ra!

- Không... Ngon thì chị lại đây nè! Liu.. liu - Cậu vẽ lém lỉnh. – Không thì em lại chị hé? - Cậu giả bộ tiến từ bước từ bước một.

- Không... Đừng lại đây mà. – Nhi quay đầu bỏ chạy nấp sau Khánh. Vì anh đứng gần đó nhất mà. - Đừng có qua đây.... – Nhi cầu xin thảm thiết, nhỏ rất sợ rắn, mỗi lần thấy là chân nhắt không nổi rồi.

- Được rồi. Đừng đùa nữa. Cô ta sợ rồi. – Khánh thấy Nhi quéo hết rồi nên cũng can ngăn, nhỏ nín cái áo muốn rách luôn rồi.

- Hi... Tha cho chị đó. - Cậu thả con rắn vô hộp thủy tinh được cho là nhà của con rắn. - Vào đi tao chuẩn bị thức ăn cho mày rồi đó. – Con rắn thiết nghe lời bò te te vào.

- Thằng nhóc này... biết giỡn vậy nguy hiểm lắm không? - Giờ là lúc Nhi bộc phát con tức giận kìm nén. Đúng hơn là con thịnh nộ của quỹ dữ.

Bla...bla không hết, cậu nhóc cũng ngồi nghe vui vẻ. Còn mọi người đang nhăm nhăm một ít bánh với mớ trà chiều được chuẩn bị ở một cái bàn trong khu vườn, mọi thứ thật bình yên nếu không có mấy âm thanh bala.. bô lô từ Nhi.

Nhanh như chớp bóng tối đã lan dần, mọi người đang quay quần bên nhau, cười nói vui vẻ. Còn nhỏ Nhi đang rỗi rần, co rút một góc, chuyện gì xảy ra với nhỏ.

- Nhi ơi qua đây nè! Nó hiền khô hà. – Vy cầm con rắn lúc chiều quơ quơ.

- Đúng đó. đúng đó. Nó hiền lắm - Cả đám đang bu con rắn như bu thú cưng. Mới chiều còn sợ mà giờ vậy.

Khánh không nói gì từ lúc đến đây tới giờ, anh ta lúc nào cũng đứng ngoài nghiêm nghị.

- Nhi mau lên. – Vy nhìn con rắn rồi nhìn Nhi mặt hớn hờ.

- Không... Không đời nào. - Nhỏ cắn răng, nổi gai ốc khi nhìn con rắn đang quấn chặt vỏ tay Vy

Đang vui đùa, bỗng Ngọc Anh đưa tay ôm bụng, mặt nhăn nhó.

- Ngọc Anh. Bà không sao chứ?

- Không... Không sao. Tôi hơi đau hông chứ thôi. - Ngọc Anh gắng ngượng nhìn mặt đang rất đau.

- Thật không! Nhìn bà xanh xao lắm. Có sao không? – Hân bắt đầu lo lắng.

- À.. à...- Ngọc Anh không chịu nổi nữa ngã ra ghế.

- Ngọc Anh... Bà sao rồi?

- Cô Mai! Gọi cấp cứu giúp con. – Vy gọi lớn, mọi người đang rất hoang mang.

- Được. Tôi gọi ngay.- Di Mai chạy vội đi gọi điện thoại.

Một lúc sau, xe đã đến, Ngọc Anh đang trong cơn đau quần quai.

- Tôi đi đến bệnh viện bà ở nhà đi. Nhớ đừng đi đâu đó. – Vy lên xe đi cùng Hân, Tuấn đến bệnh viện.

- Ủnh, tôi biết rồi.

Chiếc xe chạy đi, Nhi vẫn không nguôi lo lắng, mặc dù muốn đi cùng nhưng không được phép rời khỏi đây mà. Nhỏ quay vào nhà lo lắng không yên.

- Cô đừng lo! Sẽ không sao đâu. Đã có Tuấn và Vy đi rồi.

- Tôi biết. Nhưng tôi không thể không lo, đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì.

- Cô ngủ đi! cũng khuya rồi. Tôi sẽ gọi cô nếu họ gọi về.

Nhỏ không trả lời ngồi im thin thít.

- Này! Cô có đang nghe không đó? – Khánh đang ngồi phía ghế đối diện, cộc cằn hỏi.

- C.. có... nh.. ư..ng mà... - Nhỏ không nói được nên lời.

- Chuyện gì vậy? – Khánh không hiểu chuyện gì, chỉ thấy nhỏ nhìn chằm chằm xuống chân, rồi rung rung nước mắt.

- R...r.. rã.. rã.. - Nhi gắng hết sức nói ra. Thật sự nhỏ muốn chạy lắm nhưng cơ thể nhỏ đông cứng rồi, chân không nhấc nổi.

Khánh cũng hết hồn nhưng rồi anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy con rắn Tiểu Mi, đang quấn vào chân Nhi, anh nhẹ nhàng cúi người lấy con rắn rồi bỏ vào nhà của nó. Nhỏ Nhi vẫn ngồi cứng người.

- Xong rồi. Tôi đã nhốt nó lại. Cô đi ngủ một chút đi! – Khánh tiến lại đứng trước chỗ Nhi đang ngồi gục mặt. Anh giật mình hoảng hốt khi thấy nhỏ Nhi đang thả người rơi tự do. – Này cô không sao chứ? – Anh vội đỡ như mất Nhi đã nhắm nghiền rồi. – Này cô làm sao vậy?

Khánh lấy nhẹ Nhi nhưng nhỏ vẫn không trả lời, tình trạng y như lúc sáng người đầy mồ hôi. Di Mai nghe giọng hoảng hốt của Khánh thì chạy ra.

- Có chuyện gì vậy?

- Này. Cô sao vậy? – Khánh vừa để Nhi nằm ra ghế vừa cố gọi.

- Cậu đừng lo. Cứ để con bé nghỉ ngơi đi. Nó sẽ sớm tỉnh lại thôi.– Di Mai nhìn Nhi rồi thản nhiên nói, di đã quá quen với tình trạng của Nhi, chỉ có thể nhìn không thể giúp được gì.

- Cô ta bị sao vậy ạ? – Khánh thấy thái độ của di Mai nên cũng bất ngờ.

- Chắc cậu có điều không biết. Đây là chuyện bình thường với con bé vào những ngày đại hung này thôi.

- Sao ạ? Bình thường?

Cô Mai kể những gì cô biết về ngày đại hung của Nhi.

-Chuyện là vậy đó. Nên cậu đừng quá lo! Tôi đi chuẩn bị ít đồ cho con bé. Lúc tỉnh lại chắc con bé sẽ mệt lắm. - Di Mai lại hui vào bếp.

Khánh sau khi nghe về chuyện Linh Nhi anh đến bên Nhi và ngồi cạnh cô. Anh đưa tay gạt đi giọt nước mắt còn vрон trên hàng mi, rồi hạ bàn tay ấm nóng ấy lên gương mặt đầm mồ hôi của nhỏ, nhẹ nhàng nâng lấy đôi bờ má, đôi mắt anh thật dịu dàng. “ Cô mau khỏe lại đi! Tôi không muốn nhìn cô thế này”. Những giây phút đó chỉ xuất hiện trong chốc lát, Khánh đã giật mình khi biết mình vừa hành động như vậy, anh vừa không kiểm soát được con tim “Mình không được như thế, mình không thể”. Anh rút lại bàn tay, cởi chiếc áo khoác choàng lên người Nhi, mặt lạnh lại rồi ngồi xuống một cái ghế gần chỗ Nhi.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua không có tin gì ở bệnh viện, Nhi đang dần tỉnh lại, nhỏ từ từ mở mắt. Mặt Nhi nhìn thật mệt mỏi, xanh xao nhưng nhỏ đang nhìn Khánh mỉm cười “Đẹp thật! Đã lâu vậy rồi mình mới được nhìn như thế này”. Mọi ngày Nhi chỉ nhắm mắt nhìn thoáng qua, nhỏ sợ ánh mắt từ Khánh, sợ con tim nhảy ra ngoài, với nhỏ đây thật là dịp hiếm có. Đang mãi mê ngắm thì điện thoại vang lên.

Reng... Reng

Khánh mở mắt ra nhỏ hết hồn nhắm mắt lại. Khánh chưa phát hiện Nhi tỉnh rồi, nhỏ giả bộ giống thật. Anh đứng dậy lại gần Nhi kéo chiếc áo khoác choàng cẩn thận cho Nhi rồi đi nhấc máy. Trong khi Nhi nằm im thín thút “ Tim mình” hơi ảm từ Khánh làm tim nhỏ đập loạn xạ. Giờ mà mở mắt ra là xong đời con tim bé nhỏ của Nhi.

Cuộc điện thoại từ bệnh viện là của Vy.

- Alo.

- Anh Khánh hả?

- Vâng! Là tôi đây.

- Nhờ anh chuyển lời giúp đến di Mai và Linh Nhi là Ngọc Anh đã khỏe rồi. Nhưng chắc sáng mai tôi với họ mới về được.

- Được. tui biết rồi.

Phía đằng này, nhỏ Nhi đang cố định thần, mắt mở to chớp chớp nhìn lên trần nhà, tay nhỏ ôm tim sợ nó nhảy ra ngoài. Không hay biết Khánh đã đứng đó từ bao giờ.

- Cô tỉnh rồi à? Đã thấy khỏe hơn chưa?

- À... à tôi khỏe rồi. - Nhỏ ngồi bật dậy vì hết hồn, Khánh đang nhìn chăm chăm nhỏ.

- Đúng rồi. Vy vừa gọi báo là Ngọc Anh không sao. Cô đừng lo!

- Vậy thì mừng quá.

Di mai nghe tiếng Nhi, thì bụng khây đồ ăn ra mỉm cười.

- Nào ăn chút gì đi. Chắc là mệt lắm.

- Hi.... con không sao cô đừng lo – Nhi cố cười mặt dù mặt nhỏ đang tái nhợt ra.

- Được rồi ăn đi. – Di Mai đặt phần đồ ăn lên bàn.

- Dạ! – Nhỏ ăn có chút xiu. – Con no rồi. Cảm ơn cô.

- Gắng ăn thêm tí nữa đi con. – Di Mai nhìn nhỏ xót xa, di rất thương Nhi.

- Cô nên ăn một ít nữa đi. – Khánh cũng lo lắng vì đây là lần đầu Nhi chê đồ ăn.

Thấy mọi người lo cho mình, Nhi muốn ăn thêm lắm nhưng thật sự nhỏ chẳng thể nào ăn nổi.

- Con không sao đâu. Giờ con lên phòng nghỉ. Cô cũng ngủ sớm đi. – Nhi đứng dậy gắng gượng lên phòng nhưng nhỏ hơi đuối sức.

- Vậy thôi cũng được. Để cô dìu con lên!

- Cô đi nghỉ sớm đi. Để con làm được rồi. – Khánh nhìn cái vẻ yếu ớt của Nhi mà đi lên được phòng chắc tới sáng. Anh bế nhỏ gọn trên tay lên phòng là nhanh nhất.

- Được rồi. Nhờ cậu vậy!

Khánh bế Nhi đi lên lầu, nhỏ chẳng vùng vẫy gì nổi nữa, nằm trong vòng tay nhỏ thăm ao ước nhưng Nhi chẳng cảm nhận được gì chỉ thấy người mệt mỏi thôi. Chưa đi đến nơi nhỏ đã ngủ mất rồi. Khánh đặt Nhi lên giường. Không gian về đêm thật tĩnh lặng, chút gió nhẹ nhẹ là cây xào xạc, Khánh đứng nhìn Nhi thật lâu, rồi đặt lên trán nhỏ một nụ hôn và ghé vào tai những lời âu yếm “Tôi ra lệnh cho em, hãy mau chóng khỏe lại”.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đại nạn

Ngày hôm sau.

Vy từ bệnh viện về nghe di Mai nói Nhi vừa ngất hôm qua nên nhỏ vội chạy lên phòng. Nhi vẫn còn nằm trong chăn và chìm sâu trong giấc ngủ.

- Nè! Dậy đi. Tui về rồi nè! - vừa lay Nhi vừa mỉm cười.

- Hi... – Nhi mở mắt ra nở nụ cười tươi rồi với Vy.

- Bà thấy sao rồi?

- Tui khỏe rồi... Mà Ngọc Anh bị sao vậy?

- Ngọc Anh bị đau ruột cấp tính.. Nhưng không sao rồi.

- Nhớ bà quá... Đêm qua tui ngủ có mình buồn lắm á! - Nhỏ ôm Vy nũng nịu.

- Được rồi chuẩn bị đi rồi xuống ăn sáng.

- Ừm.. Hi...- Nhi tóc chăn bay ra.

- Ủa gì đây Nhi? – Vy cầm chiếc khăn tay trên giường Nhi.

- Há? Cái gì? - Nhỏ đang bay thì đáp xuống. - Ủa cái khăn đó của ai vậy?

- Tui hỏi bà mới đúng chứ! Trên giường của bà mà.

- Ủa của ai ta? – Nhi lục tung ký ức tìm kiếm – A... Của Anh Khánh.

- Vậy sao ở đây? Hay là 2 người...?

- Không, không có. Hôm qua anh ta đỡ tui lên phòng, chắc là đánh rơi lúc đó.

- Thật không.

- Thật. Để lát tui trả lại. - Dứt lời nhỏ phi thẳng vào nhà vệ sinh không nói thêm gì nữa.

Đã chiều rồi mà Nhi chưa định trả chiếc khăn, nhỏ muốn ôm luôn quá. Đang ngồi đấu tranh tư tưởng “Trả, không trả, trả, không trả...” Thì mọi người ập ra, nhỏ muốn đứng tim gần ngay lập tức, làm mặt “tĩnh queo”.

- Đi bơi thôi nào? - Tuấn hí hửng với chiếc quần đùi để lộ thân hình rắn chắc, trắng nõn.

- Nhi ra bờ hồ tắm không? – Hân kéo tay Nhi lắc lắc.
- Cũng được. Nhưng mà Ngọc Anh cô đã khỏe chưa đó.
- Tôi không sao. Không cần quan tâm đâu. – 2 người vẫn không thôi khắc khải.
- Hi... Vậy...mọi người đi trước đi lát tui xuống.- Rồi liếc mắt nhìn Tuấn – Ông mặc cái gì thế kia.
- Thấy sao? Đẹp không body chuẩn nhé. - Tuấn gồng người mấy cơ bắp giật giật.
- Ừ đẹp...- Tuấn khoái chí cười hả hê, rồi nhí phẩn cho câu đứng hình. - Đẹp thấy ghê. Ha.. ha...
- Tui tui đi trước. Bà chuẩn bị xong rồi xuống nha. – Cả đám tung tăng đi không quên lôi cái xác không hồn của Tuấn theo cùng.
- Ừm.

Cả bọn hí ha hí hửng chạy đi, Nhi cũng vào chuẩn bị. Vừa hí hửng chạy đi thì tông phải Khánh. Cả 2 bốn mắt nhìn nhau, Khánh đứng hình nhìn Nhi không chớp mắt, hôm nay cô khác mọi ngày cô xỏa tóc, mái tóc ổng mượt đang bông bênh trước gió, nhìn thật đẹp và dịu dàng. Đây cũng là lần đầu Khánh thấy mái tóc này vì lúc nào Nhi cũng cột lên cả.

- Cho tôi xin lỗi
- À... ờ.. Hôm nay tóc của cô... – Khánh ngẩn nhìn mái tóc rồi buột miệng.
- Há? Sao? Tóc tôi làm sao?- Mặt Nhi đơ ra khó hiểu.
- Hôm nay cô không buộc à?
- À... à.. Mọi người rủ ra bờ hồ tắm nên tôi xỏa luôn cho thoải mái. Bộ kỳ lắm hả?
- À... không .không có. Tôi thấy lạ nên hỏi thôi.
- Mà anh không định đi cùng hả?
- Không. cô đi đi.
- Sao vậy?
- Tôi đến đây với trách nhiệm bảo vệ cô. Chứ không đến để chơi. - Mặt đầy nghiêm túc.
- Anh có cần căng vậy không. Tôi cho phép nên đi thôi.

Nhi kéo Khánh đi te te, không cần nghe thêm lời nào hết. Tới nơi mọi người đang giỡn ầm ầm nước bắn tung tóe.

- Nhi mau xuống đây mát lắm nè. – Vy vẫy gọi.
- Ừm.. tui tới liền. – Nhi quay sang Khánh – Anh cùng xuống nha. À... Quên nữa cái khăn....- Nhi quyết định trả cái khăn, nhỏ lấy trong túi ra đưa cho Khánh. - Trả anh nè. Sáng giờ tui quên. Cảm ơn anh. - Không muốn trả thì có chứ quên gì. Nhỏ vừa dứt lời, chưa kịp đưa chiếc khăn ra thì đằng xa tiếng một đứa bé hô to
- CỨU VỚI! CỨU VỚI. – Nhi quay phắt người đi, mới phát hiện một đứa bé đang đuối nước ở giữa con hồ. Cô chạy như tên bay rồi phóng ồm xuống nước.
- Chuyện gì vậy Nhi? – Cả bọn nhìn theo Nhi.

khi phát hiện vấn đề Tuấn cũng hót hải bơi theo. Sau một lúc Nhi cũng giữ được cậu bé, mặt dù hơi khó khăn vì cậu đang rất hoản loạn.

- An toàn rồi! Không sao đâu. – Nhi trấn tĩnh, cậu bé là Nhật Phong con trai của dì Mai.

Tuấn bơi lại chỗ Nhi.

- Bà ổn chứ?
- Ừm...

Tuấn đỡ lấy cậu bé rồi bơi vào. Nhi cũng bơi theo sau, nhưng rồi chuyện không lành lại đến Nhi thấy mọi thứ tối dần, cô không cử động nổi nữa, mất nhòe đi, cố hết sức đưa bàn tay với lấy Tuấn nhưng không thể được. Mắt Nhi tối sầm lại "Khó thở quá" cô chìm dần, chìm dần.

Phía trong bờ.

- Vy. Nhi đâu rồi – Giọng Hân đầy lo lắng khi phát hiện sự mất tích của Nhi.

- Đúng đó Nhi đâu rồi.- Ngọc Anh cũng giật mình.

Vy mở tròn mắt, tim cô muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Nhi. Không xong rồi, kết giới - Cô đưa mắt tìm, từng giọt nước mắt tuông trao nơi khóe mắt, khi phát hiện rằng Nhi đã ra khỏi ranh giới khu biệt thự từ khi nào. Cô gào lên trong lo lắng.

– NHI.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cái giá phải trả

giữa dòng nước lạnh như tờ, Nhi đang ở đâu trong cái hồ rộng mênh mông này, tia hi vọng ánh sáng nhỏ nhoi hiện ra trong dòng nước "chiếc khăn". Trong lúc nửa mê nửa tỉnh Nhi cảm nhận được một vòng tay ôm lấy mình. Cảm giác thật quen thuộc, gần gũi và thoáng thấy hình bóng của Khánh, Nhi không thể làm gì, rồi mọi thứ tối sầm đi.

- Mau tỉnh lại đi! Bà mau tỉnh lại đi. – Nhưng thân hình Nhi như buông thả chẳng có chút cử động nào “Em mau tỉnh lại đi, tôi không cho phép em ngủ như vậy đâu?”.

Vy không đứng nổi nữa cô khụy xuống,2 dòng nước mắt ứa ra không ngừng.

- NHI! Tỉnh lại đi mà.

- Cậu bình tĩnh lại đi! làm vậy cũng không có ích gì đâu.

Anh đẩy Tuấn ra và tiến hành sơ cứu ngay lập tức, cuối cùng Nhi cũng ọc mớ nước vừa uống dưới sông ra ngoài.

- Thật may quá bà không sao rồi!

- Nè... nè.. Ông làm cái gì vậy? Buông ra coi – Nhi từ từ hé ra, giờ thì mới phát hiện đang nằm gọn trong lòng Tuấn, nhỏ muốn đánh đá với Tuấn như mọi ngày nhưng chẳng còn chút sức lực nào. Giọng nhỏ thật yếu làm sao.

- Tui lo lắm đó! - Tuấn không nghe còn ôm nhỏ chặt hơn. Nước mắt anh cũng rơi là chả.

Nhi thấy Anh đau lòng vậy, nhỏ chẳng biết làm gì, nhỏ gắng gượng dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy tay Tuấn đặt lên đầu, như mỗi lần muốn xin bánh.

- Tôi không sao. Thật đấy! - Nở nụ cười an ủi rồi lịm đi.

Cả đám lại một phen lo lắng.

- Mau đưa Nhi vào nhà, nhanh lên! – Vy nói trong gấp gáp.

Tuấn bế Nhi xong thẳng vào nhà, Vy mở cửa một căn phòng bí mật. Một căn phòng thật kì lạ, cách bày trí của phòng như một nơi tâm linh, dưới sàn là một đa giác có 5 góc. Nhi đặt vào trung tâm của đa giác đó.

- Chúng ta ra ngoài thôi.

- Có chuyện gì vậy? Sao phải làm thế này?

- Mau ra ngoài thôi!

Cánh cửa căn phòng đóng lại, một âm thanh đau lòng cất lên, âm thanh xé nát con tim của người nghe thấy, âm thanh của đau đớn tột cùng.

- Có chuyện gì xảy ra bên trong đó vậy? Mau mở cửa ra đi!

Vy ngồi bệt xuống, nhỏ không nói gì, nước mắt tuông không ngớt.

- Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Tất cả là tại tôi.

Bên trong Nhi càng đau đớn bấy nhiêu thì ngoài đây Vy càng gào khóc bấy nhiêu.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? – Hân và Ngọc Anh đến bên Vy.

Nhỏ chần thê kể điều gì, hai hàng nước mắt cứ tuông ra.

- Tôi xin lỗi... Xin lỗi.

Cả đám chẳng biết xảy ra chuyện gì, nhưng có vẻ tình hình rất nghiêm trọng. Trời đã tối rồi, căn phòng mà Nhi đang ở đó cũng lạng như tờ. Vy từ từ mở cửa phòng ra, cô chẳng giám nhìn vì nhỏ biết rằng điều gì đang xảy ra với Nhi.

- Thật ra là có chuyện gì vậy? - Tuấn nhìn Nhi mà không khỏi xót xa. Nhỏ như người vừa bước về từ địa ngục.

Tại phòng Nhi, nhỏ đang tiếp tục hô mê, con mê đưa nhỏ về quá khứ đau thương 16 năm trước, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, miệng không ngừng thốt lên trong sợ hãi “Cứu con, con sợ.. Sợ quá..”. Vy nhìn Nhi mà tự trách mình.

- Tôi xin lỗi. Tại tôi không tốt, tôi chăm sóc bà tốt hơn thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

- Bà có thể nói cho tui biết có chuyện gì không? – Hân lên tiếng.

- Ừm... tôi xin lỗi đã làm cho mọi người lo lắng. Thật ra chuyện là thế này...- Vy kể về vụ việc của 5 năm về trước.

(Thật ra chuyện này đã từng xảy ra một lần khi Nhi 16 tuổi. Cô và Nhi cùng về đây mỗi năm. Năm đó, do Vy ham chơi mà chạy ra khỏi ranh giới khu biệt thự, nhỏ leo lên cây và không cẩn thận sắp ngã, Nhi đã băng ra và đỡ nhỏ. Cuối cùng, chuyện xảy ra y như lúc chiều. Vy không rõ lý do nhưng nhỏ đã quyết tâm rằng không để Nhi rơi vào tình trạng tương tự)

- Thôi. Đừng buồn không phải lỗi của bà đâu. – Hân đặt tay lên vai Vy.

- Nếu tôi chú ý hơn thì... – Vy lại khóc.

- Đi thôi bà nghỉ ngơi chút đi. Để bọn này chăm sóc Nhi cho. – Hân và Ngọc Anh đỡ Vy vì nhìn cô cũng mệt mỏi người rồi.

- Nhưng mà...

- Yên tâm nghỉ ngơi đi tui này lo được.

Tuấn đã chăm sóc Nhi cả đêm đến lúc mệt mỏi và thiếp đi, bàn tay anh vẫn nắm chặt tay cô.

- Tôi sẽ không trốn tránh nữa, từ nay tôi sẽ đường đường chính chính bảo vệ em.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Khởi đầu

Những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời, con gió nhẹ nhẹ trong khí trời se lạnh. Một chàng trai đang ôm chặt cô gái vào lòng.

- Xin em hãy để tôi bảo vệ em.

Bỗng Không gian có chút thay đổi, mọi thứ quay vòng rồi tối đen chàng trai biến mất, thay vào đó là khuôn mặt đáng sợ của người đàn ông bậm trợ, những tiếng cười ròn rọt phát ra từ khắp phía.

- Mày đây rồi! Nhóc con tính chạy đi đâu?

Giọng nói thật đáng sợ, như tiếng gầm vang của quỷ dữ, những con sói đang khao khát miếng mồi ngon.

- Đừng mà! Đừng lại gần tôi.

- chuyện gì vậy Nhi? Dậy đi! dậy đi mà!

Thì ra Nhi đang gặp ác mộng nhỏ giật mình mở mắt, trán ướt đầm mồ hôi.

- Sao vậy? Lại gặp ác mộng à?

- À.. không sao tui không sao đâu. Đừng lo!

- Được rồi mau chuẩn bị đi! Tuấn đang đợi bà dưới nhà đó.

- Gì chứ? Máy giờ rồi?

- 9 giờ.

- Hà sao bà không gọi tui dậy.

- Tui có gọi bà cũng có thêm thức đâu.

- A... Chết rồi....

Nhi phóng vèo đi chuẩn bị. Nhỏ lật đật mang balo chạy xuống nhà.

- Xin lỗi tôi ngủ quên.

- Không sao từ từ thôi! Tôi đợi được mà. - Chàng mỹ nam đang ngồi trên ghế sofa đậm chất công tử.

- Xong rồi! Hôm nay ông định dẫn tui đi đâu.

- Về ra mắt nhà tôi. - Anh nhìn nhỏ mặt mỉm cười.

- Cái... Cái gì???

- Thì Em đã đồng ý làm bạn gái tôi nên tôi phải dắt em về ra mắt. Không phải em đã quên đó chứ?

- Ừ...thì nhớ. Nhưng mà... Tôi mới đồng ý cái đẹp đây. Ông làm vậy có gấp quá không? - Nhi có tìm cách tránh né.

- Ừ... Cũng đúng!... Liệu có gấp quá không ta????? - Ông cũng biết ý, nên giả bộ hòa theo giả vờ suy nghĩ.

- Gấp quá rồi đó! Nên dừng đi nữa! - Thấy sơ hở, nhỏ tấn công liền, nhưng không qua nổi hàng hậu vệ rồi.

- Không đâu... Đi thôi. - Tuấn đứng dậy bước lại gần Nhi nắm tay nhỏ kéo đi.

- Hà... Đừng mà.. Tôi không muốn đi... Làm ơn thả tui ra. - Nhi kêu la thật thảm thiết làm sao.

Ông bỗng đứng lại quay người nhìn nhỏ một tay cho vào túi còn tay còn lại...

* Bốc..* Một cái búa vào trán.

- Ngốc! Tôi chỉ đùa thôi.

- Gì chứ?? Sao ông giỡm??

- Tôi đã bảo rồi! Em định "ông" với "tôi" đến khi nào.

- Không thích... Không quen. - Nhi giả bộ giận, quay mặt đi.

- Cái mặt đó là sao? Giận à?

- Không hề!!!

- Không thể nói nổi em mà. Đi thôi!

- Không đi.

- Thật vậy sao??? Nghe nói có chỗ này đồ ăn ngon lắm, tôi định dắt em đi mà đã vậy thì thôi, tôi chỉ còn cách đi một mình.

- Thật sao??? Ở đâu? Ở đâu? Đi nhanh thôi.

- Không phải không đi sao?

- Đầu có đau. Đi mà đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

#Sáng hôm sau#

Hắn quơ vớ chiếc điện thoại đang reo liên hồi.

- Alo...- Bắt máy giọng đầy mệt mỏi.

- Thần Phong! Hôm nay cậu không đến công ty có phải vẫn chưa khỏe không?

- Umh... Tớ vẫn thấy đầu óc không tỉnh táo lắm.

- Cậu ổn chứ? Có cần tớ đến đó không?

- Không cần đâu... Tớ ổn mà.

- Vậy cậu nghỉ ngơi đi! tớ sẽ lo việc ở công ty giúp cậu.

- Uk.. cảm ơn cậu.

Hắn tắt máy, gác tay lên trán thờ dài.

- Haizz.... Đầu óc mình bị sao thế này?

Rồi hắn chợt nhớ ra chuyện tối qua, cầm điện thoại lên lướt lướt tìm tin nhắn kỳ lạ mà hắn nhìn thấy.

- Không có. Vậy tối qua đúng là mình gặp ảo giác rồi. Haizzzz.... Sao mình lại có thể tưởng tượng ra cô ta chứ còn tìm đâu ra cái tên Tinh Nhi nữa.

ịch... Một vật thể lạ từ đâu rơi xuống giường nằm ngay cạnh hắn, sợ cứng người hắn cố liếc mắt sang. Một mái tóc đen bóng mượt....

- Cái... cái... quái gì đây? - Hắn bật dậy chạy bán sống bán chết ra cửa.

Chạy được nửa đường hắn dừng lại và bình tĩnh hơn khi hắn phát hiện người quen.

- Là... là cô ta????? Tại sao cô ta lại xuất hiện nữa vậy?

Câu nói của Thiên Băng tối qua hiện về trong đầu hắn “Ta là Thần, là Thần”.

- Không lẽ cô ta là Thần thật sao? - Mang một mớ tò mò hắn tiến từng bước chậm rãi về phía Thiên Băng.

Nhè nhẹ lại sát mép giường rồi cúi nhìn Thiên Băng thật kỹ. Bất chợt một cánh tay kéo hắn, quật ra giường rồi khổng chế.

- Ngươi_muốn_làm_gì? - 2 cánh tay chống xuống hai bên mặt hắn, Thiên Băng nhìn hắn đậm đậm.

- Tôi... Tôi không làm gì cả. Chỉ muốn xem rốt cuộc cô là cái gì?

- Ta nhắc lại lần cuối. Ta là Thần. - Ghé sát mặt.

- Tôi không tin. Trên đời này làm gì có Thần chứ.

- Thật sao? Ta sẽ chứng minh cho ngươi là có. - Ánh sáng lóe lên bao quanh Thiên Băng tóc nhỏ lại dài ra, mắt lại chuyển sang màu đỏ rục rục kèm bộ trang phục cổ trang. Chính nó dạng tiên thể của nhỏ.

Tên Thần Phong nhìn không chớp mắt hắn lạng người “Là cô ấy, cô gái lần trước xuất hiện mờ mờ ảo ảo khi hắn ngất xỉu”.

- Sao nào? Ta không lừa ngươi chứ?

- Uk.. thì... Nhưng tại sao cô lại đến đây? Mục đích của cô là gì?

- Ta chỉ đến để thực hiện nhiệm vụ.
 - Nhiệm vụ?
 - Đúng. Đó chính là giúp đỡ người.
 - Giúp tôi? Tôi đâu có việc gì cần cô giúp?
 - Con người ngây thơ. Người có biết cái mạng của người giữ được là nhờ linh đan của ta không? Nếu không phải tình thế ép buộc ta không thêm quan tâm đến loại người như người.
 - Cô đang nói chuyện gì mà nghe khó hiểu vậy? Linh đan rồi nhiệm vụ?
 - Người không cần biết nhiều? Chỉ cần biết ta sẽ giúp người lấy lại những ký ức mà người đã mất. Giờ thì đừng tùy tiện gọi tên ta nữa. - Biến mất trong tích tắc.
- “Ký ức mình đã quên sau”, trong đầu hần bỗng ủa về những hình ảnh mờ nhạt không rõ ràng, nhưng nó làm tim hần đau lòng hần quặn thắt.
- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Mình đã quên điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

#Sáng hôm sau#

Hần quơ vội chiếc điện thoại đang reo liên hồi.

- Alo...- Bắt máy giọng đầy mệt mỏi.
- Thần Phong! Hôm nay cậu không đến công ty có phải vẫn chưa khỏe không?
- Umh... Tớ vẫn thấy đầu óc không tỉnh táo lắm.
- Cậu ổn chứ? Có cần tớ đến đó không?
- Không cần đâu... Tớ ổn mà.
- Vậy cậu nghỉ ngơi đi! tớ sẽ lo việc ở công ty giúp cậu.
- Uk.. cảm ơn cậu.

Hần tắt máy, gác tay lên trán thờ dài.

- Haizz..... Đầu óc mình bị sao thế này?

Rồi hần chợt nhớ ra chuyện tối qua, cầm điện thoại lên lướt lướt tìm tin nhắn kỳ lạ mà hần nhìn thấy.

- Không có. Vậy tối qua đúng là mình gặp ảo giác rồi. Haizzzz... Sao mình lại có thể tưởng tượng ra cô ta chứ còn tìm đâu ra cái tên Tinh Nhi nữa.
- *ịch...* Một vật thể lạ từ đâu rơi xuống giường nằm ngay cạnh hần, sợ cứng người hần cố liếc mắt sang. Một mái tóc đen bóng mượt....
- Cái... cái... quái gì đây? - Hần bật dậy chạy bán sống bán chết ra cửa.

Chạy được nửa đường hần dừng lại và bình tĩnh hơn khi hần phát hiện người quen.

- Là... là cô ta????? Tại sao cô ta lại xuất hiện nữa vậy?

Câu nói của Thiên Băng tối qua hiện về trong đầu hần “Ta là Thần, là Thần”.

- Không lẽ cô ta là Thần thật sao? - Mang một mớ tò mò hần tiến từng bước chậm rãi về phía Thiên Băng.

Nhè nhẹ lại sát mép giường rồi cúi nhìn Thiên Băng thật kỹ. Bất chợt một cánh tay kéo hắn, quật ra giường rồi khổng chế.

- Ngươi_muốn_làm_gì? – 2 cánh tay chống xuống hai bên mặt hắn, Thiên Băng nhìn hắn đậm đậm.

- Tôi... Tôi không làm gì cả. Chỉ muốn xem rốt cuộc cô là cái gì?

- Ta nhắc lại lần cuối. Ta là Thần. – Ghế sát mặt.

- Tôi không tin. Trên đời này làm gì có Thần chứ.

- Thật sao? Ta sẽ chứng minh cho ngươi là có. – Ánh sáng lóe lên bao quanh Thiên Băng tóc nhỏ lại dài ra, mắt lại chuyển sang màu đỏ rục rục kèm bộ trang phục cổ trang. Chính nó dạng tiên thể của nhỏ.

Tên Thần Phong nhìn không chớp mắt hắn lặng người “Là cô ấy, cô gái lần trước xuất hiện mờ mờ ảo ảo khi hắn ngất xỉu”.

- Sao nào? Ta không lừa ngươi chứ?

- Ukk... thì... Nhưng tại sao cô lại đến đây? Mục đích của cô là gì?

- Ta chỉ đến để thực hiện nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ?

- Đúng. Đó chính là giúp đỡ ngươi.

- Giúp tôi? Tôi đâu có việc gì cần cô giúp?

- Con người ngây thơ. Ngươi có biết cái mạng của ngươi giữ được là nhờ linh đan của ta không? Nếu không phải tình thế ép buộc ta không thèm quan tâm đến loại người như ngươi.

- Cô đang nói chuyện gì mà nghe khó hiểu vậy? Linh đan rồi nhiệm vụ?

- Ngươi không cần biết nhiều? Chỉ cần biết ta sẽ giúp ngươi lấy lại những ký ức mà ngươi đã mất. Giờ thì đừng tùy tiện gọi tên ta nữa. - Biến mất trong tích tắc.

“Ký ức mình đã quên sau”, trong đầu hắn bỗng ủa về những hình ảnh mờ nhạt không rõ ràng, nhưng nó làm tim hắn đau lòng hắn quặn thắt.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Mình đã quên điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đời trai

Do Thần phong có nửa viên linh đan trong người nên ác quỷ thường tìm đến hắn, và nửa viên linh đan đó cũng tạo nên thần giao cách cảm một chiều với Thiên Băng (khi hắn xảy ra chuyện Thiên Băng sẽ cảm nhận được, ngược lại hắn thì không)"

----- Bắt đầu-----

#Tôi đến#

Thần Phong lái xe ra ngoài, hắn dừng chân tại spa để massage thư giãn. Trần trường như nhộng nằm trên giường hắn được đắp một chiếc khăn che những chỗ cần che, tính ra body của hắn cũng không đến nỗi nào. Mãi nhắm mắt thư giãn hắn không hề phát hiện điều gì xảy ra xung quanh. Những con mắt đỏ rục, sáng chói đang bao quanh hắn. Đến khi hắn cảm thấy cơ thể không còn sức, mắt không mở lên thì hắn mới nhận ra điều này nhưng chẳng thể làm gì hắn nằm im chịu trận.

- Các ngươi cũng to gan thật dám xuất hiện tại nơi này. – Thiên Băng từ đâu xuất hiện, ngồi trên ghế gần đó chéo chân cười nhếch miệng.

- Gừ.... gừm...mm... - Những con mắt đỏ nhìn Thiên Băng gằm gừ, đầy cảnh giác.

Xẹt một tia sáng hình lưỡi liềm loé lên làm những con mắt đỏ tan biến trong vòng một nốt nhạc.

- Này! Con người ngu ngốc kia, người không sao chứ? - Đi lại gần đứng khoanh tay hỏi hăng.

- Tôi... Tôi không sao. - Hắn ôm đầu ngồi dậy, cố trả lời tuy còn hơi hoa mắt chóng mặt một tí.

Bịch... Rớt xuống nền nhẹ nhàng (Cái Khăn che chắn) nhưng hắn chẳng để ý. Trong khi, mắt Thiên Băng như muốn nổ tung, hít một hơi thật sâu chẳng thấy thở ra mắt thì tròn tròn vì có hơi bất ngờ nhưng rồi nhỏ chớp chớp mắt mặt đầy khó hiểu

- Cái đó là gì? Trong lạ quá, lần đầu tiên ta nhìn thấy. - Chỉ trực diện.

“Cái đó” Thần nhìn theo hướng chỉ của Min hắn hét lên thán thiết.

- A..... a.... Biến thái.

Thiên Băng mặt hầm hực đi đến chống tay thật mạnh xuống giường.

- Tên người phạm kia. Có chuyện gì mà người lại hét inh ỏi vậy hả? - Nhìn thẳng mặt.

- Cô... Cô... Mau biến đi... – Che đây đây e thẹn.

- Con người các người thật khó hiểu. Ta đã có lòng cứu người mà giờ người mà không một chút biết ơn lại xua đuổi ta như vậy. - Đứng dậy và lùi ra xa hẳn 1 bước.

- Tôi xin lỗi... tôi sai rồi... Cảm ơn cô.... Cô mau đi nghỉ ngơi đi. - Giọng đầy thúc giục

- Thôi được rồi. Vậy ta đi...

Thần Phong nghe đến đây mặt hớn hờ gật gật đầu liên tục, nhưng Thiên Băng mặt luyến tiếc quay lại cúi người gần hơn để quan sát.

- Nhưng ta vẫn thắc mắc, đây là thứ gì?

- CÔ MAU BIẾN KHỎI ĐÂY GIÙM TÔI CÁI.

- Ừm... không nói thì ta tự tìm hiểu. - Cười nham hiểm rồi biến mất.

- Haizzz..... - Hắn thở phào nhẹ nhõm nằm vật vạ

“Đời trai của tôi sao lại có thể để cô ta cướp dễ dàng vậy chứ”, cảm giác kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không dung

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Kết hôn

Buổi sáng hôm đó, tại Trang gia. Các lão tiền bối bao gồm vợ chồng Triệu gia (cha và mẹ của Triệu Thần Phong) và vợ chồng Trang gia (cha mẹ của Trang Thiên băng) có mặt tại "bàn tròn".

----- bắt đầu -----

Lão Triệu và lão Trang cười nói vui vẻ, trong khi phu nhân của hai vị này ngồi im và chờ đợi.

- Nhị ca! bọn nhỏ đã bình an vô sự rồi, nên hôm đệ mạo muội đề nghị việc hai gia đình kết thành thông gia. - Triệu lão gia trịnh trọng lên tiếng.

- Chuyện này.... Ta thật ra cũng từng nghĩ tới. Nhưng làm sao cho chúng một cái có kết hôn chính đáng đây? Thiên băng từ lúc tỉnh lại tính tình có hơi bướng bỉnh. - mặt Trang lão gia rầu lo.

- Vậy tại sao chúng ta không hỏi ý bọn trẻ.

- Nếu đệ đã nói vậy thì.... - Trang lão gia quay sang phu nhân - Bà lên gọi con bé xuống đây.

Triệu lão gia cũng lấy điện thoại gọi cho Thần Phong.

#15 phút sau#

Cả hai có mặt đông đủ, Trang lão gia lên tiếng.

- Hôm nay ta có một chuyện quan trọng muốn hỏi ý kiến hai con. Ta và lão Triệu muốn hai đứa nhanh chóng kết hôn.

- KẾT HÔN - cả 2 đồng thanh.

rồi lại tiếp tục đồng Thanh, chỉ vào mặt nhau ngớ ngàng

- VỚI CÔ TA.

- VỚI ANH TA.

Trang lão gia nhìn thái độ của 2 đứa lác đầu, đưa mắt nhìn Triệu lão gia "Không được rồi!". Trong lúc đó, Thiên Băng nhận Thiên Chi từ thượng đế với nội dung "Hãy mau đồng ý. Không được trái lệnh".

- Haizzz.... Người muốn con làm gì đây chứ? - Lắm bầm một mình, nhỏ vô cùng rầu rĩ nhưng Thiên Chi ban xuống không được làm trái.

Triệu lão gia hỏi thêm.

- Chuyện Nhị ca vừa nói hai đứa thấy thế nào?

- con.. - Thần Phong chưa kịp nói xong thì Thiên Băng đã lên tiếng trước.

- Con đồng ý!

- Cô... - Thần Phong nhìn nhỏ bằng ánh mắt ngớ ngàng.

Triệu lão gia nở nụ cười.

- Vậy con thì sao Thần Phong. Thiên Băng đã đồng ý rồi, con còn đợi gì nữa? Hay con thấy con bé không xứng với con.

- Dạ... Không phải...

- Vậy còn không mau đồng ý!

- Con.....

Không đợi câu trả lời Triệu lão gia lập tức quay sang Trang lão gia.

- Nhị ca! Chuyện vui thôi thì nhanh chóng tiến hành, hay là tuần sau mình làm lễ thành hôn cho hai đứa nhỏ.

- Được... Được đó. - Trang lão gia cười tít mắt

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bảo Vệ Em, Người Con Gái Đến Từ Tiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.